

Nợ Tình

Tác giả: Hạ Thu
Thể loại: Tiểu Thuyết
Created by: <http://isach.info>
Date: 08-September-2016

Nợ Tình

Tác giả: Hạ Thu

Thể loại: Tiểu Thuyết

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

rước khi tuyên án, tòa cho phép bị cáo nói lời sau cùng

Hội trường tòa án im phăng phắc chỉ còn nghe tiếng quạt chạy rè rè. Những đôi mắt mở to hướng về phía vành móng ngựa vẻ cảm thông. Dường như mọi người có mặt trong phiên xử hôm nay đều có cảm tình với bị cáo

Còn bị cáo, anh là một thanh niên trên dưới ba mươi tuổi, dong dỏng cao. Đôi mắt sáng buồn buồn dưới đôi mày rậm, xương quai hàm rộng, tạo cho anh một nét cương trực đầy nam tính

Đứng trong vành móng ngựa, đôi mắt anh lia chăm chăm trên đám đông khán giả như gởi lời cảm ơn sự triu mến mà họ đã dành cho. Đôi mắt như ánh đèn sáng rực dừng lại vài giây triu mến cho cô luật sư trẻ tuổi. Cô đã vì anh mà bỏ biết bao công sức

Xin lỗi, đôi mắt anh chớp nhẹ khi bắt gặp nụ cười đẹp như hoa hàm tiếu của nữ luật sư. Trong nụ cười hiền hòa thân thiện đó, cô luật sư như muốn gởi đến anh lời động viên an ủi

Đôi mắt anh dừng lại lâu hơn ở một góc phòng. Nơi đó có một người con gái đang khóc nghẹn ngào trên vai bà mẹ. Bà vỗ về cô mà đôi mắt đầy lệ thảm. Xin lỗi! Giọt nước mắt khế trào ra khỏi mắt anh. Yếu lòng quá, anh chỉ muốn tung vành móng ngựa, chạy xuống ôm lấy hai người. Cuộc đời anh chỉ có họ là niềm thương, là lẽ sống, là hạnh phúc

Nhưng... tia mắt đang sưng nước đầy niềm thương của anh lại lóe lên giận dữ. Anh có thể giết người. Ai cũng có

thể nhận định được điều này nếu tình cờ bắt gặp tia căm thù trong mắt anh. Song chỉ một thoáng thôi, vẻ căm thù trong mắt anh biến mất. Trái tim anh thắt lại trong nỗi đớn đau cùng cực. Trời ơi, tại sao anh lại là anh mà không là ai khác? Anh căm thù, anh nguyện rửa buổi chiều hôm ấy, buổi chiều đẹp nhất đời anh mà cũng là buổi chiều tai họa. nhất đời anh...

... Chiều nay Nhật Hạ cảm thấy vui vẻ và yêu đời lạ. Chẳng là anh mới vừa được phỏng vấn xong. Chưa kết quả nhưng anh biết mình sẽ đạt bởi thái độ nhiệt tình, niềm nở của ngài giám đốc. Lương cao song chưa hẳn đó là lý do khiến anh phấn chấn, muốn nhảy cẫng lên hét to, muốn ôm tất cả mọi người mà hôn như vậy. Anh cảm thấy yêu đời vì anh thích công việc anh sắp được phân công quá đi thôi

Năm năm mài quần ở giảng đường đại học, anh chỉ mơ ước phút giây này. Phút giây được hòa nhập vào nền kinh tế thị trường. Với bộ óc thông minh và một linh cảm tuyệt vời về thế giới bên ngoài, anh thật sự là một nhân tài. Chẳng phải tự nhiên thầy cô và bạn bè cứ gọi anh là máy vi tính sống.

-Anh... anh gì đấy ơi!...

Đang mãi thả hồn suy tưởng. Nhật Hạ chợt giật mình quay đầu lại. Bon bon trên xe đạp đuổi theo anh là một cô gái đẹp. Cô ta có mái tóc dài và thân hình rất mi-nhon. Đôi mắt bồ câu, chiếc mũi dọc dừa và bờ môi mọng đỏ trông rất gợi tình và gây ấn tượng.

Số mình hên đến thế sao? Nhật Hạ reo thầm trong bụng. Vừa xin được việc làm lại vừa được người đẹp làm quen! Sửa lại một nếp áo, anh dừng xe đứng đợi, môi sẵn sàng nhả nụ cười tươi tắn nhất.

-Anh - Cô gái bóp thẳng nhưng chiếc xe cổ lao về phía trước thêm một đoạn, như cố tình khoe cho anh thấy chiếc eo thon trong chiếc áo thun ôm sát người.

-Cô - Nhật Hạ chớm chớp mắt. Khi không mà tim anh lại đập bồi hồi. Chao ôi, cô gái sao mà đẹp lạ!

-Anh - Cô gái cũng vừa quay đầu lại, hơi thở gấp làm bộ ngực phập phồng. Những giọt mồ hôi nhỏ rịn ra hai bên thái dương như muốn nói cô đã phải dùng hết sức mình để đuổi theo anh.

-Xin lỗi vì đã đường đột gọi anh. Nhưng anh thông cảm, cái bóp ấy với tôi quan trọng lắm.

Cái bóp! Những tần số lặn tẩn trong óc, thông minh như anh mà vẫn không hiểu nổi cô gái muốn nói gì. Sao lại có cái bóp nào? Nó liên quan gì với anh chứ? Đôi mày anh kéo lên thành một dấu ở rất buồn cười.

-Vâng, cái bóp - Cô gái lại một lần gật đầu xác nhận - Cái bóp màu đen, có khóa trái tim, xin anh vui lòng cho tôi nhận lại.

Màn hình di chuyển, những con số nhập nhòa. À, bây giờ thì anh đã lơ mơ hiểu. Thì ra cô gái ngỡ anh nhặt được bóp của mình, nên chạy theo xin lại. Nhưng... anh có nhặt được đâu? Nhật Hạ đưa tay làm một cử chỉ từ chối, nhưng chưa kịp mở miệng cô gái đã cắt lời khẩn khoản.

-Anh chỉ cần trả lại tôi cái bóp và giấy tờ thôi, còn tiền bạc tư trang cứ coi như không có.

Cái gì? Tại Nhật Hạ lòng bùng. Tự ái kinh khủng. Trông anh như vậy mà cô ta dám nghĩ là kẻ tham lam. Sao mà kiêu kỳ thế cô em? Ấn tượng đẹp ban đầu về cô gái bỗng biến mất. Nhật Hạ cau mày, bực dọc:

-Xin lỗi, cô có biết lịch sự không? Ai nhặt bóp của cô mà đòi chứ?

-Anh đừng giận.

Cô gái van nài:

-Tôi nói thật, nếu anh lỡ xài hết tiền rồi thì thôi, tôi chỉ cần lấy lại cái bóp, hứa không làm khó dễ anh.

-Trời đất ơi! - Nhật Hạ nghe nóng mũi. Anh nháy xuống xe tròn đôi mắt - Tại sao cô cứ quả quyết là tôi nhặt bóp của cô chứ? Bằng chứng đâu?

-Thì mấy người ngoài chợ nói, ai cũng bảo là thấy anh nhặt được bóp của tôi, họ còn bảo là anh nhét ở túi quần sau nữa - Cô gái nói bằng niềm tin tuyệt đối, như thể chính mắt cô trông thấy anh nhặt vậy.

-Ngoài chợ? Nhưng tôi vào chợ bao giờ chứ? Lại còn bảo tôi bỏ vào túi quần sau nữa. Cô có dám cá với tôi không?

-Cá làm sao? - Đôi mắt cô chớp chớp đôi lúm đồng tiền trên má lún sâu hơn.

-Là... - Nhật Hạ nghe cơn nóng phần nào vơi bớt, anh lấy lại phong độ - Tôi sẽ cho cô xét. Nếu có, cô toàn quyền quyết định, còn không thì cô lấy gì bồi thường danh dự cho tôi?

-Thì... tôi sẽ xin lỗi anh.

Cô gái hạ thấp đôi mí Nhật Hạ không đành lòng nhìn rèm mi cong vút ấy thoáng buồn, anh gạt đầu.

-Thôi được, cô xét đi!

Nhưng... thật là tai hại, là tổ trác Nhật Hạ này. Vừa bước lên anh bỗng nghe xoạt một cái rồi gió lùa mát rượi, không cần quay đầu lại, anh cũng biết quần mình bị tét một đường dài, mà lại tét ngay cái chỗ... mới nghiệt chứ?

-Anh làm sao vậy? - Cô gái ngẩng đầu lên ngỡ ngác khi thấy anh vừa mới mau mắn đó là nghệt mặt ra ngay, toàn thân cứng ngắc, sượng sùng như hóa đá.

- Đứng đó - Nhật Hạ hét to. Không thể để cô ấy bắt gặp tình trạng thảm hại của mình, anh vờ cau nét mặt - Tôi đã bảo là không nhật được rồi, cô còn muốn gì nữa chứ?

-Anh lật lọng, nói ngang à? - Cô gái chùng như cũng quạu, quắc mắt lên.

-Ừ ngang đó, thì sao? - Vờ làm ra vẻ du côn, Nhật Hạ kéo áo ra khỏi quần. Hơi mất lịch sự, Nhật Hạ nghĩ, nhưng... anh tự bào chữa, còn hơn để cô ta và thiên hạ nhìn thấy cái mông trắng toát của mình.

-Thì... - Cô gái nhìn quanh uất ức rồi bỗng hét to - Bớ người ta ăn cướp, bớ người ta giật đồ!

-Cô làm gì vậy? - Nhật Hạ quýnh quáng nhào tới bịt miệng cô nhưng không kịp. Tiếng kêu cứu của cô đã khiến mọi người chú ý. Thái độ vũ phu của anh càng khiến người ta tin vào cô gái. Một thanh niên vạm vỡ bẻ quặt cánh tay Nhật Hạ ra sau.

- Dám giật đồ hả? Bọn này đạo này lộng hành thiệt. Ban ngày, ban mặt.

Mỗi lời nói là một cú đâm vào bụng, vào lưng. Nhật Hạ Oằn người đau đớn song vẫn không quên quay mông vào chỗ khuất.

- Đừng đánh, đừng đánh nữa mà - Cô gái kêu sốt ruột - Tôi chỉ cần anh ta trả lại cái bóp thôi.

-Cái bóp đâu?

Một cái vạm tay đau điếng, Nhật Hạ nhăn nhó:

-Tôi đã bảo là không lấy.

-Không phải, anh ta cất ở túi quần sau.

Giọng cô gái hùng hồn, Nhật Hạ nghe tím cả ruột gan. Càng rã rời, kinh sợ hơn khi gã thanh niên đẩy anh úp mặt vào một cây cổ thụ bên đường. Hấn hung dữ:

- Đứng yên.

Rồi lần tay vào khắp người anh. Nhật Hạ nghe máu trong người như đông đặc lại khi chiếc áo được vén cao. Một tiếng cười rồi nhiều tiếng cười nữa rộ lên. Tiếng con nít la lanh lảnh:

-Ôi, ông ta mặt quần rách kìa.

-Thiệt mắc cười, coi kỳ cục quá.

Đến mức này thì Nhật Hạ không còn nghe thẹn nữa, anh quay lại giận dữ hét to cùng cô gái:

- Đủ chưa? Vừa ý chưa? Cái bóp của cô đó lấy đi! Lấy đi!

-Tôi! - Cô gái hai má đỏ bừng vì xấu hổ. Cô lí nhí - Tôi đã hiểu lầm, xin lỗi anh.

-Xin lỗi cái cục c... - Nhật Hạ xỏ tục rồi nhảy lên chiếc xe đạp của mình, vọt đi nhanh. Phía sau lưng tiếng cười vẫn rộ lên từng chập.

Ký xong bản hợp đồng, dọn sạch cái bàn rồi Nhật Hạ mới đưa mắt ngó đồng hồ. Mới 9 giờ ư? Anh cảm thấy ngạc nhiên. Thời gian đối với anh trôi chậm quá! Công việc đã toàn tất mà vẫn chưa đến giờ tan sở.

Đặt nắp cây viết lại, gõ gõ ngón tay xuống bàn thành nhịp một bản nhạc vui của Pháp, anh lim dim mắt mơ màng phì phèo điếu thuốc trên môi, Nhật Hạ hưởng thụ tất cả cảm giác sáng khoái của khói thuốc

Một tuần đến công ty anh đã chiếm được hầu hết cảm tình của bạn bè đồng nghiệp, kể cả giám đốc. Ông ta nổi

tiếng là khó khăn nguyên tắc, vậy mà gặp anh cũng toét miệng cười thân mật

Mình là người được việc, Nhật Hạ biết rõ điều đó nên không lấy làm lạ về thái độ thân thiện của mọi người

Nhưng một cái gì như làn sóng lạ bỗng làm nhiều màn hình đang trong sáng. Đôi mày Nhật Hạ khẽ chau. Quý tha ma bắt, tự nhiên sao anh lại nhớ đến cô gái vô duyên ấy?

Cô gái đã làm anh quên đến nỗi muốn chui ngay xuống đất. Cái quần rách ấy đến nay anh vẫn chưa vá, chưa giặt. Dúi nó vào một góc phòng, anh cứ thấp thỏm trong lòng.

Hai má nóng bừng, Nhật Hạ nhớ lại cảm giác xấu hổ khi chiếc áo được vén lên trước nhiều đôi mắt mở to thích thú. Và... tự nhiên anh bỗng tò mò muốn biết: cô gái vô duyên ấy có nhìn thấy.. gì chưa?

Sao mà chưa được? Toàn thân Nhật Hạ tê rần trong một cảm giác lạ lùng chưa từng có. Cái đường tét quá dài. Trời ơi, đôi mắt bồ câu tròn vo ấy đã kịp thu hình... Sao mà anh rủi ro như vậy chứ?

-Nhật Hạ à... - Chiết nút đỏ trên máy điện đàm bật sáng, giọng cô thư ký trong veo - Hợp đồng anh thảo xong chưa? Giám đốc vừa điện bảo tôi nhắc anh nhanh nhanh lên đó.

-Ừ, được rồi - Nhật Hạ sửa lại tư thế ngồi rồi đứng dậy. Phải đến chiều mới cần đến nó nhưng anh muốn giao ngay cho giám đốc. Thà tìm việc để làm còn hơn là ngồi suy nghĩ lung tung.

Nhật Hạ chẳng hiểu sao mình lại thù cô gái vô duyên ấy. Cứ y như cô là thủ phạm làm rách quần anh vậy

-Vào đi... - Chiếc nút xanh trên cửa phòng lập loè tín hiệu. Hít một hơi, Nhật Hạ đẩy mạnh cửa bước vào

-Thưa giám đốc, tôi... - Trời không gió mà tự dưng Nhật Hạ nghe sống lưng mình lạnh ngắt! Bao nhiêu tóc trên người như dựng đứng cả lên. Tập tài liệu trên tay rơi xuống đất, anh đứng sững như người được đúc ra bằng sáp.

Đôi mắt đang cúi trên những trang giấy ngược lên rồi cũng như anh sững sờ, chết lặng. Màu hồng lan đỏ trên đôi má, cô gái dường như không biết khóc hay cười. Tập tài liệu trên tay cũng rơi xuống đất xổ tung. Oan gia nợ báo hay ác mộng? Chỉ biết cả hai đồng đưa lên dụi mắt như muốn ảo ảnh kia tan biến đi.

-Lại là cô - Nhật Hạ lên tiếng trước khi thấy cô gái không tan biến đi như ảo ảnh - Phải nói bao nhiêu lần cô mới chịu tin và hiểu cho đây? Tôi thật sự không nhận được chiếc bóp của cô.

-Tôi... - Cô gái chơm chớp mắt nuốt nhanh ngụm nước bọt - Tôi...

-Thôi được rồi - Đoán giám đốc sắp trở vào, Nhật Hạ nói nhanh - Cứ coi như tôi xúi quẩy. Cô nói đi, trong bóp gồm những gì, tôi sẽ đền cho cô.

-Tôi... - Hai bàn tay xoắn lại, cô gái nói với vẻ khó khăn - Tôi xin lỗi, hôm ấy không... có ý định làm quê anh trước mọi người, nhưng... anh thông cảm... chiếc bóp ấy đối với tôi quan trọng lắm.

-Rồi sao? - Bị nhắc lại chuyện cũ, Nhật Hạ nghe quê, anh quạu - Rồi sao chứ?

-Không sao cả - Cô gái cúi thấp đầu rồi nói nhanh. - Tôi chỉ năn nỉ anh trả nó lại cho tôi. Anh muốn tôi làm sao, tôi cũng chịu.

-Chịu con khi - Nhật Hạ không nén được hét to - Thiết đúng là đồ ngang ngược, không hiểu lý lẽ. Tôi không thèm tranh cãi với cô cho mệt, cô ra khỏi đây lập tức.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì, rút khỏi đây ngay - Nhật Hạ hét to, chỉ thẳng ra cửa. Cùng lúc cánh cửa bật mở rồi ngài giám đốc bước vào.

-Ôi, chào ngài... chào ngài tổng giám đốc - Cô gái đứng dậy với thái độ gần như hết hoảng, cúi đầu chào thật thấp.

Có cần nịnh như vậy không nhỉ? Nhật Hạ thoáng nghe khó chịu vì thái độ hạ mình quá đáng của cô gái.

-Cô - Ngài tổng giám đốc như bất ngờ rồi bật lên vui vẻ - Không sao - Đôi mắt ông thoáng nhìn Nhật Hạ như dò xét rồi nghiêm giọng - Có chuyện gì?

-Tôi đã thảo xong bản hợp đồng - Nhật Hạ sức nhớ tới xấp hợp đồng từ nãy giờ nằm dưới đất. Vụng về, anh cúi xuống nhặt rồi trao cho ngài giám đốc.

- Được rồi - Đặt xuống bàn với vẻ mặt chẳng quan tâm, ông hất hàm bảo Nhật Hạ hãy đi ra, rồi đóng nhanh cánh cửa lại.

-Tiểu Băng, con lại giở trò gì nữa đây hả? Sao lại gọi ba là giám đốc, rồi cúi đầu chào chứ?

-Có gì đâu - Vẻ sợ hãi trên mặt cô gái biến nhanh, thay vào đó là nét hồn nhiên, nhí nhảnh - Con chỉ đóng kịch một chút thôi.

-Sao lại phải đóng kịch? - Ông Thành châm một điếu xì gà - Con và cậu ta quan hệ ra sao? Có phải một bạn trai mới...

-Hồng phải - Tiểu Băng cắt ngang lời cha - Anh ta cù lần thấy mờ, ai mà thèm cặp. Chẳng qua con không muốn làm lộ thân phận của mình thôi. Cứ để anh ta tưởng con là một nhân viên mới vào làm.

-Con thiệt là lý lắc - Ông nhẹ véo lấy mũi cô lắc lắc - Cứ như con biến sắc, thoát màu này thoát màu kia.

-Cũng giống ba thôi - Tiểu Băng ôm cánh tay ông nũng nịu rồi vùi vỉnh - Ba à, con muốn xin ba mươi triệu.

- Để làm gì? - Ông khẽ nhướng mày - Mới tuần trước con lấy mười triệu. Xài gì mà nhanh vậy?

-Có xài đâu - Con đã đánh mất nó cùng cái bóp đựng tờ di chúc.

-Con nói gì? - Ông như bật lên khỏi ghế - Tờ di chúc nào? Có phải...

-Thì tờ di chúc của má con.

-Tại sao con lấy khỏi tủ đem đi đâu cho mất? - Ông như phần nào lấy lại tinh thần - Mà mất chỗ nào? Con có đăng báo đài để tìm chưa?

-Con định đem đến phòng luật sư - Tiểu Băng nói với vẻ ăn năn - Nhưng không ngờ trên đường đi lại đánh rơi.

- Đem đến phòng luật sư - Ông thoáng giật mình - Để làm gì?

-Chẳng làm gì, con chỉ muốn hỏi ông ta cái người tên Trần... ấy là ai? Và số tiên thừa kế là bao nhiêu?

-Con nhiều chuyện quá - Ông tỏ vẻ chẳng bằng lòng - Con có biết mình đã làm một việc xuẩn ngốc không? May mà cái bóp bị mất đi, không thì hậu quả thiệt khó lường.

-Bộ có chuyện mờ ám sao bà - Đôi mắt Tiểu Băng mở to háo hức. Chuyện nghe có vẻ bí mật ly kỳ quá. Máu trình

thám như sôi lên trong người cô.

-Mờ ám cái con khỉ - Ông khế nạt con rồi nhẹ giọng - Con đừng tò mò quá không tốt đâu. Mau cho ba biết địa điểm đánh rơi cái bóp.

-Ở chợ, nhưng... ba yên tâm, con đã biết người nhặt được rồi.

-Hắn là ai? - một lần nữa ông Thành chồm hẳn người lên, khác hẳn phong cách thường khi của ông - Hắn đòi bao nhiêu tiền chuộc? Có phải mười triệu không? Để ba ký séc?

-Không phải - Tiểu Băng nhẹ lắc đầu càng thích thú khi thấy ba khẩn trương lo lắng. Chuyện này nhất định sẽ hay ho lắm.

-Vậy thì sao? Con nói lẹ đi!

Ông bực bội, Tiểu Băng cười bí mật:

-Con không nói mà sẽ hành động. Ba an tâm đi, ba ngày nữa chiếc bóp của con cùng tờ di chúc sẽ hoàn về chủ cũ.

-Có thật không? - Ông như chưa tin lắm.

-Thật mà, bảo đảm một trăm phần trăm - Tiểu Băng chìa bàn tay ra cho ông nắm rồi đứng dậy - Ba ký séc đi, con cần xài gấp.

-Nhưng...

Ông mở tập ngân phiếu, Tiểu Băng nhẹ Ôm lấy vai ông.

- Đừng nhưng gì cả, ký đi.

-Thôi được - Ông thở ra, rồi trao tờ ngân phiếu cho cô - Mau mà tìm cho ra tờ di chúc ấy.

-Yên tâm - Tiểu Băng mỉm cười, vẫn chào ông rồi bước nhanh ra cửa.

Nấu cơm xong, ông Nghĩa cùng vợ ra ngồi trên chiếc ghế mây ngoài cổng đợi con. Nó trở thành thói quen hàng mấy chục năm của đôi vợ chồng già nên khách đi đường cùng mọi người lân cận không lấy làm lạ lắm, khi ông choàng tay sang vai bà âu yếm như cặp tình nhân. Họ không giàu nhưng phong lưu nghệ sĩ lắm. Ông là bác sĩ già đã về hưu trong lúc bà hãy còn rất trẻ. So tuổi tác, so nhan sắc ông thua bà nhiều - Thua đến độ người ta phải chặc lưỡi tiếc giùm bà. Đóa hoa mơn mớn ấy sao lại ưng một người lớn hơn mình gần hai mươi tuổi như vậy được.

Đó chỉ là suy nghĩ khách quan thôi, còn riêng bà, bà không cảm thấy tiếc hai mươi mấy năm về hầu hạ người đáng tuổi cha, tuổi chú của mình. Gương mặt lúc nào cũng hơn hớn mùa xuân, bà chăm sóc ông tận tình với tất cả tình yêu của một người vợ đối với chồng và hạnh phúc trong vòng tay che chở của ông.

Như buổi chiều nay, ngồi cạnh bên ông trên chiếc ghế mây, nhìn mấy cánh hoa bông bụt đỏ tươi rung rinh ánh màu trong tia nắng chiều bàng bạc, bà vẫn thấy cuộc đời mình đầy đủ quá. Chẳng có gì để phàn nàn, ca thán.

-Em à - Đang mơ mộng ông bỗng qua sang bà trùi mền - Hình như mấy ngày gần đây con mình có cái gì không ổn thì phải.

-Anh cũng nhận thấy ư? - Bà kêu lên ngạc nhiên rồi khẽ gật đầu - Em cũng thấy thằng Nhật Hạ mấy bữa nay có cái gì là lạ, cứ vào ra thơ thẩn như kẻ mất hồn. A...

-Hay là.. - Ông với bà đồng kêu lên một lượt rồi phá ra cười lớn. Không cần nói họ cũng biết mình chung ý nghĩ rồi. Thằng con của họ dường như đã biết yêu.

Đôi mắt mơ màng, ông như đang hồi tưởng lại quãng đời đẹp nhất của mình. Đó là lúc ông gặp bà - Đóa hoa diễm

tuyệt của trường đại học Y khoa và đem lòng yêu mến. Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở nhưng ông không hối hận. Bởi ông đã được đền bù bằng tình yêu chân thật của bà.

Còn thằng Nhật Hạ. Ông nghe trong máu tràn đầy niềm tự hào và hãnh diện. Tuy ai cũng bảo nó giống bà hơn ông nhưng ông không phật ý. Bởi ông làm sao có thể phàn nàn một thằng con ngoan hiền như nó được. Chẳng những làm đẹp dạ mẹ cha, nó còn là niềm tự hào của bạn bè, xã hội.

Bây giờ thằng nhỏ của ông đã 28, nó hẳn đang yêu và đang đau khổ. Cô gái nào xứng đáng vậy con. Tự nhiên ông mỉm cười hình dung lại thời trai trẻ của mình. Như vẫn còn nguyên ánh mắt dài bén ngót của bà bao đêm làm ông mất ngủ. Chao ôi, bệnh tương tư! Sao cuộc đời lại có căn bệnh đáng yêu như thế?

-Anh à, rồi mình tính sao đây?

Bà nhẹ lay tay áo dứt ông khỏi dòng hồi tưởng. Quay đầu lại ông khẽ hôn lên làn da không còn mịn màng lắm của bà, trêu ghẹo.

-Làm sao mà tôi tính được, Nhật Hạ là con của em chứ có phải của anh đâu.

Một câu nói đùa thôi nhưng lại làm bà nổi giận. Quay lưng lại với ông, bà khóc thút thít như cô gái mới biết yêu hay hờn dỗi. Sao lại như vậy nhỉ? Ông vẫn thường ngạc nhiên về thái độ của bà mỗi lần nghe ông đùa bảo Nhật Hạ không phải con của ông. Chẳng phải thời còn trẻ hai người từng chia rẽ với nhau là: con gái mới thật của ông, còn con trai ông dành cho bà tất.

Chắc tại bà sanh được mỗi thằng con trai duy nhất nên buồn tủi. Ông thật chẳng tế nhị tâm lý chút nào. Lắc đầu

tự trách mình xong, ông kéo bà vào sát lòng mình an ủi.

-Thôi nín đi! Đừng khóc nữa, con mèo nó meo meo trêu bé tí của anh kìa!

-Cũng anh không! - Nước mắt ngưng rơi, bà dấm tay xuống ngực ông nũng nịu, rồi choàng tay sang ôm cổ ông âu yếm.

Bà đang bày tỏ lòng yêu thương của mình với chồng đấy. Ông còn lạ gì thói quen dễ thương ấy của bà cũng như thói quen gọi nhau bằng anh em của ông bà vậy. Người ngoài nghe được chắc thấy kỳ cục lắm. Ai đời già như vậy mà còn mùi như mới cưới.

-Nhõng nhẽ quá - Chưa kịp cà mũi xuống môi bà, ông đã nhìn thấy lù lù trước mặt mình một cô gái đẹp. Cô ta có mái tóc dài, mặc chiếc áo thun bó và chiếc quần Jean ống rộng. Đôi mắt bồ câu đen láy, trợn tròn đang kinh ngạc trước cảnh âu yếm của cặp vợ chồng già.

-Cô là ai? - Đôi mắt bà chớm chớp, then thùng.

- Dạ... - Cô gái cũng then thùng, cô không biết dấu vào đâu đôi má ửng hồng của mình - Cháu... cháu...

Vẻ lúng túng vụng về của cô đã chinh phục được cảm tình của ông. Hạ giọng một chút, ông ôn tồn.

-Bình tĩnh đi cháu, có chuyện gì từ từ nói. Cháu muốn tìm ai?

- Dạ cháu muốn tìm anh Nhật Hạ.

-Tìm Nhật Hạ? - Không hện mà cả ông lẫn bà đồng kêu lên một lượt rồi đưa mắt nhìn nhau.

- Dạ anh Nhật Hạ - Cô gái có vẻ ngỡ ngàng trước phản ứng của hai người. Hít một hơi dài, cô ngập ngừng - Dạ cháu là Tiểu Băng, là người... yêu của anh.

-Người yêu - Lại một lần không hẹn, ông và bà cùng lên tiếng. Rồi cả hai đưa mắt ngắm cô không sót chỗ nào.

Một phút, hai phút rồi ba phút trôi qua Tiểu Băng bắt đầu cảm thấy bức mình và khó chịu trước tia nhìn dò xét của hai người. Cô vừa định quay lưng thì giọng bà cất lên đon đả.

-Chèn ơi, Tiểu Băng đây hả cháu? Thiệt là dễ thương, bác nghe thằng Hạ nó nhắc chào hoài, vào nhà, vào nhà chơi đi cháu.

- Dạ - Quay lưng tránh không cho bà nhìn thấy nụ cười trên môi, Tiểu Băng vội bước vào nhà. Sao mà cô không biết bà đang nói dối chứ? Nhật Hạ còn chưa biết tên cô thì làm sao nhắc với bà được chứ?

-Ngồi đi cháu - Ông nói với vẻ điềm tĩnh song Tiểu Băng vẫn nhận ra nét hạnh phúc trong mắt của ông.

Ngồi xuống ghế, Tiểu Băng đảo tia nhìn khắp nhà tìm kiếm.

Thì ra Nhật Hạ sinh trưởng trong một gia đình trí thức không giàu lắm. Tiểu Băng đoán thế khi nhìn qua cách bày trí trang nhã của căn nhà. Khá đầm ấm và hạnh phúc.

-Uống nước đi cháu - Ông đẩy về phía cô tách trà nghi ngút khói - Thằng Hạ chưa về.

- Dạ cháu biết - Tiểu Băng nói rồi bịt vội miệng mình. May mà ông bà không để ý. Chứ không họ đã nhận ra nét gian dối trong mắt cô rồi. Cô đã lợi dụng lúc anh bận họp ở công ty để đến đây tìm cái bóp.

Nhất định cái bóp của cô phải nằm trong phòng của anh. Tiểu Băng tin vào phán đoán của mình. Bởi lẽ cô đã nhiều

lần lục tung phòng làm việc của anh rồi nhưng không thu được kết quả gì.

-Thưa bác - Tiểu Băng căn nhẹ môi làm ra vẻ tự nhiên - Anh Hạ nhờ cháu đến tìm sắp hồ sơ trong phòng anh ấy đem về công ty gấp.

-Vậy hả? - Bà như reo lên - Được thôi, để bác dắt cháu lại phòng nó - Rồi bà như bâng khuâng - Liệu có phiền gì cháu không?

- Dạ không đâu - Ba liều thì bảy cũng liều, Tiểu Băng nói nhanh - Ở công ty cháu vẫn giúp anh ấy những việc tương tự như vậy.

-Bà để cháu nó tự nhiên.

Ông cười thông cảm. Bà gục gặc.

-Thì cháu cứ tự nhiên. Chìa khóa phòng của nó đây.

- Dạ - Tiểu Băng chìa tay nhận chiếc chìa khóa rồi nhún nhảy bước đi trước đôi mắt mở to hạnh phúc của ông bà.

Thật không ngờ họ lại khờ khạo và dễ tin người như thế. Tiểu Băng thở phào thoát nạn khi khuất hẳn tầm nhìn của đôi vợ chồng già.

Nhưng... Không hiểu sao Tiểu Băng lại nghe run khi tra chìa khoá vào ổ khoá. Hai má nóng bừng, cô linh tính như mình đang làm sai một việc gì nghiêm trọng lắm.

Sao kỳ vậy? Tiểu Băng ngạc nhiên tự hỏi mình. Nổi tiếng táo tợn gan lì trong nhóm bạn sao cô lại không dám đẩy mạnh cửa bước vào? Phòng không người thì sợ gì. Phòng đàn ông thì khác gì phòng đàn bà chứ? Sợ hấn về bắt gặp rồi mắng à? Mắng mình thì mình mắng lại, có sao đâu? Bước hấn vào phòng, Tiểu Băng cứ bần khoản với ý nghĩa: Liệu Nhật Hạ có dám nổi nóng đánh cô không?

Nhưng có đánh hay không cô cũng đã vào. Đến giữa phòng, Tiểu Băng quăng chiếc chìa khóa xuống bàn rồi đảo mắt nhìn quanh. Khá gọn gàng! Cô gật đầu khen trước khi bước đến chiếc bàn viết kê sát cửa sổ.

Hắn cũng có đầu óc thật. Tiểu Băng lật lật mấy cuốn sách trên bàn. Toàn sách của các tác giả tên tuổi trên thế giới. Cầm lấy khung hình, cô tò mò muốn biết mặt người bạn gái của anh.

Ồ! Thật bất ngờ. Là ảnh đám cưới của cha mẹ hắn.

Không lẽ hắn chưa có người yêu? Tiểu Băng thấy vô lý với ý nghĩa này. Đẹp trai như hắn làm sao ể được? Cô bắt đầu tấn công vào các ngăn kéo bàn.

Toàn những thứ linh tinh vô dụng chẳng có tí giá trị kỷ niệm nào. Vô lý thật, cái bóp của cô hắn để đâu? Tiểu Băng nhìn quanh quất rồi bước đến chiếc giường cá nhân của hắn.

Mệt, mệt bỏ hơi tai mà chẳng được gì. Tiểu Băng đưa tay quệt mồ hôi ròng ròng trên trán rồi bước đến chiếc thùng và là vật được cất coi như kỹ nhất trong căn phòng chẳng có mấy giá trị này.

Những hạt bụi được dịp bay lung tóe bám đầy đầu tóc, cố gắng Tiểu Băng mới ngăn mình không hắt hơi.

Một mùi chua khẳn xộc nhanh vào mũi. Tiểu Băng từ từ lùi ra khỏi thùng giấy các tông mệt... cái quần.

Đúng là cái quần hắn mặc lần ấy, Tiểu Băng nhận ra nó bởi đường tét kéo dài. Hừ! Ghê gớm thật, vậy mà hắn nhất định chối không nhận được bóp của mình. Để coi lần này người chối vào đâu. Tiểu Băng cố nén cảm giác ghê tởm, cho tay vào túi sau của chiếc quần dơ.

-Này, cô làm gì đó?

Chưa kịp cho tay vào Tiểu Băng đã bị giọng nói ồm ồm sau lưng làm giật mình. Chiếc quần rời khỏi tay rơi xuống đất, cô quay đầu lại mắt ngầu tia hung dữ khi nhận ra kẻ mới hét mình không xa lạ. Hẳn chính là Nhật Hạ, chủ nhân của chiếc quần dơ.

-Làm gì thì kệ người ta, mặc gì mình mà la lớn vậy, có biết làm người ta giật mình không chứ?

Ngon ghê chưa? Đôi mắt Nhật Hạ tròn vo kinh ngạc. Anh thật không ngờ cô gái này lại táo tợn và hung hăng như thế. Cứ mắng người ta ngon lành như chính anh là người vào phòng phá vậy. Chưa kịp mở miệng phản ứng, Nhật Hạ đã bị cô mắng tiếp.

-Còn ngây người ra nữa, làm như bị Oan ức không bằng. Có biết khi nào vào phòng người khác là phải gõ cửa không?

-Biết - Nhật Hạ đáp như cái máy rồi giật mình sực tỉnh - Nhưng đây là phòng của tôi mà?

-Ừ thì... - Tiểu Băng cũng vừa nhận ra sự vô lý của mình. Cô bật cười rồi hạ giọng - Xin lỗi, tôi quên mất.

-Quên? Quên kiểu gì kỳ vậy?

Đến lượt Nhật Hạ phản đòn, anh bước qua đóng đồ bệ bộn trên mặt đất, đến ngồi vào chiếc ghế bành - Phòng người ta mà tưởng phòng mình, dám mai một cũng tưởng chồng người ta là chồng mình quá.

-Thôi đủ rồi nghe - Tiểu Băng nghe xấu hổ, cô nạt lớn - Tôi cấm anh xúc phạm tôi.

-Cấm tôi - Nhật Hạ khẽ nhún vai - Còn cô thì được quyền có phải không?

-Bao giờ đâu? - Đôi mắt Tiểu Băng tròn vo ngơ ngác.

-Bây giờ đó. Cô có biết là cô đã xúc phạm tôi nặng nề khi tự xưng là người yêu của tôi trước mặt ba má tôi không?

-Tại sao lại xúc phạm anh chứ? - Tiểu Băng không hiểu.

Nhật Hạ gằn từng tiếng:

-Vì mẫu người như cô không xứng đáng để tôi yêu.

-Vậy thì anh xứng lắm hay sao? Mười người như anh theo xách dép cho tôi, tôi cũng không thềm.

Nhật Hạ Ôn tồn:

-Không thềm thì tại sao cô cứ bám theo tôi như đĩa vậy? - Không để cho cô cướp lời anh nói luôn - Đừng bảo là đến vì cái bóp đen nào đó. Lý do ấy xưa rồi không đủ sức thuyết phục đâu.

-Không phải lý do mà sự thật, tôi dám khẳng định là cái bóp của tôi hiện nằm trong túi quần sau của anh.

-Cô dám khẳng định? - Đôi chân mày Nhật Hạ nhướng lên. Anh tỏ vẻ nghi ngờ khi thấy cô gật đầu rất tự tin - Nhưng lấy gì làm bằng chứng là cô không bỏ nó vào túi quần tôi khi tôi đi vắng?

-Tôi sẽ thề! - Tiểu Băng giơ một tay lên.

Vẻ mặt thành thật của cô làm Nhật Hạ không thể nghi ngờ. Anh thở hắt ra:

-Thôi được, tôi sẽ cho cô tìm với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Đôi mắt Tiểu Băng háo hức. Nhật Hạ cố nén nụ cười đắc thắng:

- Dễ dàng thôi. Cô chỉ phải giặt và vá lại chiếc quần cho tôi nếu tìm không ra cái bóp.

-Còn nếu có?

Tiểu Bãng hất mặt lên với niềm tin của người thắng cuộc.
Nhật Hạ khẽ gật đầu:

-Ngoài việc trả lại cái bóp cho cô, tôi sẽ mặc chiếc quần rách ấy đi đúng một vòng thành phố.

- Được - Tiểu Bãng gật đầu cười vui vẻ rồi cho nhanh tay vào túi quần sau. Kỳ lạ thật! Trán cô toát mồ hôi. Không thể như vậy được, cái bóp phải nằm đây, nếu không thì hẳn giấu kỹ cái quần đến thế làm gì?

-Sao? Có chưa? - Nhật Hạ nhịp nhịp chân rồi nói như than
- Đã bảo là không mà cứ bướng.

-Thế thì... - Tiểu Bãng ngược nhìn anh bằng đôi mắt nai - Anh không nhặt được bóp của tôi à?

-Thật - Nhật Hạ gật đầu, quan tâm - Thế trong bóp của cô có chứa đồ quý giá lắm à? Sao cô không thử lên dài rao tìm?

-Vì tôi tưởng anh nhặt được - Tiểu Bãng chắp hai bàn tay vào nhau lo lắng.

-Sao lại tưởng tôi chứ? - Nhật Hạ thấy lạ.

-Vì có một số người ở chợ quả quyết với tôi rằng chính anh đã nhặt được.

-Tôi không nhặt được đâu - Nhật Hạ nghiêm giọng - Vì nếu nhặt được tôi đã trả cô rồi.

-Vậy mà tôi cứ tưởng anh muốn đùa dai. Xin lỗi anh! - Đôi mắt Tiểu Bãng sụp xuống buồn thiu. Vậy là đầu mối đã bị đứt. Cô biết ăn làm sao, nói làm sao với ba cô về tờ di chúc ấy.

-Rồi cô tính sao? - Nhật Hạ cũng cảm thấy lo cho cô.

-Chẳng tính sao, tôi giữ nguyên lời hứa - Tiểu Bãng chụp cái quần cho vào giỏ, bước đi nhanh. Nhật Hạ không kịp

có phản ứng gì. Anh cứ ngồi ngây ra như phỗng.

CHƯƠNG 2 -

heo chỉ dẫn của nhiều người, cuối cùng Tiểu Bãng cũng tìm ra địa chỉ cô luật sư danh tiếng đương thời. Đó là một căn biệt thự nhỏ nằm xa ngoại ô thành phố, rất nên thơ, tĩnh lặng và cũng rất êm đềm.

Khung cảnh này thích hợp với các thi sĩ hơn. Tiểu Bãng nghĩ vậy khi nhìn thấy trước cổng biệt thự là vườn hồng đỏ thắm. Và cô bỗng nghi ngờ.

"Liệu cô ta có giúp được mình không?"

Bàn tay vừa đặt lên nút chuông điện đã vội rút về. Tiểu Bãng tròn mắt ngó tấm biển đề: Biệt Thự Thiên Thanh - văn phòng luật sư.

Chà! Tiểu Bãng thấy buồn cười quá. Nghe kể nhiều về cô luật sư chuộng lẽ phải công bằng, nhưng thật không ngờ cô ta dám ví mình ngang hàng với Bao Công, lấy Thanh Thiên làm kim chỉ nam trong nghề nghiệp.

Tin, tin...

Có tiếng kèn xe vang lên ở phía sau, Tiểu Bãng giật mình quay đầu lại. một chiếc Mercedes mới tinh màu trắng sữa đang từ từ leo dốc.

Ai mà giàu vậy nhỉ? Tiểu Bãng nghiêng đầu thầm đoán. Chắc là khách hàng. Toàn khách sộp như vậy chắc cô ta ăn mặc lắm.

- Xin lỗi, chị tìm... Ôi trời ơi! Tiểu Bãng. Cậu có nhớ mình không?

Chiếc xe dừng lại, cô gái mặc bộ vest trắng lịch sự bước ra. Cặp kiếng chưa lộ khỏi mắt, cô ta đã ôm chầm lấy

Tiểu Băng mừng rỡ.

- Cô là... - Tiểu Băng ngờ ngợ rồi cũng reo lên, tay đập mạnh xuống vai cô gái - Trời ơi, Hoa Tiên! Đúng là cậu rồi. Cậu đi đâu vậy?

- Chẳng phải cậu đến tìm mình sao?

Cười vui, Hoa Tiên móc túi lấy xâu chìa khoá, cô mở cửa trước đôi mắt tròn vo lạ lẫm của Tiểu Băng:

- Luật sư Hoa Tiên, cậu là luật sư à?

- Cậu đăng trí đến thế sao Tiểu Băng?

Hoa Tiên quay đầu lại nói như hờn - Ngày đầu vào trường luật, tớ đã mời cậu và các bạn đến ăn mừng.

- Tớ nhớ, nhưng... - Tiểu Băng cảm thấy ngỡ ngàng, cô lẩm bẩm như tự nói với mình - Nhưng tớ thật không ngờ, người tớ cầu cạnh lại chính là cậu, là bạn thân nhất đời mình.

- Ô! Vấn đề này thì khác hẳn - Hoa Tiên vụt nghiêm nét mặt, trêu bạn - Dù cậu tự nhận là bạn. Tớ cũng không bớt thù lao một cách quá đáng đâu.

- Vậy ư! - Tiểu Băng cũng sầm cho mình bộ mặt rầu rầu - Thật là tiếc, tớ đã gõ lăm nhà, cứ tưởng đây là phủ khai phong của Bao đại nhân. Ai mà biết cậu đem hai chữ Thanh Thiên ra lòe thiên hạ chứ?

- Còn dám chọc mình hả? - Hoa Tiên cả thẹn dấm mạnh vào vai bạn - Có tin là tớ sẽ suýt chó ra đuổi cậu không?

- Làm tớ tin được mới là điều đáng nói - Tiểu Băng cười ròn, Hoa Tiên cũng cười theo. Cả hai tiến vào phòng khách

- Cậu chẳng thay đổi chút nào, vẫn như xưa hay đùa, hay tếu - Tiểu Băng thả người xuống chiếc ghế bành đảo mắt

nhìn quanh - Chà, nhà trang trí sang trọng quá, bạn của mình đại phát tài rồi

- Cũng thường thôi - Hoa Tiên đẩy tách trà nóng về phía bạn - Sao, gặp rắc rối gì? Ly dị chồng hay giành con vậy nhỏ.

- Miệng cậu ác cũng vừa vừa thôi chứ - Tiểu Băng đập mạnh vào vai bạn. - Coi chừng sau này không...

- Ê! - Hoa Tiên đưa một ngón tay lên - Không được nói bậy giữa chốn công đường. Mà sao, chồng con gì chưa nhỏ?

- Vẫn ế, còn cậu?

- Cũng ế luôn - Hoa Tiên cười thoải mái rồi ngã đầu ra sau ghế, mắt mơ màng. Thời gian trôi nhanh thật. Mới đó đã 7, 8 năm trời. Nhớ ngày nào còn học lớp 12. Cô và Tiểu Băng đã ngồi cạnh bên nhau, đã cùng nghịch ngợm làm thầy cô bè bạn lớp 12A bao phen điều đứng.

- Ê, sao tự nhiên cười vậy nhỏ?

Ý tưởng đã biến thành nụ cười để Tiểu Băng trông thấy, Hoa Tiên chớm chớp mắt:

- Tự nhiên tớ nhớ chuyện cũ của tụi mình rồi buồn cười quá. Tiểu Băng, cậu có thường gặp tụi nó không?

- Ít lắm, còn cậu?

- Hầu như không gặp được ai, công việc lu bu quá.

- Phải mà - Tiểu Băng như trách - Người ta bây giờ là luật sư nổi tiếng, còn thiết gì bạn bè xưa nữa.

- Không phải vậy đâu - Hoa Tiên chặc lưỡi - Tớ muốn gặp các bạn lắm, nhưng vì công việc bề bộn quá. Cậu xem cả chồng hồ sơ dày cộp trên bàn.

- Tố nói chơi vậy chứ có trách cậu đâu - Tiểu Băng thông cảm - Trước lúc đến đây tố đã nghe mọi người đồn nhiều về cậu. À, kể cho tố nghe, sao cậu lại bỗng nổi tiếng như cồn vậy? Tố nhớ cậu mới ra làm luật sư, giỏi lắm chỉ mới một, hai năm thôi.

- Một năm rưỡi - Hoa Tiên mơ màng đôi mắt. Sao cô cứ nhớ như in ngày mình mới ra trường. Nhận tờ quyết định trên tay, cô chân sáo nháy về nhà. Chưa hết ngỡ ngàng khi bước vào ghế luật sư đã làm chấn động dư luận với vụ án lạ lùng. Trần Khôi Nguyên - Kẻ hai lần giết vợ được cô cãi cho trắng án.

- Vậy sao? - Tiểu Băng la lớn khi nghe Hoa Tiên kể - Cậu là luật sư cái vụ án lớn đấy à. Trời ơi, vậy là tố có thể tin tưởng cậu được rồi.

- Nói vậy, cậu đến đây để nhờ tố thật sao?

- Thật.

- Vậy vụ án của cậu là gì? Có lớn lắm không? Đừng để tố phải thêm một lần làm rùm beng dư luận.

Hoa Tiên cười trêu bạn, Tiểu Băng nhẹ lắc đầu:

- Không đâu, chuyện của tố giản đơn hơn. Tố chỉ muốn hỏi cậu một số việc liên quan đến chúc thư thôi.

- Chúc tử - Đôi mày Hoa Tiên khẽ nhướng.

- Phải - Tiểu Băng đem toàn bộ sự việc kể lại cho Hoa Tiên nghe. Kể xong, thấy bạn bỗng phá ra cười. Cô đâm quạu - Tại sao cậu lại cười to như vậy chứ?

- Không - Hoa Tiên cố nén nhưng không được - Trời ơi, Tiểu Băng cậu giết mình chết vì cười mất.

- Chẳng có gì đáng để cười - Tiểu Băng hậm hực.

- Sao lại không - Hoa Tiên lại phì cười - Cậu đã giặt và vá quần cho một gã đàn ông lạ vì cái tội ngụ Hời có đáng cười không?

- Sao lại ngủ? Rõ ràng mọi người bảo với tớ là hẳn nhật được mà - Tiểu Băng cãi với nét mặt ngây thơ - Mà sao, cậu nói tớ nghe, vụ án của tớ thế nào? Cậu có giúp được không?

- Ôi, cậu làm tớ buồn cười nữa rồi đây - Hoa Tiên lại cười như thể chưa được cười bao giờ vậy - Chuyện đơn giản mà cậu làm tớ tưởng động đất đến nơi. Yên tâm đi, bản di chúc ấy ngoài người thừa kế và người được ủy quyền là cha cậu, không một ai sử dụng được đâu. Cậu cứ nhờ báo, đài rao tin, rồi người ta tức khắc đem đến trả. Chẳng ai tham lam làm gì một mảnh giấy vô giá trị.

- Thật vậy sao? - Tiểu Băng vẫn chưa tin.

- Sao thái độ của cha khi nghe tớ báo mất tờ di chúc lại nghiêm trọng như vậy?

- Chắc bác không hiểu luật, cậu về giải thích cho bác hiểu. Chẳng có gì đâu - Hoa Tiên bóp tay bạn an ủi.

Tiểu Băng gật đầu, nhẹ thở ra:

- Nghe cậu nói tớ thấy khỏe cả người. Đúng, có bạn làm luật sư sướng thật.

- Khen bao nhiêu cũng được, nhưng đừng quên trả công cho tớ đó - Hoa Tiên xoa tay.

Tiểu Băng vờ mở bóp:

- Bao nhiêu?

- Một châu ở "Thạch Lâm" đi.

- Được - Tiểu Băng sốt sắng rồi búi ngủi nói - Lâu quá rồi, không biết bạn bè cũ có ai còn nhớ điểm hẹn hò xưa.

- Và nhất là chàng, có phải không?

Hoa Tiên nheo mắt, Tiểu Băng xấu hổ đấm mạnh vào vai bạn:

- Quý cậu không - Rồi cả hai cùng bồi hồi trong cảm xúc. Tà áo trắng tung bay, những chiếc xe đạp bon bon trên đường phố. Tiếng cười đùa, trêu ghẹo vang ầm ĩ một góc đường.

Vẫn như xưa - đó là cảm giác của hai người khi bước chân vào quán "Thạch Lâm". Vẫn đơn sơ, thơ mộng, vẫn là quán nước bình dân dành cho đám học trò nghịch ngợm. Tám năm trôi qua, bao thay đổi giữa cuộc đời, vậy mà trong quán nước nhỏ nhoi này, thời gian dường như tĩnh lặng.

Vẫn cô chủ quán hiền lành với nụ cười luôn giữa vành môi. Gương mặt cô già đi nhưng vẫn mái tóc ngày nào, vẫn cách nói cười đi đứng. Vẫn bán duy nhất một loại chè, chè thạch trắng thơm hoa lài, ăn một miếng vào là mát cả ruột gan.

Chọn một chiếc bàn nằm sâu trong góc, Hoa Tiên và Tiểu Băng đang bồi hồi cảm nhận tuổi hoa niên qua giọng cười trong vắt của đám học sinh. Ôi, cũng chiếc bàn này, ngày xưa họ cũng ngồi bên nhau đùa giỡn. Không chỉ một mà những tám người: 4 trai, 4 gái.

- Cho ly chè đi chị nhỏ.

Đang bâng khuâng hồi tưởng, Tiểu Băng chợt giật mình vì giọng một ai đó thật quen vang lên ở bàn bên cạnh. Ngẩng đầu nhìn qua, cô chợt lay Hoa Tiên mừng rỡ:

- Ôi, Phước Tùng, Phước Tùng cao khều của tụi mình kìa Hoa Tiên.

- Hà? - Hoa Tiên quay đầu lại rồi cũng reo lên mừng rỡ - Trời ơi, đúng là Phước Tùng rồi. Phước Tùng, cậu có nhận ra ai không?

- Ối Tiên, nước đá - Bất ngờ quá, Phước Tùng không nhớ nổi tên thật hai người. Anh gọi to biệt danh làm cả quán phải bật cười và hai cô bạn gái đồng quay mặt đi xấu hổ.

- Xin lỗi - Anh bưng cả ly chè của mình sang bàn hai cô gái - Tôi mừng quá nên...

- Trời ơi, còn màu mè nữa - Tiểu Băng phát mạnh xuống vai Phước Tùng - Cứ như là xa lạ lắm.

- Tôi tưởng hai bà giận tôi - Phước Tùng cười gượng - Sao mà tình cờ vậy? Tôi ít khi ghé quán lắm!

- Bọn này cũng vậy chứ gì - Tiểu Băng lý lắc - Ê, vợ con gì chưa? Cha coi ăn mặc bảnh tòn quá, chức gì rồi hả?

- Còn độc thân nheo nhéo đây chứ vợ con gì - Nói mà Phước Tùng ngó Hoa Tiên chăm chú. Sao cô lớp trưởng năm nào cứ im thít, má đỏ bừng? Cô nhớ chuyện năm xưa? Hay giận anh gọi cô là con cá nhỏ? Tự nhiên anh nghe trái tim mình xao xuyến. Anh hăng giọng rồi nghe giọng mình khan khan, kỳ lạ - Còn hai bà, làm gì rồi?

- Tôi hả, vẫn làm nhà báo, báo cơm cha mẹ - Tiểu Băng như trở về tuổi hồn nhiên - Chỉ có Hoa Tiên là thành đạt, cô ấy bây giờ...

- Đừng - Hoa Tiên chột nấp áo Tiểu Băng giật giật. Cô không muốn bạn bè biết mình đã thành danh.

- Hoa Tiên muốn giấu thì thôi Tiểu Băng đừng nói - Phước Tùng trông thấy thái độ của Hoa Tiên, anh nghe tự ái. Ừ, không thích thì thôi, ai cầu cạnh đâu mà làm cao chứ? Anh vẫn nhớ rõ, lá thư tỏ tình của mình năm ấy bị cô cho

đám con gái đọc rùm lên, còn chép nguyên văn lên bánh chọc quê anh nữa.

- À, còn chuyện này - Phước Tùng làm ra vẻ tự nhiên - Chiều nay là sinh nhật của thằng Tiến. Hai bạn có rảnh thì ghé chơi. Ngưng một chút anh nói thêm - Không ghé cũng được, nhưng nói trước, ở đó chiều nay có nhiều bạn cũ lắm.

Anh ấy muốn mình đi. Hoa Tiên hiểu được ý Phước Tùng, trong lúc Tiểu Băng cứ vô tư.

- Tiến nhưng Tiến nào? Lớp mình những 3 Tiến lận.

- Thì Tiến Văn. Văn Thành Tiến đó.

- À, nhớ rồi - Tiểu Băng gật đầu rồi quay sang hỏi Hoa Tiên - Cậu có đi không?

Rất muốn nói có, nhưng trước mặt Phước Tùng, tự nhiên Hoa Tiên muốn nói ngược lòng. Cô ồm ờ:

- Còn chưa biết, công việc nhiều quá.

- Nhiều thì thôi - Phước Tùng làm ra vẻ thản nhiên. Anh móc thiệp mời trao cho Tiểu Băng - Thiệp mời của Tiến đây, chiều nhớ ghé.

- Được rồi - Tiểu Băng cười tươi nhận thiệp - Chiều nay nhất định tôi và Hoa Tiên sẽ có mặt mà.

- Các bạn sẽ vui mừng lắm - Phước Tùng lật tay nhìn đồng hồ, đứng dậy - Còn bây giờ, xin lỗi, tôi có cái hẹn phải đi ngay Tạm biệt.

- Tạm biệt - Tiểu Băng đưa tay vẫy rồi quay sang Hoa Tiên lạ lẫm - Cậu sao vậy? Tự nhiên làm mặt ngầu. Bạn bè cũ lâu ngày gặp mặt, cậu chấp chuyện cũ làm gì chứ?

- Tổ có chập đâu, chỉ tại...

- Tại cái gì?

- Tại,... mà thôi tớ không cho cậu biết. Cậu hẹn với Phước Tùng sao không về lo chuẩn bị.

- Chuẩn bị gì? - Tiểu Băng ngỡ ngác.

- Thì quà, cậu không nhớ là mình được mời sinh nhật sao?

- Ờ hén! - Tiểu Băng sực nhớ - Thế còn cậu, cậu có đi không?

- Biết còn hỏi nữa - Hoa Tiên nhéo nhẹ vào hông bạn - Không thì ai nhắc cậu đi mua quà chứ?

- Vậy thì mình mua quà chung đi - Tiểu Băng kéo Hoa Tiên đứng dậy. Trong lòng cô nỗi lo về tờ di chúc không còn nữa.

Ôi, mình có mơ không? Nâng ly rượu lên môi nhấp nhẹ Hoa Tiên tự hỏi lòng. 8 năm rồi vậy mà bạn bè cô vẫn thế, vẫn nguyên vẹn nét vô tư, nghịch ngợm. Vẫn những trận cười không giữ gìn ý tứ, làm ngửa nghiêng bàn ghế

Đưa mắt nhìn Tiểu Băng cười giòn giã, gác cả chân lên người Tiểu Băng, Hoa Tiên biết mình sẽ ân hận nhiều nếu như cô bỏ qua lần họp mặt này. Tự nhiên trong lòng cô trào dâng 1 cảm giác giống như ganh tỵ. Sao cô không hồn nhiên như họ được. Công việc ở toà án đã khiến cô già hơn tuổi rồi sao? Hoa Tiên thấy buồn man mác

-Hoa Tiên, sao cậu đứng đây, lại chơi với bọn tớ đi - Tiểu Băng bước lại với ly rượu trong tay - Lại mà nghe Phước Tùng kể chuyện tiểu lâm, vui muốn bể bụng luôn

-Tớ... - Hoa Tiên thấy mình lạc lõng khi bước theo Tiểu Băng. Đang đi, cô bỗng thấy mình bị ghì đứng lại, cô ngỡ ngác - Chuyện gì vậy?

-Hắn!

Tiểu Băng nói mà mắt nhìn chăm chăm về trước. Hoa Tiên không hiểu

-Hắn nào? Phước Tùng à?

-không, hắn là Nhật Hạ, sao hắn lại đến mấy chỗ này chứ?

Tiểu Băng lẩm bẩm và phải hơn 1 phút Hoa Tiên mới hiểu bạn mình muốn nói ai. Chà, cô à chắc có cảm tình đặc biệt rồi, không thì người ta đâu mới xuất hiện đã nhận ra ngay

-Lại đây, các bạn lại đây - Từ trên bục cao, Thành Tiến vỗ tay tập trung sự chú ý của mọi người - Tôi sẽ giới thiệu cho các bạn làm quen 1 người bạn mới, anh ta tên là...

-Là Nhật Hạ chứ gì? - Tiểu Băng nhanh nhẩu cướp lời rồi bước hẳn lên trên bục. Cô nghiêng đầu cười rất dễ thương - không ngờ trái đất coi vậy mà nhỏ quá, chúng ta lại gặp nhau

-Theo cách nói của cô - Người mới đến khẽ kéo áo veston, mắt nheo nheo - Dường như chúng ta đã gặp nhau

-còn nói nữa - Tiểu Băng cười giòn giã - Nhật Hạ, tôi không ngờ là anh lại có tài diễn xuất

-Nhật Hạ? - Anh kêu lên lạ lắm

Thành Tiến xen vào

-Tiểu Băng, cậu lẩm rồi, anh bạn tôi đây không phải tên Nhật Hạ.

-Sao không phải chứ? - Tiểu Băng cãi - Anh ta là Nhật Hạ, tôi còn lạ gì anh ta nữa? Chính anh ta đã nhặt được chiếc bóp. À mà không, tôi nói lộn chính tôi đã tưởng anh ta nhặt được bóp của tôi...

-Thì ra cô là chủ nhân của chiếc bóp đen? - Người mới đến kêu lên như mừng rỡ - Thật may mắn, vậy mà tôi cứ lo không biết chủ nhân của nó ở đâu để hoàn trả.

-Anh nói sao? - Đến lượt Tiểu Băng tròn vo mắt - Anh nhật được bóp của tôi, sao anh lại bảo là không chứ?

-Tôi có bảo không bao giờ. Tôi chỉ bảo là không biết cô ở đâu để trả lại thôi. Bây giờ gặp được rồi, cô vui lòng nhận cho.

1 chiếc bóp đen được lấy ra trước vẻ mặt ngỡ ngàng, ngỡ ngác của Tiểu Băng. Cô thật không hiểu mình tỉnh hay mơ Sao Nhật Hạ lại bảo là chưa từng gặp cô chứ? Bán tín bán nghi, cô đưa tay dụi mắt

-Thôi xong rồi, Nhật Tú à, cậu xuống bàn đi. - Thành Tiến như bị mất hứng bởi cuộc cãi vã, anh đưa người mới đến trở về bàn. Tiểu Băng nhìn theo hồn lơ lửng như say, như tỉnh

-Cậu sao vậy? - Hoa Tiên lặng im theo dõi tình tiết câu chuyện, bây giờ mới bước lại gần. Cô vỗ tay lên vai bạn - Tư tưởng đến lộn người à?

-không lẽ nào đâu, tớ không thể nhìn lầm. Anh ta rõ ràng là Nhật Hạ... - Tiểu Băng lẩm bẩm, chăm chú nhìn người mới đến vui vẻ cụng ly với đám bạn của mình

-Cậu say rồi - Hoa Tiên khẽ gỡ ly rượu khỏi tay bạn - Về thôi

-Tớ không say, rõ ràng là anh ta, sao lại chối? Sao lại trả cho tớ cái bóp đen này chứ?

-Tình cơ thôi - Hoa Tiên dìu Tiểu Băng đi ra cửa sau khi nói nhỏ với Phước Tùng - Nhờ tạm biệt Thành Tiến hộ mình

-Không, tớ không về, tớ phải gặp anh ta cho ra lẽ - Tiểu Băng không chịu bước vào xe, nhưng Hoa Tiên đã đẩy mạnh cô vào rồi nổ máy. Suốt đoạn đường, Tiểu Băng cứ lảm nhảm như 1 người điên

-Anh ta là Nhật Hạ, đích thực là Nhật Hạ.

-Ừ, được rồi. Thì anh ta là Nhật Hạ - Hoa Tiên không cãi lại. Đưa tay nhấn nút máy cassette, cô ru bạn vào giấc ngủ bằng giai điệu slow dịu dịu

Tiểu Băng đã ngủ 1 giấc rất say, rất ngon lành. Và cô chỉ giật mình thức giấc khi có cảm giác được ai đó đắp lên trán mình 1 chiếc khăn ấm ấm. Mở mắt ra, thấy mình nằm trong 1 căn phòng lạ hoắc, cô la to hết hoảng

-Sao mình lại ở đây? Ai đưa tôi vào đây vậy?

-Tớ đấy nỡm à!

1 cái phát vào tai, Tiểu Băng thở phào ra nhẹ nhõm khi nhận ra Hoa Tiên. cô ngỡ ngẩn

-Tớ ngủ trong phòng của cậu ư? Sao lại như vậy?

-Còn sao hả? - Hoa Tiên vờ làm mặt giận - Cậu có biết say đến độ Ói đầy phòng của mình không? Cả 1 đêm thức lo cho cậu, cậu tính sao đây?

Nhìn quanh, thấy quả đúng như lời Hoa Tiên nói, Tiểu Băng cười gượng

-Mình xin lỗi, chỉ tại gặp lại bạn cũ tớ vui quá nên...

-nên uống hết biết. - Hoa Tiên lườm bạn - Cậu có biết hồi hôm này cậu xấu hổ lắm không? Tự nhiên lại nhìn lộn người này ra người khác

-Tớ... - Tiểu Băng nhíu mày cố nhớ những hình ảnh mập mờ ẩn hiện. Câu chuyện hồi đêm.. cô thấy dường như mình không lầm lẫn... nhưng... lấy gì bảo đảm cô không nhìn gà hoá cuốc... Chắc hồi đêm trông cô buồn cười lắm

-Lại còn cười nữa hả?

Hoa Tiên bực bội phát mạnh vào vai bạn. Tiểu Băng xoay xoay chiếc bóp trong tay

-Quê 1 chút nhưng tìm được vật bị mất. Tổ không ngờ mình may như vậy?

-Rồi cậu tính sao với tổ đây?

Hoa Tiên chống nạnh, hung dữ nói, Tiểu Băng vờ rụt cổ, sợ hãi

-Còn tính sao? Đành phải chiều ý luật sư thôi

-Tốt - Hoa Tiên búng tay nghe cái tách

-Luật sư đòi ăn sáng, bị cáo có bao không?

-Bị cáo sẵn sàng - Tiểu Băng bật dậy nhanh trong tiếng cười lớn giòn tan. Nặng lên cao, đôi bạn thong thả cặp vai nhau như cặp tình nhân tìm 1 chỗ êm đềm, lãng mạn...

không thể có chuyện tình cơ và may mắn như thế được! Tiểu Băng tin vào điều đó sau nhiều đêm mất ngủ. Tuy nhiên, chuyện hi hữu lâu lâu cũng có xảy ra... nhưng... nhìn lộn người rồi nhận được vật đánh rơi. Đúng là khó tin hơn tiểu thuyết

Tiền bạc giấy tờ, kể cả tấm di chúc quan trọng vẫn còn nguyên. Tất cả đều ngay ngắn, không có dấu vết lục lọi, chứng tỏ người nhặt được rất lịch sự. Tính cách đó không giống Nhật Hạ bao nhiêu. Nhưng những ấn tượng mơ hồ trong tiềm thức cứ báo cho cô biết, người đã trả bốp cho cô chính là anh không ai khác

Tiểu Băng tin vào trí nhớ của mình, cô không tệ đến mức nhìn người này ra người khác. Chỉ tức mình là hôm đó cô uống hơi nhiều 1 chút để khó lòng khẳng định nhưng nếu quả thật anh là Nhật Hạ thì lý do gì anh chẳng nhận ra cổ Anh định đùa hay định trả thù cô?

Tiểu Băng xếp chiếc quần của anh đã được cô giặt ủi và vá cẩn thận cho vào túi. Trả là lý do phụ, lý do chính, cô chỉ muốn biết người hôm đó có phải là anh

-Vào đi - Không ngẩng đầu dậy, Nhật Hạ nói khi nghe có người gõ cửa

1 con người siêng năng, cần cù trong công việc, Tiểu Băng nghĩ như vậy khi thấy anh cứ chúi đầu vào chồng hồ sơ dày cộp

-Có chuyện gì? Ủa... - Ngẩng đầu lên, Nhật Hạ ngạc nhiên nhận ra Tiểu Băng - Là cô... vậy mà tôi cứ tưởng... ngồi đợi tôi 1 lát

1 lát của anh kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Băng ngồi yên mà sốt cả ruột. Liệu có đúng anh không? Tự nhiên cô cảm thấy nghi ngờ. Vừa như phải, lại vừa như không? Đầu cô đang lẩn lộn

-Xong rồi - Nhật Hạ xoa tay hồ hởi. Nhìn Tiểu Băng, anh cười đẹp như diễn viên điện ảnh - Tôi có thời gian rảnh để tiếp cô, cô muốn đi đâu? Ở đây hay đến quán cà phê?

-Tôi... - Tiểu Băng cảm thấy bất ổn trước cách nói của anh, cô lúng túng mất 1 giây rồi cười vui vẻ - Tùy anh thôi

-Vậy thôi chúng ta ở đây đi - Thêm 1 lần Nhật Hạ làm cô bị bất ngờ. Vậy mà cứ tưởng anh sẽ rủ cô đi uống nước

-1/2 tiếng nữa tôi có cái hẹn với công ty Nhật Tiến... - Nhật Hạ đưa mắt ngó đồng hồ - Chúng ta tranh thủ đi thôi. Sao? Cái quần của tôi cô đã vá xong chưa?

Sao mà thực tế và thẳng thừng quá vậy? Tiểu Băng thấy bức mình trước kiểu nói sỗ sàng và trắng trợn của anh. Đôi mày đẹp khể chau, nhưng nhớ đến mục đích của mình, đôi mày ấy giãn ra rồi đôi môi búng nở nụ cười

-xong rồi - Vờ như vô tình, cô hỏi

-Anh thân với anh Tiếng lắm à?

-Tiến nào? - Nhật Hạ ngơ ngác, thái độ của anh thành thật lắm

-Thì Văn Thành Tiến - Tiểu Băng vờ tỉnh bơ - Anh mới đi sinh nhật chung với tôi đây, giờ còn hỏi

-Ai đi sinh nhật chung với cô - Đôi mắt anh mở lớn tròn vo - Bao giờ? Sao tôi không biết?

-Hôm thứ ba, anh quên rồi sao? Hôm đó anh đến trễ, mãi hơn 8 giờ mới đến. À, anh đã trả cho tôi cái bóp đen này.
- Lấy cái bóp ra cho anh thấy, cô hạ giọng - Ở đây chỉ có tôi với anh thôi, còn đóng kịch làm gì?

- Đóng kịch? - Nhật Hạ chơm chớp mắt - Tôi thật không hiểu cô muốn nói gì nữa?

-Tôi... - Tiểu Băng nhẹ cắn môi. Suy nghĩ vài giây, cô hất mặt lên - Vậy đêm hôm đó ngày 28 tháng 3, từ bảy giờ đến mười giờ anh ở đâu? Có ai làm chứng chứ?

-Thứ ba, ngày 28 - Nhật Hạ nhíu mày cố nhớ - tôi ở bệnh viện vì ba tôi đột ngột lên cơn đau tim nặng. Nhưng... tại sao tôi phải trả lời cô chứ? - Như chợt nhớ, anh la lớn - Tôi là tội phạm còn cô là điều tra viên chắc?

-không phải điều tra viên, nhưng tôi có thể là nhân chứng cho anh - Tiểu Băng đanh đá - Biết đâu có lúc anh cần tôi

- điên khùng - Nhật Hạ kêu lên bức tức, anh đưa mắt nhìn đồng hồ - Gần đến giờ hẹn với khách rồi cô gởi trả quần rồi về giùm cho

Tự nhiên Tiểu Băng nghe uất ức như bị ai hà hiếp. Cô nghe tiếc công mình đã giặt và vá cho anh quá

-Lẹ giùm đi

Nhật Hạ như nóng lòng giục nhẹ, Tiểu Băng đứng bật lên khỏi ghế

-không - Cô bực bội bước đi, lại 1 lần công cốc! Cô tự nhủ sẽ không trả quần lại cho anh. Nhưng giữ để làm gì, cô không biết

-Ê! - Vừa bước ra cổng công ty, Tiểu Băng đã bị ai gọi giật từ phía sau - Đi đâu mà như ma đuổi vậy?

-Tan sở đến rồi cậu đi chơi. Nghe bác nói cậu ở công ty, mình vội chạy đến. Chà! - Ngưng 1 chút, cô chặt lưỡi lêu lêu bạn - Coi cậu dạo này lo làm ăn dữ, cứ như 1 thương gia, bận bịu với các hợp đồng

-Chỗ nào đâu? - Tiểu Băng xoè tay rồi chột kêu lên hốt hoảng - Thôi chết rồi

-Cậu làm sao vậy? - Hoa Tiên lo lắng hỏi. Tiểu Băng bậm môi

-Cái tên khốn khiếp, hấn làm mình mất cả hồn lẫn vía. Cậu xem, bóp tờ tờ không cầm lại ôm chầm tài liệu trên bàn hấn

-Thật vậy sao? - Hoa Tiên trố mắt rồi bật cười - Ôi thật là không tin nổi. Hấn là ai mà ghê gớm vậy?

-Còn ai nữa - Tiểu Băng hậm hực - Cái tên bị rách quần giữa đường, cái tên...

-Cái tên ấy bắt cậu phải đem quần dơ về giặt và cũng là cái tên bị cậu nhìn lầm hôm sinh nhật. Chà... sao mà tờ nghi quá

Hoa Tiên tiếp lời bạn. Tiểu Băng trừng mắt

-Cậu nghi mà nghi cái gì?

-Tờ nghi 2 người hữu duyên thiên lý ngộ... - Hoa Tiên cười lớn vụt thóa khỏi năm đấm của Tiểu Băng - À,.. không giống, hắt ra kìa

-Hắn đâu... - Tiểu Băng dừng chân ngơ ngác. Rồi hiểu mình bị mắc lừa, cô tức tối giậm chân trong tràng cười như phá lên của Hoa Tiên

-không thèm nói chuyện với cậu - Tiểu Băng hờn dỗi quay lưng trở vào công ty tìm Nhật Hạ. Liệu hắn có biết cái quần của hắn nằm trong giỏ không nhỉ? Cô thầm thắc mắc

Nhưng... hắn đâu rồi nhỉ? Tiểu Băng cúi đầu nhìn xuống gầm bàn, học tủ rồi tự cười mình lẩm cẩm. Hắn là người ta chứ có phải mèo đâu mà chui tọt vào gầm bàn chứ? Cả cái túi xách của cô cũng biến theo hắn mất tăm. Trời đất ơi, bây giờ thì chuyện giả thành thật rồi. Cái bóp của cô cùng tờ di chúc cũng bị hắn xách theo trong cái giỏ. Mồ hôi tứa ra đầy trán, Tiểu Băng hốt hải chạy ra

-Hoa Tiên, cậu chờ mình đi mau

- Đi đâu chứ? - Hoa Tiên ngơ ngác hỏi - Cậu làm gì mà hơ hải vậy?

- Đừng hỏi, nổ máy mau đi kéo hắn lại thoát bây giờ? - Tiểu Băng đóng mạnh cửa xe - Rồi lát tớ kể cho nghe

- được rồi, chạy thẳng phải không?

không hiểu gì, nhưng chiều bạn Hoa Tiên cho nổ máy xe. Chạy được 1 lúc lâu, như chợt nhớ, cô quay lại nói - Tiểu Băng nè, cậu có biết mình mới gặp ai không?

-Ai?

Tiểu Băng không quan tâm lắm. Hoa Tiên cho xe quẹo trái

-Nhật Tú đó

-Nhật Tú nào? - Tiểu Băng ngơ ngác

-Cậu đang trí thì thôi, thì Nhật Tú mình gặp hôm sinh nhật đó. Cậu đã nhận lầm anh ta với "hữu duyên thiên lý ngộ" còn quên sao?

-Vậy à? - Tiểu Băng cười gượng, vẽ không quan tâm lắm. Toàn bộ tâm trí cô nôn nao đuổi theo Nhật Hạ. Liệu có 1 lần nữa cô làm mất tờ di chúc ấy?

-Nhật Hạ nè, cô người yêu đó lại đến tìm con

Vừa về đến nhà, chưa kịp thở phào ra nhẹ nhõm, Nhật Hạ đã bị mẹ phán 1 câu như nước tạt vào giữa mặt. Anh nhăn nhó, ném mạnh cái cặp xuống bàn

-Rồi mẹ bảo sao? Chắc là lại cho cô ta vào lục lung phòng của con lên

-Ồ, không đâu - Bà kêu lên vui vẻ, mắt không rời chiếc túi da màu xanh ngọc trên bàn - Mẹ không cho và cô ta cũng chẳng đòi vào.

Sao vậy? - Bà hỏi tiếp vẻ quan tâm - 2 đứa lại cãi với nhau à? Thiệt tụi bây lớn rồi, cứ y như con nít

-Mẹ à! - Nhật Hạ kéo dài giọng - Phải nói sao mẹ mới hiểu đây, cô ta và con thật ra chẳng có quan hệ gì

-Vậy hả?

Bà nói mà chẳng tin chút nào. Bà cười cười giễu cợt làm Nhật Hạ tức muốn lộn gan. Anh giận dỗi đứng lên

-Con không nói chuyện này nữa, con đi tắm đây

-Ừ

Cánh cửa toilet sập lại, lập tức cánh cửa hông bật mở rồi 1 cái đầu ló ra. Mắt hấp háy sau cặp kính, ông lộ vẻ quan tâm

-Sao? Bà có điều tra được gì không?

-không - Bà hạ giọng rồi nói như khoe trước vẻ tiu nghỉu của ông - Nhưng có phát hiện mới. Ông nhìn đây, 1 túi xách tay con gái

-Vậy à? - Ông náo nức - Đem vào đây

-Nhưng... - Bà thoáng ngật ngưỡng rồi cũng nghe lời ông, xách chiếc túi của Tiểu Băng bước vào phòng. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng

Vào phòng tắm, cởi hết quần áo ra, Nhật Hạ mới nhớ mình bỏ quên cái túi của Tiểu Băng ngoài phòng khách. Thôi chết, anh khoác đại cái áo dơ bước ra ngoài, đưa mắt nhìn quanh

Quả đoán không sai, chiếc túi đã bị Ông bà đem vào phòng khám nghiệm. Nhật Hạ thở ra 1 hơi dài, thả ngời xuống ghế. Châm cho mình 1 điếu thuốc, anh nhìn theo làn khói suy tư

không phải bực mình cũng không hẳn là giận dữ, tính cha mẹ xưa nay là thế, rất quan tâm, lo lắng cho anh. Cứ như anh là thằng bé lên 5 không bằng vậy. Tự nhiên Nhật Hạ thấy buồn cười cho mình quá. Hai mươi mấy tuổi đời mà cha còn nhắc mang nón, mẹ nhắc mang áo mưa mỗi lúc ra đường

Nhưng họ khám nghiệm sao mà lâu vậy? Nhật Hạ thoáng ngạc nhiên. Mọi khi, chỉ cần ba mươi giây biến mất vào phòng là họ xuất hiện ngay ở cửa. Bao nhiêu bí mật lòi ra hết tính cha mẹ vốn vui vẻ ồn ào. Sao lại có chuyện im lìm bên trong cánh cửa lâu vậy chứ?

Hay là... Nhật Hạ thoáng lộ Ai mà biết trong túi ấy đựng những gì? Lúc cô chụp lộn tập tài liệu của anh chạy thẳng ra ngoài, anh đã gọi đuổi theo nhưng không kịp. Lúc đó điện thoại lại reo lên nên anh không thể đuổi theo cô. Túng thế, anh phải xách cả túi của cô đến chỗ hẹn có cái

trao đổi tập tài liệu với cô Ai chứ Tiểu Băng, Nhật Hạ biết cô sẽ dám ăn ngang, nói ngược

Chà! 5 phút rồi. Nhật Hạ đưa mắt ngó đồng hồ rồi bật đứng lên khỏi ghế. Chắc chắn là có chuyện, nhưng chuyện gì? Anh mở tung cánh cửa, mắt sững sờ không chớp

Trên bộ ghế mây, cha mẹ anh đang ngồi im lặng bên nhau vẻ mặt căng thẳng lắm. Họ dường như không nhận ra anh, dù cánh cửa được mở ra rất mạnh

-Ba, mẹ - Nhật Hạ rụt rè lên tiếng - không có gì nghiêm trọng đâu. Cái quần rách... con... - Anh ấp úng không tìm được từ giải thích. Bất chợt anh đỏ bừng xấu hổ, trời ơi, có khi nào họ giận anh vì lảm nhĩ... anh đã làm gì... cô gái ấy

-Mẹ à - anh ngồi xuống rồi nhẹ nắm tay bà tìm sự cảm thông - Mẹ nhất định sẽ tin con. Con của mẹ tuyệt đối không để chuyện ấy xảy ra. Mẹ hãy nói ba đừng giận, từ từ rồi con giải thích. Chuyện dài dòng lắm

-Nhật Hạ - Ông chột lên tiếng, giọng khàn khàn - Con phải nói thật cho cha mẹ biết, con quen cô gái ấy trong trường hợp nào?

- Dạ - Nhật Hạ lăm lét nhìn cái quần của mình trong lòng chạ không có tội mà anh thấy khó mở lời. Bởi hơn ai hết anh rất hiểu tính cha, ông sẽ không bao giờ tha thứ nếu quả thật anh dám làm chuyện tà trời ấy - Ba à, tin con đi, sự thật con và cô ta không... Cô ấy chỉ bám theo con vì lảm tưởng con đã nhặt được tờ di chúc gì gì đó của cô ấy mà thôi

-Thế sao con không trả cho người ta chứ? - Giọng ông đột nhiên gay gắt như đang giận - Ba đã dạy con nghèo cho sạch rách cho thơm, con không nhớ sao?

- Dạ con nhớ, nhưng... - Nhật Hạ đưa tay gỡ tóc, không hiểu sao chuyện lại bỗng quẹo sang hướng khác - Nhưng quả thật con không nhớ được

-không nhớ được... vậy thì cái gì đây?

Cái bóp được quăng mạnh tới trước mặt và Nhật Hạ chợt hiểu. Nguyên nhân cơn giận dữ của cha là chiếc bóp đen, chứ không phải là cái quần như anh lầm tưởng. Tự nhiên anh thở phào ra thoát nạn. Tươi tỉnh hơn anh cười vui vẻ.

-Ồ, ba đừng giận chuyện hiểu lầm thôi. Cô ta bỏ quên túi xách trong phòng làm việc của con...

-Thế còn cái quần? - Đến lượt bà nghiêm trọng nói - Tại sao nó lại nằm trong túi xách của cô ta?

- Dạ... chuyện này... - Nhật Hạ đưa tay gỡ tóc. Thật là khó nói, nhưng không nói không xong. Thôi thì ráng chịu quê kể cho cha mẹ nghe. Bất quá bị cười 1 trận chứ gì? Anh đem toàn bộ câu chuyện kể cho họ nghe, ngỡ họ sẽ phá lên cười sặc sụa

Nào ngờ, nghe xong chẳng có nụ cười nào. 2 người đưa mắt nhìn nhau. Nhật Hạ thấy mẹ gật đầu với cha như đồng ý với cách giải quyết của ông

-Nhật Hạ, con lập tức đem túi xách trả cho cô ta và chấm dứt quan hệ dù là quan hệ bạn bè không thân thiết

Ông nói thật nghiêm rồi xua tay như bảo anh hãy ra ngoài cho ông nghỉ.

Xách túi bước ra cửa, Nhật Hạ tự hỏi lòng: Tại sao cha lại xử sự lạ lùng như vậy? không tiếc nuôi quan hệ với Tiểu Băng, nhưng Nhật Hạ vẫn nghe ầm ức trong lòng. Dường như cha đã ép uống anh.

CHƯƠNG 3 -

ại sao mình lại đến đây? Đến quán rồi Tiểu Băng mới hỏi mình câu đó. Chẳng những thế còn sớm hơn giờ hẹn những 5 phút nữa. Thiet bực mình, Tiểu Băng nghe giận mình nhiều quá

Vào hay không vào? Bước chân cô ngập ngừng trước thềm quán cà phê Nhiều đôi mắt tò mò ngược nhìn cô dò hỏi. Cẩn nhẹ môi, Tiểu Băng bước vào 1 cách nghênh ngang

Thôi thì lỡ đến rồi, sao lại bỏ về chứ?

Hừ! Nghĩ như vậy nhưng đến khi ngồi vào ghế cô lại nghe tức sôi gan. Cái tên Nhật Hạ ấy, hẳn là cái thá gì? Quyền hạn gì chỉ cần 1 cú điện thoại là hẹn cô ra quán ngay lập tức?

-1/2 tiếng nữa, tại quán Thiên Thanh, đến hay không tùy ý

Giọng nói gắt gỏng của anh như vẫn còn vang trong óc, để Tiểu Băng nghe tự ái ngập lòng. Hừ, nếu không phải vì tờ di chúc ấy. Còn lâu, còn lâu đi Nhật Hạ. Bồn cô nường mà thềm hạ cổ đến người

1 chiếc túi bất ngờ dặt mạnh xuống trước mặt làm cắt ngang luồng suy tưởng của Tiểu Băng. Ngẩng đầu lên, cô mắng như tát nước khi nhận ra kẻ đang đứng đối diện với mình là Nhật Hạ.

- Sao không chết dí ở nhà luôn đi! Anh có biết bắt tôi chờ bao nhiêu lâu rồi không chứ?

Lạnh lùng, lạnh lùng như không còn cảm giác, chẳng nói lời nào. Nhật Hạ quay lưng, bỏ đi 1 mạch. Chiếc túi đen

bỏ lại trên bàn

-A, đứng lại - Tiểu Băng hét đuổi theo anh - Tôi đã gọi cà phê rồi, sao anh không uống?

Nhìn cô 1 cái rất lạ, song gương mặt vẫn như được tạo nên bằng sáp. Nhật Hạ tiếp tục đi ra cửa. Tiểu Băng bực bội nắm cánh tay anh kéo lại

-Tôi hỏi sao anh không trả lời. Anh khi tôi không đáng nói chuyện với anh sao?

-không phải khi mà chẳng có gì để nói. Túi của cô, tôi đã trả. Chào - Giọng anh trầm và nhỏ, khô đanh

Tiểu Băng lách mình tới trước cản đường anh, mặc kệ những đôi mắt tò mò

-Anh muốn đi cũng được, nhưng phải trả tiền cà phê đã

-Nhưng tôi có uống đâu? - Đôi mày anh nhíu lại vẻ bực mình, trong lúc lòng cũng nhận ra mình vô lý. Đâu phải là kẻ thù truyền kiếp mà không thể cùng ngồi uống cạn tách cà phê Nhưng... ba đã cấm... Anh cô giữ cho mình bộ mặt lạnh lùng bất động

-Anh không uống, nhưng tôi đã kêu rồi, tôi cũng đâu có uống

Gương mặt Tiểu Băng hình lên rất trẻ con, rất đáng yêu. Nhật Hạ thầm hỏi sao đến lúc bị ba cấm rồi, anh mới nhận ra mình tình cờ làm quen được 1 cô gái dễ thương như vậy?

-Rồi anh tính sao? - Tiểu Băng lại hung hăng - Có trả tiền không?

-Có - Nhật Hạ gật đầu nhân nhượng. Anh moi 1 tờ hai mươi ngàn dẫn xuống bàn, hất hàm hỏi - Luôn cả phần cô, có đủ không?

- Dư! Ê! - Tiểu Băng lại kêu lên khi thấy anh băng băng đi ra cửa. Thật lạ kỳ, lúc này mắng anh như vậy, bây giờ lại muốn ngồi uống nước với anh

-Còn gì nữa - Nhật Hạ hơi quay đầu lại vẻ ngạc nhiên

-Tôi... - Tiểu Băng cắn nhẹ môi rồi nói nhanh ý nghĩ vừa chợt đến - Anh phải chờ tôi kiểm tra lại túi xách của mình. Biết đâu anh chỉ trả cho tôi chiếc túi không thì sao

- Được, cô kiểm tra đi. - Nhật Hạ như bị phạt lòng. Để tránh các cặp mắt tò mò, anh ngồi xuống ghế chằm cho mình điều thuốc

Đủ cả, chẳng thiếu món gì, sao Tiểu Băng nghe ấm ức. Phải chăng vì thái độ dửng dưng vô tình cảm của anh. Ít ra cô cũng vá cho anh cái quần, sao anh chẳng có lời nào cảm ơn cô vậy

- Đủ chưa? - Nhật Hạ lại nhắc khi thấy cô thần người ra bên túi quá lâu

Tiểu Băng phụng phịu

- Đủ rồi. Tập hồ sơ của anh đây - Dẫn dỗi trả anh tập hồ sơ Đến nhận, không xem qua dù chỉ 1 lần, Nhật Hạ bước nhanh

Lần này Tiểu Băng không gọi đuổi theo anh. Cô ngồi yên nhìn những giọt cà phê đen tí tách từ ly xuống tách. Hồn chơi vơi như vừa đánh mất 1 cái gì. Dường như.. từ đây cô không còn cơ hội gặp lại anh. Gặp để làm gì? Cô không biết nhưng sao nghe tiếc nuối và bực bội

-Ba à, có công văn cần đem qua công ty hả? Sẵn đường để con đem quaùm cho, ba khỏi cần kèm thư ký

Như chực sẵn từ lúc nào, chỉ cần ông buông bút ký là Tiểu Băng xuất hiện ngay. Thái độ cô vồn vã, như muốn giật tập tài liệu khỏi tay ông vậy

-không phải qua công ty mà qua ngân hàng. Con đem qua dùm ba... cũng tiện đường con đi... - Vừa nói ông vừa quan sát thái độ của con. Nó xịu đi ngay, tiu nghỉu khi nghe ông bảo không phải của công ty

Sao vậy? Ông lấy làm ngạc nhiên nhiều, không phải hôm nay mà mấy hôm rồi ông nhận rõ. Đứa con gái làm biếng của ông bỗng siêng đột xuất, giành hết công việc của cô thư ký. Chạy qua chạy lại công ty như con thoi mà vui vẻ lắm

-À, ba quên mất - Để khẳng định mình nghi ngờ là đúng, ông làm ra vẻ như vừa chợt nhớ ra - Còn 1 phần tài liệu phải đem qua phòng nhân sự Nhưng... - Ông vờ ngập ngừng khó nói

-Nhưng sao hả bà - Tiểu Băng như sốt ruột, giục ông

-Nhưng... ba sợ con lên xuống lầu rồi mệt

-Tưởng chuyện gì - Tiểu Băng thở phào ra như thoát nạn - không sao đâu. Để con chạy cho, ba cần giao tận tay ai, cứ nói

-Chị Lâm - Ông lấy 1 xấp tài liệu vô giá trị trao cho con gái rồi nhìn theo chân nó bước tung tăng

Đúng là có chuyện lạ rồi. Không thì đời nào nó chịu lên lầu mười như vậy? Đành rằng lên xuống bằng thang máy, nhưng phải lái xe vào bãi rồi lái ra... rắc rối như vậy, sao ông nghi quá

-Thanh, vào tao biểu - Nhấn nút ông gọi 1 cận vệ - Mà mau theo dõi cô chủ coi cô chủ đến công ty có biểu hiện gì lạ, về báo cho tao biết

- Dạ - Tên cận vệ biến mất sau cánh cửa. Ông ngã đầu ra sau ghế lo lợ Sao linh tính như báo cho ông biết rằng:

Tiểu Băng... con gái của ông sắp sửa lao mình vào 1 cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm

Bên ngoài, Tiểu Băng nhớn nhợ như con chim sáo nhỏ. Khe khẽ hát theo nhịp 1 bản nhạc tình, cô cho xe thẳng hướng công ty trống tim đập rộn ràng

Những ngày gần đây, công ty sao như có 1 sức hút kỳ lạ đối với cô Ngày nào không đến công ty hay nói đúng hơn, ngày nào không được nhìn Nhật Hạ, là ngày đó y như cô ăn không ngon, ngủ không yên

Tại sao? Tiểu Băng không lý giải được trái tim mình. Chỉ biết mình bị hút về phía anh như 1 thỏi sắt dưới ảnh hưởng từ trường nam châm vậy

Còn anh, Tiểu Băng phụng phịu nhớ đến vẻ lạnh lùng xa vắng của anh. Như chẳng hề quen biết, ra vào giáp mặt giữa công ty, vậy mà anh chẳng thèm chào cô lấy nửa lời, thậm chí 1 nụ cười cũng không có nữa

Mình đáng ghét vậy sao? Tiểu Băng suy nghĩ mãi rồi tự lắc đầu, không đầu, cô không phải là cô gái xấu xí, vô duyên đến nỗi làm người ta phải sợ không dám lại gần, chẳng phải đám thanh niên chạy theo cô xin chút tình đồng như kiến đấy sao?

Thế thì... Tiểu Băng chưa kịp tìm ra lời giải thích xe đã đến công ty Sửa lại nếp tóc rối loà xoà trên trán, cô nghe chân tay mình thừa thãi khi đẩy cửa phòng nhân sự.

Trống vắng, 1 cái gì giống như sự hụt hẫng làm nhói trái tim cô Chỗ Nhật Hạ trống trơn. Chiếc ghế vắng chủ xoay tròn nhìn cô buồn thê thảm

-Tiểu Băng lại đem công văn đến hả?

Chị Lâm cất tiếng lôi Tiểu Băng về thực tại. Cô chớp mắt quay qua

- Dạ... - Rồi như cố tình, cô đặt xấp tài liệu lên bàn, băng quơ hỏi - Nhật Hạ hôm nay không đi làm hả chị?

-Có - Lâm trả lời chững hững - Hà, em không gặp anh ta sao? Anh ta vừa mới xuống đó mà

-Vậy hả? - Tiểu Băng không dấu được vẻ nôn nao, cô chụp cái bóp trên bàn đi như chạy

-Thôi em về đây, chào các chị.

Bước chân như dính vào nhau, Tiểu Băng không hay phía sau lưng mình, tên cận vệ vừa gọi nhắn tin với cha cấp tốc

-Cô chủ tìm Nhật Hạ.

-Nhật Hạ - Tiểu Băng đuổi kịp anh ở khuất cuối cầu thang. Cô gọi lớn khi thấy anh toan bước lên chiếc taxi

-Hà? - 1 chân trên xe, 1 chân dưới đất, Nhật Hạ quay nhìn cô lạ lẫm - Có chuyện gì?

-Tôi - Tiểu Băng ôm ngực hào hển thở, cô lắc đầu - không có chuyện gì, anh đi đi

-Vô duyên - Anh nói nhỏ rồi bước hẳn vào xe. Tiểu Băng đứng nhìn theo không hiểu sao lại cười tủm tỉm

-Khâm phục, khâm phục thật

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên cách đây không xa Tiểu Băng quay đầu lại, bất giác 2 má đỏ bừng xấu hổ. Chắc nhỏ Hoa Tiên nghe được câu Nhật Hạ mắng mình rồi

-Chẳng có gì để cậu ngạo mình đâu

Quê quá Tiểu Băng đâm quạu. Hoa Tiên khẽ nghiêng đầu

-không phải ngạo mà là khâm phục. Tiểu Băng cậu đúng là người tạo được ấn tượng. Tớ không ngờ Nhật Tú quay trở lại tìm cậu

-Nhật Tú! - 2 mắt Tiểu Băng mở lớn. Hoa Tiên khẽ gật đầu

-Phải, mà sao cậu lại đành lòng tổng cổ hăn như vậy chứ? Dù sao hăn cũng đã trả lại cậu chiếc bóp mà

-Chẳng hiểu gì cả? - Tiểu Băng kêu lên ngơ ngác - Cậu nói Nhật Tú nào?

-Thì Nhật Tú bạn Thành Tiến, người bị cậu nhìn lầm là Nhật Hạ và là người vừa bị cậu tổng cổ lên xe

-Ý cậu nói... cái gã lên taxi đó là Nhật Tú? - Tiểu Băng la lớn - Trời ơi, đến lượt cậu nhìn gà hoá cuốc rồi. Hăn ta là Nhật Hạ.

-Là Nhật Hạ! - Đến lượt Hoa Tiên kêu lên hốt hoảng - không thể, không thể được

-Vì sao chứ? - Tiểu Băng lạ lẫm

-Vì hăn rõ ràng là Nhật Tú, là người tớ đã gặp đêm sinh nhật

-Vậy ra.. tớ không nhìn lộn?

-Phải - Hoa Tiên gật đầu xác nhận. Tiểu Băng thấy ngẩn ngơ

-Vậy hăn là ai? Nhật Hạ hay Nhật Tú?

Nhật Hạ hay Nhật Tú? Hoa Tiên cũng tự hỏi lòng và không sao tìm ra câu trả lời chính xác. Cô chỉ tự nhủ lòng, bằng mọi khả năng, tài năng của 1 luật sư, cô sẽ tìm ra đáp án.

Rời công ty trở về nhà, Nhật Hạ thấy bức trong lòng lắm. không phải vì bản hợp đồng thất bại hay vì ông khách quá khó khăn, mà vì 1 cô gái, vì Tiểu Băng

Cô gái kỳ lạ ấy, sao cứ như cố tình theo ám ảnh anh. Cứ xuất hiện vào những lúc bất ngờ làm rối tung đầu óc, để

1 kẻ điềm tĩnh như anh phải trở nên mù mẫm, ngu khờ

Tại sao và tại cái gì khiến anh nghĩ đến cổ Ở trường, ở công ty có bao giờ anh để ý đến ai đâu? Tất cả con gái với anh đều được lọc nên bằng đá không xúc cảm. Vậy mà lần này trái tim anh lại bồi hồi. Bồi hồi trước 1 người con gái đã xúc phạm, đã làm quê anh trước mọi người ư? không, Nhật Hạ cho đó là điều không tin nổi

Anh đã ngỡ người mình căm ghét nhất là cô Nhưng căm ghét sao anh lại hay trông gặp cô như vậy? Dù chỉ là chiếc bóng thoáng qua ngoài khung cửa kiếng, anh cũng chờ cũng đợi

Nhưng dù cho có đợi chờ, thương yêu hay thù hận anh cũng phải cố xua đuổi cô ra khỏi trái tim mình trước khi đẩy cửa bước vào nhà. Ba đã cấm anh giao du dù chỉ là tình bè bạn thông thường. Mà anh thì... chưa bao giờ cãi ý ba và biết làm cho ba buồn cả.

-Ba à, má, con về rồi đây! - Vuốt mặt cho mọi vương bận ở lại bên ngoài, tay đẩy cửa, Nhật Hạ gọi vang vang, chờ 1 tiếng mắng yêu của mẹ.

Nhưng lạ chưa kìa, nhà cửa trống trơn vắng lặng. Con ki nằm buồn bã dưới chân bàn, thấy anh cũng không thềm đứng dậy nựng, đuôi ngoắt qua ngoắt lại

-Ba má đâu kìa? - Nhật Hạ ngồi xuống vuốt đầu con chó - Sao nhà cửa vắng tanh vậy?

Con chó không biết có hiểu lời anh, chỉ thấy nó lè lưỡi liếm tay anh rồi lưỡi biếng ưỡn dài thân hình vốn đã dài. Bực mình, Nhật Hạ cốc nhẹ lên đầu nó rồi bước ra sau

Lặng ngắt, tẻ lạnh. Vừa cởi áo, Nhật Hạ bước đến mở lồng bàn. Trống không! Cơm chưa nấu, bó rau, con cá còn bỏ nằm chỏng queo trên mặt đất

Có chuyện gì? Tự nhiên Nhật Hạ nghe hốt hoảng. Linh tính như báo chuyện chẳng lành, anh chạy nhanh đến phòng cha mẹ. Chưa kịp đẩy cửa bước vào đã nghe giọng cha vang lên khàn đục

-Có đúng là hấn không? Hay lại trông gà hoá cuốc như bao nhiêu lần khác?

Trên giường, qua kẽ hở của cánh cửa. Nhật Hạ nhìn thấy gương mặt mẹ như căn cối, khắc khổ già đi hơn 5 tuổi

-không trông gà hoá cuốc đâu, rõ ràng là hấn - Rồi giọng bà sợt sệt - Mình tính sao đây?

-Bình tĩnh - Bàn tay ông nhẹ đặt lên vai bà an ủi - Lúc này em bảo là hấn chưa nhận ra em mà

- Đúng là chưa, nhưng em sợ.

-Sợ gì? - Ông cười vẻ lạc quan - Thành phố mấy triệu dân, làm sao hấn tìm được chúng ta mà em sợ.

-Nhưng... sao em linh tính... chuyện hấn trở về lần này có liên quan đến tờ di chúc

Tờ di chúc? Nhật Hạ thoáng giật mình, nhưng anh bình tâm nghe tiếp giọng cha

-Em lại lẩn thẩn nữa rồi. 2 chuyện tách đôi riêng biệt, sao lại nhập chung rồi lo chứ? Thôi.. xuống lo cơm nước, trưa rồi con nó cũng sắp về...

-Nhưng... - Bà vẫn băng khuôn

Ông trấn an

-Không sao đâu, em đừng lo Chuyện cũng quá lâu rồi, nhớ làm gì, hãy quên đi

-Vâng - Bà nhắm mắt lại như muốn tất cả dĩ vãng chìm vào bóng tối rồi lừ đừ đứng dậy

Lờ như mới về đến nhà, Nhật Hạ vòng ra ngồi bên con chó

-À, làm biếng hả, thấy tao về sao mà không mừng chứ?

- Rồi như mới nhìn thấy bà, anh vui vẻ - Má, cơm chín chưa? Con đói quá trời

-Tắm rửa đi - Bà thản nhiên mà giọng vẫn buồn - Má sẽ nấu cho con gói mì

-Sao vậy? - Nhật Hạ vờ tiu nghỉu - Má không khỏe trong người hả?

không có tiếng trả lời, Nhật Hạ không vào quấy rầy bà, bởi anh biết tâm tư bà đang xáo trộn cũng như tâm tư anh đang xáo trộn. Đầu óc cứ vang lên hoài câu hỏi: - Hẳn là ai? Có liên quan gì đến tờ di chúc?

Kiên nhẫn, chờ đợi mãi, cuối cùng rồi Hoa Tiên cũng nhận được cái cô cần. Đó là địa chỉ nhà Nhật Tú

Tại sao cô lại phải quan tâm đến con người xa lạ đó? Tại sao bao nhiêu công việc ở phòng luật sư đều bị cô quẳng hết 1 bên. Hoa Tiên không hiểu, cô chỉ thấy trong máu mình rạo rức 1 chất men kỳ lạ, như trong vụ án Khôi Nguyên. Linh cảm cho cô biết đây là 1 việc chẳng bình thường

2 ngày đầu chực trước công ty Thành Tiến, chờ anh để hỏi cho ra địa chỉ, thêm 1 ngày phục trước nhà Nhật Tú như 1 thám tử tư, Hoa Tiên vẫn không thấy nản chí. Hẳn sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi

Quả thật vậy, khi màn đêm vừa phủ, từ trong căn biệt thự màu trắng ấy, Nhật Tú như 1 ngôi sao trong làng điện ảnh, rất đẹp trai, thu hút trong bộ đồ da màu đen bóng, điệu nghệ leo lên chiếc Callidat mũi trần màu trắng. không dựng mũi lên, anh cho xe chạy từ từ ra cổng, tay còn cầm điếu xì gà

Rời chỗ nấp, Hoa Tiên cho xe chậm chậm đuổi theo anh. Mắt không rời mục tiêu, cô tự nghĩ về bản thân mình. Liệu cô có giống Tiểu Băng, nhìn gà hoá cuốc? Không đâu, cô tin vào đôi mắt của mình. Nhật Tú ngồi trên xe điều nghệ và Nhật Hạ vội vã nhảy lên taxi là 1. Ngoại trừ họ là 2 anh em song sinh, cô không tin trên thế gian này lại có người giống nhau như vậy

Mãi suy nghĩ, Hoa Tiên không hay suýt tí nữa mình đã gây tai nạn. Đến khi chiếc xe bị va mạnh và vật gì, cô mới hoàn hồn chợt tỉnh, đạp thắng xe. Thật gấp nhưng cũng làm bể mất đèn đuôi xe trước mặt mình. Hốt hoảng, cô bước nhanh xuống xe, nhận lỗi

-Xin lỗi, tôi.. tôi sẽ đền cho ông. Bao nhiêu...

-không cần lỗi phải đâu, chỗ quen biết cả mà - Giọng kẻ bị nạn vang lên ồm ồm kèm theo tràng cười thoải mái - Nghĩ gì mà quên mất đất trời vậy cô em? Hả? không nhận ra anh sao? Vô tình dữ vậy?

1 gương mặt lạ nhưng giọng nói rất quen. Hoa Tiên nhú mày cố nhớ xem mình đã gặp hấn ở đâu. Nhưng... cô làm gì có dịp làm quen 1 tên côn đồ như hấn?

Phải, gọi là côn đồ quả không ngoa khi trên người hấn là bộ đồ jean ôm người đến mức phải thẹn thùng, lại phô ra bộ ngực đầy lông, trên tay xăm các hình thú kỳ quái. Khuất sau chiếc túi da đeo lưng lẳng bên hông là con dao găm ngọn liễu

Chớ có đại đột gây với hấn, Hoa Tiên tự dặn mình rồi cất giọng ôn hoà

-Xin lỗi, tôi không nhớ đã gặp ông ở đâu. Nhưng tôi đang vội, xin ông nói mau mức hư hại để tôi còn thanh toán

-Vậy sao? - Hấn ghé sát mặt cô rồi cười ha hả - Muốn đền rồi đông cho lẹ phải không? Chuyện đâu đơn giản vậy cô

luật sư nho nhỏ?

Luật sư Hoa Tiên tái mặt đảo mắt nhìn quanh cầu cứu. Hắn đã biết đích xác nghề cổ Liêu hẳn có phải là 1 trong những thủ phạm bị cô dùng chân lý đưa vào song sắt? Và... hẳn đến tìm cô để trả thù?

-Vậy chứ ông muốn gì? - Hoa Tiên nghe giọng của mình lạc hẳn đi

-Muốn mượn cô em vài phút, vào dancing làm bạn nhảy với anh - Giọng hẳn rất quen, đầu giễu cợt, nhưng Hoa Tiên không nhớ nổi

-Sao? - Hẳn như sốt ruột - 1 tiếng đồng hồ để bù cái tội làm bể đèn của anh hay còn chê mắc hay sao?

1 bàn tay cho vào túi tìm con dao. Hoa Tiên quyết định nhanh

- Được, nhưng tôi nói trước chỉ khiêu vũ chứ...

-Chứ sao?

1 bên mày hẳn nhướng lên. Hoa Tiên thấy thật quen... Nhưng là ai? Chưa kịp trả lời cô đã thấy mình bị hẳn cặp tay lôi đi tình tứ như 1 cặp tình nhân

Thôi được, cô đánh liều theo hẳn, dù sao vào dancing cũng đông người hơn, chắc hẳn không dám giở trò càn quấy

-Anh Hai

- Dạ chào anh Hai

Sự khúm núm sợ hãi của các cô tiếp viên, bà chủ và các gã bồi bàn đã khiến Hoa Tiên tin điều mình nghĩ. Hẳn đúng thật là tay côn đồ, tay anh chị tự cai quản các nhà hàng. Cô từ tốn ngồi đối diện với hẳn qua chiếc bàn mêca

-Uống gì em? - Giọng hần dịu dàng như thể cô là người yêu của hần

-Cô ca - Hoa Tiên đáp đại rồi đảo mắt nhìn quanh quan sát. Bất chợt mắt cô như bị đóng đinh vào 1 điểm

Rủi ro hay may mắn khi bỗng dưng cô nhìn thấy Nhật Tú lẫn lộn giữa đám người. Tay ôm 1 cô gái đẹp, anh biểu diễn cho mọi người xem đôi chân điêu luyện của mình

-Em nhìn gì vậy? - Hần tò mò quay đầu dõi theo hướng mắt của cô - Chưa từng thấy người ta khiêu vũ sao mà nhìn trần trối vậy em? Chúng ta ra sân làm 1 bài nhé?

Như cổ máy, Hoa Tiên để mặc hần dìu mình vào giữa dòng người. Tâm tư lửng lơ cô dường như nhận ra, Nhật Tú không phải là Nhật Ha.

-Anh Hai đi chơi hả? - Đang lơ mơ nghĩ, Hoa Tiên chợt giật bắn người khi nghe giọng Nhật Tú vang lên sát 1 bên

-Ờ, chú mày cũng đi chơi hả? - Gã anh Hai đáp với vẻ bề trên - Sao, có em nào ngon, bắn cho anh Hai...

-Thôi đi - Nhật Tú cười, mắt ngó Hoa Tiên chăm chú - Anh Hai khéo ngạo đàn em. Nàng của anh ăn đứt dancing rồi

-Vậy đổi đi - Chưa dứt lời Hoa Tiên đã thấy lưng mình bị đẩy mạnh về phía trước. Chơi với, cô té chúi vào người Nhật Tú trong tràng cười tán thưởng của đám con trai

-Cô có sao không? - Giọng Nhật Tú nhẹ nhàng - Để tôi dìu cô bản slow này nhé?

Tỉnh hồn, Hoa Tiên trừng mắt ngó gã anh Hai, nhưng hần đã xa khỏi tầm quan sát của cô Nơi góc dancing vàng, hần cúi hôn cô gái của Nhật Tú như điên dại

Mình sa vào cuộc phiêu lưu gì đây? Hoa Tiên ngơ ngẩn hỏi. Sao lại tình cờ như được xếp đặt. Tại sao cô theo dõi

Nhật Tú rời đưng xe với gã anh Hai? Hẳn có biết không?
Sao như chơi trò mèo vờn chuột vậy?

-Cô là Hoa Tiên? - Bản nhạc dạo được 1 đoạn khá lâu,
Nhật Tú mới từ tốn hỏi - Là luật sư nổi tiếng hiện thời Vũ
Hoa Tiên?

-Phải - Hoa Tiên chớm chớp mắt. Thật ra ai đang theo dõi
ai đây? Cô chưa kịp biết gì, hẳn đã rành cô từ kể tóc

-Hân hạnh, hân hạnh lắm - Nhật Tú tươi nét mặt - Nghe
danh từ lâu nay mới biết mặt. Quả ngoài sức tưởng tượng
của tôi. Hoa Tiên cô không những tài giỏi mà còn xinh
đẹp nữa

-Anh quá khen - Hoa Tiên nghe cánh mũi phập phồng
trong nỗi tự hào. Bỗng dưng cô có cảm tình cùng Nhật Tú

-Thật đó - Nhật Tú thật thà, chẳng những tôi mà tất cả
anh em trong khoa luật, ai cũng mến mộ cô Thiệt vụ án
ấy, nếu lọt vào tay tôi, tôi chưa chắc tìm ra sự thật

-Anh cũng là luật sư à? - Hoa Tiên hỏi trong niềm thích
thú bất ngờ

-Sắp thôi - Nhật Tú cười như thẹn - Chẳng dấu gì cô tôi là
sinh viên năm cuối trường luật Boston - Thấy cô không
hiểu, anh nói thêm - Tôi là 1 Việt Kiều

-À! - Hoa Tiên chớm chớp mắt ngưỡng mộ - Học luật ở
Boston, chắc là hay lắm

-Cũng thường thôi - Nhật Tú đỏ mặt trước sự ngưỡng mộ
của Hoa Tiên - Làm sao mà bì cùng cô được

-Anh về chơi hay là... - Hoa Tiên cảm thấy thoải mái hơn

-Tôi theo ba về nước giải quyết 1 số vấn đề cá nhân. À.. -
Anh nói như khoe

-Ba tôi chắc cô cũng biết. Ông là tác giả quyển: "Nhân
Quyền"

-Ồ! Lại thêm 1 bất ngờ, Hoa Tiên thích thú - Tôi không ngờ mình lại hân hạnh và may mắn dường này

-Cô quá khen thôi - Nhật Tú cười nhẹ để Hoa Tiên chợt nhận ra anh thu hút biết bao - Nếu không có gì trở ngại, tôi muốn mời cô trưa mai đến nhà dùng bữa. Ba tôi rất mong được nói chuyện với các luật sư trẻ và tài giỏi như cô

-Chỉ sợ làm phiền.. khách sáo

Nhật Tú cướp ngang lời

- Đừng nói vậy, mời được luật sư nổi tiếng về nhà là hạnh phúc của tôi. Xin cho tôi cơ hội được học hỏi thêm

Nhìn sâu vào mắt anh, Hoa Tiên không nhận ra nét giả trá nào. 1 cái gì thôi thúc trong tim khiến cô gật đầu không suy nghĩ và cũng không hay sau 1 lùm cây, đôi mắt gã anh Hai như loé lên những tia lửa hài lòng

-Chờ tôi 1 phút nhé Hoa Tiên - Nhật Tú cười lịch thiệp rồi nhẹ đặt tay lên nút chuông điện nằm khuất sau góc cột. 1 tiếng kinh koong lạnh lótvang lên thật vui tai, Hoa Tiên nhìn thấy cánh cửa màu trắng từ từ mở. 1 bà vú già lễ phép bước ra

-Cậu chủ mới về, chào cô

- Dạ chào bà - Hoa Tiên gật đầu chào lễ phép. Mắt như bị hút vào đám cây kiểng quý đặt song song thành lối khắp hoa viên. Thoảng trong mùi Hoàng Lan dịu dịu là tiếng sơn ca hát véo von, hoà lẫn tiếng suối nhân tạo chảy róc rách mơ hồ lãng mạn

- Đẹp quá - Hoa Tiên không nén được lời thán phục khi bước hẳn vào nhà - Cứ như 1 góc thiên nhiên thu nhỏ.

-Ba tôi thích sưu tầm cây, cá và chim kiểng - Nhật Tú ôn tồn dắt cô đi trên hàng sỏi trắng được kết thành nhiều

hình thù đẹp mắt - 1 lát dùng cơm xong, tôi sẽ giới thiệu cùng cô bộ sưu tập của ông. Còn bây giờ, mời cô vào nhà, ba tôi hằng đang nóng lòng chờ

-Vâng - Hoa Tiên rụt rè trút bỏ đôi giày trước thềm nhà trước khi bước vào đại sảnh

Như 1 cung điện nguy nga, đó là nhận xét đầu tiên của Hoa Tiên khi mới đặt chân vào. Toàn là cổ vật quý giá. Căn nhà này có giá trị tầm cỡ quốc gia, viện bảo tàng. Cô nhìn trân trối vào cặp ngà voi to tướng

-Ngồi đi cháu!

Cô giật mình quay đầu lại, nhận ra chủ nhân đang ngồi nơi ghế

- Dạ chào bác

-Chào cháu! - Ông niềm nở đứng lên khỏi ghế. 1 chiếc ghế mun được trạm trổ tinh vi, hết như ghế vua ngồi. Hoa Tiên lại bị chiếc ghế thu mất hồn vía

-Ngồi đi Hoa Tiên - Đến lượt Nhật Tú nhắc khẽ cô Tỉnh hồn, cô nhè nhẹ ngồi xuống chiếc cảm đôn, hồn như lơ lửng, như đang lạc vào 1 thâm cung, 1 truyền thuyết cổ quái nào

Quả thật vậy, không khí của gian nhà rất lạ. Ngoài cái tẻ lạnh, ẩm mốc, nó còn kèm theo vẻ âm u thần bí. Dù ngoài cánh cửa kia vài thước là đường phố nhộn nhịp, ồn ào. Hoa Tiên có cảm giác căn nhà này không có hơi người. Nó dường như bị bỏ hoang hàng mấy chục năm rồi

-Hoa Tiên, uống nước đi cháu. - Giọng người đàn ông ồm ồm, kèm theo mùi thơm đặc biệt từ tách trà bốc lên thơm lừng đã làm Hoa Tiên giật mình chột tỉnh. Như 1 cái máy, cô nâng ly trà lên môi nhè nhẹ nhấp rồi kêu lên thích thú

-Ồ, trà ngon quá

-Phải, thứ trà trăm mã này ba tôi phải lặn lội đến tận vùng cao nguyên của Trung Quốc mới mua được đó - Nhật Tú nói như khoe

-Trăm mã trà? - Ngụm nước trà trong miệng đảo ngược trở lại tách trà. 2 mắt Hoa Tiên trợn ngược - Có phải thứ trà theo truyền thuyết của vua chúa Trung Quốc ngày xưa?

-Phải rồi - Ông gật gù thưởng thức hương vị trà đậm đặc. Đôi mắt lim dim sau cặp kính gọng vàng

Trời ơi, ghê sợ quá. Hoa Tiên đặt nhanh tách trà trên tay trở xuống bàn, màu vàng sánh của trà đối với cô như không còn đẹp nữa, mà dường như nó đã biến màu. Màu máu của những chú ngựa đáng thương đã ăn vào bụng những đọt trà non

Hoa Tiên vẫn chưa quên, ngày còn nhỏ cô vẫn nghe nội kể về sự tích 1 loại ngựa. Những chú ngựa ngậy thơ được dắt lên đồi trà ăn những đọt trà non, rồi bị chém chết khi trà chưa kịp tiêu hoá hết. Phần trà còn sót lại trong bao tử, sau khi được chế biến sẽ có 1 hương vị thơm ngon khác thường. Món trà đó, chỉ dành cho vua quan thời phong kiến

Vậy mà... Giờ đây trước mắt cô là 1 tách trà trăm mã. Và gã đàn ông kia cứ thản nhiên, thản nhiên uống từng ngụm 1

-Hoa Tiên, cô sao vậy?

Nhận ra vẻ khác thường trên mặt Hoa Tiên, Nhật Tú quan tâm hỏi - Cô bị mệt à?

-Ồ không, nhưng mà phải - Hoa Tiên lắc đầu rồi lại gật đầu - Tôi cảm thấy bị choáng. Dường như không khí ở đây ngọt ngọt quá

-Vậy chúng ta mời cô sang phòng khách đi con - Ông Tâm vui vẻ đứng lên. Thật kỳ lạ theo tuổi tác, theo vóc dáng, năm nay ông đã quá năm mươi, vậy mà tác phong của ông nhanh nhẹn chẳng khác thanh niên mấy? Hoa Tiên nghi hoặc

Phòng khách, đúng là dễ thở hơn với lối trang trí tân thời. Hoa Tiên nghe nhẹ cả người khi cánh cửa mở rộng ra. Ở đây, cô cảm thấy dễ chịu, gần gũi hơn bởi những vật dụng đời thường như ghế salon. Đèn máy CD và ánh sáng chan hoà. Cô mỉm cười khen thật lòng

-Bác Tâm quả là người có khiếu về trang trí. Chỉ cách 1 tấm tường thôi mà cháu ngỡ mình vừa bước từ thế kỷ này sang thế kỷ khác

-Nếu Hoa Tiên thật bụng khen thì ba tôi ưng bụng lắm - Nhật Tú vừa pha xong cà phê, anh đặt nó xuống trước mặt Hoa Tiên cười tiết lộ - Cả 1 đời ông ấy sưu tầm cảm giác cổ và tân

-Ồ, thật vậy ư? - Đôi mày Hoa Tiên nhướng nhướng - Quả là 1 đề tài thú vị.

-Cái thẳng - Ông tặc lưỡi trách con rồi hào hứng nói - Say mê thôi, còn thành công hay chưa, tôi không dám nói

-Thành công chứ? - Hoa Tiên gật đầu chắc chắn nhớ lại cảm giác của mình - Thú thật với bác, lúc nãy ngồi bên kia tim cháu cứ phập phồng, cả người rờn rợn, nhất là lúc bác cho cháu uống trà trăm mã

-Ồ! - Ông bỗng bật cười lớn - Vậy mà cháu cũng tin ư? Nhật Tú bà thành công thật rồi. - Ngưng 1 chút trước vẻ mặt ngơ ngác của Hoa Tiên, ông nói thêm - Đùa cháu chơi, chứ trà ấy làm gì còn?

Đôi môi Nhật Tú mấp máy như muốn nói, nhưng ông đã chặn trước lời anh

-Hoa Tiên à, cháu nhận xét về bác thế nào?

Thế nào ư? Hoa Tiên nhíu mày... Trước mặt cô hiện thời, ông sao bình dị, hoà đồng lạ.

-Sao mà lâu vậy cháu?

Ông hiền từ nhắc khẽ cô Hoa Tiên nói ngay ý nghĩ vừa chợt đến

-Bác quả là 1 nhân tài thật sự Chẳng những là nhà luật học tầm cỡ, bác còn là 1 thiết kế gia tài ba nữa. Cháu thật hân hạnh làm quen với 1 người như bác

-Hân hạnh hay tai hoa. cũng chưa biết - Tự dưng sống lưng Hoa Tiên nghe lạnh trước câu nửa đùa nửa thật của ông. May mà Nhật Tú kịp thời giải thích

-Chả là ba tôi muốn nhờ cô cãi giùm 1 vụ. không biết cô có nhận lời không?

Thì ra là như vậy! Hoa Tiên lại thở ra, cô vui vẻ.

-Nếu trong khả năng thì cháu sẽ nhận lời. Nhưng... - Cô bỗng ngập ngừng - Với khả năng của bác, cần gì phải mượn luật sư?

Nhật Tú lại thay cha trả lời

-Vì ba tôi bảo: Chỉ có cô, phải chỉ có tài năng đặc biệt của cô, mới đủ khả năng phá vụ án lớn này

Vụ án lớn? Trong tim Hoa Tiên đập mạnh. không phải sợ mà là nôn nao hồi hộp. Tính cô xưa nay là thế, thích phiêu lưu mạo hiểm vào những vụ khó khăn nguy hiểm

-Vậy, bác có thể cho cháu biết sự tình diễn biến câu chuyện được không?

- Đừng nóng nóng thế cháu - Ông mỉm cười nhã nhặn - Chỉ cần cháu trả lời ta là có nhận lời không?

-Có! - Hoa Tiên không hiểu sao mình lại gật đầu. Và cái gật đầu đó sẽ đưa cô đến đâu? Sao suốt bữa cơm trí óc cô cứ chập chờn ba chữ: - Tờ di chúc

Còn Nhật Tú, anh là ai? Có phải Nhật Hạ không? Đề tài đó sao cô bỗng quên đi mất. Tự bao giờ cô thấy anh gần gũi, thật thà và.. từ trái tim cô 1 tình cảm nhẹ len vào

-Ba à, tại sao ba lại nói dối? - Nhật Tú hỏi ông Tâm khi Hoa Tiên vừa ra khỏi cửa - Rõ ràng là trăm mã trà mà ba lại bảo là...

-Nhật Tú - Ông cắt ngang lời con chẳng bằng lòng - Ba đã dạy con bao nhiêu lần, thuật đặc nhân tâm, sao con không nhớ chứ?

- Đặc nhân tâm? - Nhật Tú nhíu mày - Nhưng ở đây...

-Thiệt - Ông chặc lưỡi nói như than - Ba không biết bao giờ con mới chịu trưởng thành chọ Hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà cứ như con nít. Thật thà như con vậy thì sao trở thành luật sư tài giỏi được

-Luật sư tài giỏi?

-Phải, bao nhiêu lần ba dạy con. Muốn trở thành 1 luật sư giỏi, ngoài miệng lưỡi, con cần phải có 1 đầu óc nhanh nhẹn nữa

-Vâng, thưa ba - Nhật Tú như không còn nhịn nổi, anh cãi lại - Nhưng ba cũng nên hiểu, nhanh nhẹn khác với mưu mẹo xảo trá

-Nhật Tú - Ông kêu lên giận dữ - Con dám trả lời ba?

- Dạ thưa ba con không dám - Nhật Tú cúi đầu - Nhưng con cũng cần cho ba biết, ba đã lầm. Ngoài trí tuệ, luật pháp, người luật sư còn cần có 1 trái tim 1 lương tâm chân chính làm mục tiêu trong cuộc đời mình. Con không

muốn trở thành 1 luật sư mà cả đời nô lệ thân chủ vì những đồng tiền dơ mà họ đã quăng ra

-Nhật Tú... - Ông như giận run người. Nhật Tú bưng 1 tách trà đến gần bên ông dịu giọng

-Con xin lỗi, vì đã làm ba nổi giận. Nhưng...

-Thôi, đừng nhắc đến chuyện này nữa - Uống xong ngụm trà của anh, cơn nóng như tan biến, ông hạ giọng - Theo con thì Hoa Tiên có đáng tin không?

-Về phương diện nà? - Nhật Tú ngồi xuống cạnh ông, như hồi hận về hành động lớn tiếng của mình, anh dùng tay xoa bóp cho ông - Tài năng hay tài chính?

- Đạo đức - Ông buông gọn - Ba muốn hỏi về đạo đức, về lương tâm nghề nghiệp của cô ta

-Về phương diện này ba có thể yên tâm - Mắt Nhật Tú sáng long lanh vẻ tự hào - 1 người bạn của con từng làm việc chung với cô ấy cho biết. Hoa Tiên thà chết không bán rẻ lương tâm, bán rẻ mục tiêu lý tưởng của mình

-Thế mục tiêu lý tưởng của cô ấy là gì? Tiền, địa. vị hay...

- Đều không phải - Nhật Tú cắt ngang lời cha - Cô ấy làm luật sư vì 2 chữ thanh thiên

-Trời xanh ư?

Đôi mày ông thoáng cau nhưng Nhật Tú không để ý. Anh gật đầu

-Vâng, cô ấy đặt tên cho văn phòng luật sự của mình là Thiên Thanh. không chỉ đi noi gương, học tập Bao Công về tài năng, đức độ mà còn tin tưởng vào 1 chân lý khác. Trời cao có mắt, cái thiện bao giờ cũng thắng

-Con có vẻ như rành cô ta lắm

Ông chợt nhìn con vẻ quan tâm. Nhật Tú bối rối, anh bẽn lẽn đưa tia mắt nhìn lên trời

-Bạn con mới rành cô tạ Hấn đã kể không ngót 2 đêm liền về cô ta trước ngày về nước

-Hấn có phải kẻ đã cùng ngồi chung chuyến bay về Việt Nam với ta không?

- Dạ phải - Nhật Tú gật đầu rồi nói thêm khi nhìn thấy ánh mắt như nghi hoặc của cha - Con quen hấn cũng lâu rồi. Hấn bảo được cử sang tu nghiệp luật sự Con và hấn học chung khoa tâm lý gần năm rưỡi

-Liệu hấn có đáng tin không? - Ông như chưa an tâm lắm

- Đáng tin. Nhưng... - Nhật Tú ngạc nhiên - Cha con ta có gì mờ ám mà sợ chứ?

-À không - Ông như giật mình, chớp mắt nói nhanh - Ý ba nói là liệu có đáng tin hấn là người đảng hoàng không? Ba sợ hấn rủ rê con làm chuyện xấu thôi

-không đâu - Nhật Tú tin vào lời giải thích của cha, anh cười vui vẻ rồi như chợt nhớ - Mà con thật chẳng hiểu ba, chuyện đơn giản tự dưng sao ba làm cho rắc rối

-Là sao? - Ông không hiểu

-Là... bao nhiêu năm nay cha con ta thừa hưởng phần gia tài của ông nội, có gặp rắc rối gì đâu mà ba tính nhờ luật sư giành chủ quyền chứ? Lại bỏ bao thời gian, công sức như vậy

-Sai - Ông đưa 1 ngón tay lên - Lần này trở về Việt Nam ba không những giành chủ quyền phần tài sản ấy, mà ba còn giành cho con 1 người mẹ nữa

-Mẹ! - Nhật Tú như nhảy lên khỏi ghế. Mẹ nào? Chẳng phải mẹ đã chết sao?

-Nhưng thật không ngờ, khi tình cờ gặp lại người xưa, trái tim ba lại như trào lên bao kỷ niệm. Ba nhất định không thua hẳn. Ba sẽ giành cho con không chỉ có mẹ thôi, mà còn giành cho con 1 người anh trai nữa

Đôi mắt ông lóe sáng lửa hận thù, 2 hàm răng nghiến chặt như muốn ăn tươi nuốt sống 1 kẻ thù vô hình nào đó thật ghê sợ.

Gần gũi với cha hai mươi mấy năm, chưa 1 lần Nhật Tú nhìn thấy cha bị kích động như vậy. Vuốt nhẹ ngực ông, anh hoang mang nghĩ đến mẹ mình và người anh trai nào đã hai mươi mấy năm dài thất lạc

Mẹ sẽ ra sao? Hẳn là hiền từ nhân hậu lắm. Nhận ra anh, mẹ chắc sẽ mừng, sẽ ôm anh vào lòng mà khóc. Ôi cảm giác đó ra sao? Trái tim anh mềm đi trong cảm giác. Nhắm mắt lại, Nhật Tú nhìn thấy anh của mình. Thật lạ, sao anh lại giống em như vậy? Tự cười mình khéo nghĩ vẩn vơ, Nhật Tú nghe lòng ngập hạnh phúc. Dường như anh sắp được đối diện với những tình thương ruột thịt rồi.

CHƯƠNG 4 -

-Ê, trúng mánh rồi định chạy làng sao? Hoa hồng của anh Hai đâu cô bé?

Như chờ sẵn từ lâu, cánh cửa vừa mở, Hoa Tiên chưa kịp bước hẳn ra ngoài đã bị chặn đường ngay bởi cái giọng ồm ồm vừa lạ vừa quen ấy

Giữa đất của mình, Hoa Tiên không sợ bị hấn hành hung, cô hất mặt lên

-Xin lỗi, mong ông lịch sự giùm chọ Giữa đường, giữa xá làm gì mà ê này ê nọ. Người ta có tên hẳn hoi mà

-Ô! Cặp mày bên trái của hẳn nhường lên ngạc nhiên. Hẳn dường như không ngờ cô dám trả lời như vậy. Song thật lạ, hẳn lại không thấy bực mình, mà ngược lại còn cười vang thích thú

Hẳn tức quá hoá điên chẳng? Hoa Tiên hồi hộp theo dõi diễn biến trên mặt hẳn nhưng không hẳn không điên, không phát khùng lên mà bỗng trở nên lịch sự, lịch sự đến đáng ngờ. Hẳn mỉm nhẹ nụ cười có duyên sau hàm râu con kiến

-Giỡn chút chơi thôi mà, làm gì giận dữ vậy em? Cho xin lỗi đó, chịu không?

Nổi uất ức bị hà hiếp hôm nào ở dancing như được vơi đi, Hoa Tiên hào phóng tha cho hẳn. Dù sao thì hẳn cũng đưa lỗi, dẫn đường cho cô làm quen với 1 người danh tiếng và nhất là Nhật Tú. Nghĩ đến người thanh niên lạ đó, tự dưng Hoa Tiên nghe má mình nóng nóng

-Sao hả? Chịu hôn? Chỉ có tiếng ừ mà cũng lâu lắc nữa

Gã anh Hai dài giọng như 1 tên pê đê chính hiệu, làm Hoa Tiên phì cười

-Thôi được, tha cho đó

-Cảm ơn - Hắn như mừng rỡ rồi cất giọng quan tâm - Sao? Thế nào? Cô có nhận lời của họ không?

A! Thì ra... Hoa Tiên chột hiểu. Cuộc gặp gỡ hôm đó quả thật chẳng tình cờ. Hắn đã cố tình đón cô rồi đưa cô đến làm quen cùng Nhật Tú. Tự nhiên, cô thấy mình bớt ác cảm với hắn, cũng như gương mặt đen đúa bặm trợn bớt dễ sợ hơn

-Sao hả? Cô có nhận lời không?

Hắn như nóng lòng thúc giục. Hoa Tiên bướng bỉnh

-Nhận hay không thì can hệ gì đến anh kia chứ? Vô duyên - Cô bỏ đi 1 mạch đến bên chiếc Mercedes, rồ máy vút đi

Vô duyên! Gã như bất ngờ trước câu mắng của Hoa Tiên. Sững người ra hết 1 giây, bỗng phá ra cười sảng sặc. Trời ơi, 1 năm rưỡi rồi mà cô ấy chẳng lớn lên được chút nào. Là luật sư danh tiếng rồi vẫn trẻ con, trẻ con như lần đầu vậy

Lần đầu tiên! Đưa tay lên cảm xoa hàm râu giả, gã bồi hồi nhớ lại lần đầu tiên mình đã gặp Hoa Tiên. Đúng là kỳ thú. không phải gọi là kỳ cục mới phải. Bởi hắn ta không phải ai xa lạ. Hắn chính là Thiếu Kỳ, viên công tồ đã âm thầm giúp đỡ Hoa Tiên trong vụ án Khôi Nguyên

Lần ấy, Thiếu Kỳ vẫn chưa quên, ánh mắt căm thù của Hoa Tiên đã gửi cho anh giữa toà án. Cô như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Xem anh như kẻ thù, chẳng đội trời chung, dù anh đã vất hết tim gan, tìm mọi cách giúp đỡ cô đưa vụ án ra ánh sáng

Tuy có chút cợt đùa, nhưng thực tâm Thiếu Kỳ biết mình đã đem lòng yêu cô gái đó. Nếu không phải vì chuyến du học đột ngột kéo dài suốt 1 năm rưỡi rông rã ấy, anh đã chinh phục được cô rồi. Cô luật sư bướng bỉnh

Liệu có muộn màng không? Trái tim Thiếu Kỳ bỗng quặn đau vì 1 nỗi lo sợ mơ hồ. 1 năm rưỡi anh đi vắng, liệu có cặp mắt nào lọt vào đôi hạt nhãn trong veo ấy? Sao anh lại như thấy tia nhìn triu mến của cô yêu thương trao cho Nhật Tú khi khiêu vũ vậy?

Ồ, không đâu. Anh lắc đầu tự cười mình lẫn thẩn. Hoa Tiên là 1 cô gái có cá tính, cô không thể yêu ngay người mình vừa gặp lần đầu như vậy

Tại sao anh lại giới thiệu Nhật Tú đến với Hoa Tiên? Thiếu Kỳ vẫn còn ngạc nhiên nhiều với quyết định của mình. Liệu anh có lầm lẫn gì không khi xem Nhật Tú như người bạn thân của cuộc đời mình?

Không, nhất định không lầm lẫn. Thiếu Kỳ tin vào giác quan thứ sáu của mình. Ngày lần đầu gặp Nhật Tú giữa giảng đường đại học, anh đã nghe tim mình khẳng định: Đó là 1 thanh niên tốt

Mà anh ta tốt thật. Tuy có chậm chạp hiền lành như con gái nhưng Nhật Tú quả thật rất thật thà. Anh chơi hết mình cùng bè bạn và thường nhận phần thua thiệt về mình. Và có lẽ cũng vì thế mà Thiếu Kỳ cảm thấy mình có trách nhiệm bảo vệ cậu ta thoát khỏi những dòng cuồng xoáy của cuộc đời

-Ê, làm gì mà kèn xe cũng không làm cho tỉnh vậy? - 1 cái vồ vào vai đau đặng Thiếu Kỳ thoát khỏi vòng suy tưởng. Trước mặt anh, Nhật Tú đã sừng sững đứng từ bao giờ. Chiếc Calidat đậu kế bên

-Mình... - Thiếu Kỳ như chưa tỉnh hẳn - Tình cờ tạt ngang thôi

-Tình cờ hay cố ý thì có trời mà biết - Nhật Tú cười lém lỉnh - Thôi không có ai, thú nhận đại đi - Anh kề sát mặt mình vào mặt Thiếu Kỳ gần từng tiếng - Rằng cậu đang đứng trồng cây si cô luật sư nổi tiếng

- Điên khùng - Thiếu Kỳ như giật mình, đảo mắt nhìn quanh. Chừng như thấy 4 phía vắng tanh, anh mới thản nhiên nói tiếp - Tớ mà trồng cây si con nỡm đó có mà trời sập

-Vậy ư? - Nhật Tú làm bộ mặt như tin, rồi tự nói 1 mình - Nhưng nhìn kỹ thì cô ta cũng đẹp. Nếu cậu chê, chắc tớ nhảy vào quá

-Cậu dám - Trợn mắt lên rồi Thiếu Kỳ mới biết mình lầm mưu bạn. Anh giơ nắm đấm nhưng Nhật Tú đã nhanh nhẹn chui vào xe, đóng sập cửa lại

-Chỉ không dám khi cô ta là mục tiêu theo đuổi của anh bạn Thiếu Kỳ thôi - Với người ra cửa sau mở chốt cho Thiếu Kỳ, Nhật Tú nói nửa đùa, nửa thật

-Cậu ngon lắm - Thiếu Kỳ ngồi vào xe, mặt hằm hằm - Coi như thua cậu 1 bàn đi

-Nghĩa là sao? - Nhật Tú vẫn vờ như chưa hiểu - Cô luật sư Hoa Tiên ấy đã có chủ rồi chưa nhỉ?

- Đã có chủ rồi, nhóc ạ! - Thiếu Kỳ với tay ra trước vò tung mái tóc Nhật Tú rồi kêu lên ngơ ngác - Cậu đang chờ mình đi đâu vậy? Đến chỗ vắng để ám sát à?

-không đâu ngài công tử - Nhật Tú đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc rối bù - Tớ đưa ông đi chấm điểm giùm

-Lại chấm điểm giùm - Thiếu Kỳ nhăn nhó mặt - Sao cậu lúc nào cũng để việc học chi phối cuộc đời như vậy? Nghĩ

hè mà cũng làm bài tập

-Không phải bài tập - Nhật Tú lắc đầu - Mà là người đẹp. Tớ muốn cậu dùng giác quan thứ sáu thẩm định xem cô ta có thích mình không

-A, vấn đề này thì khác hẳn - Thiếu Kỳ sửa lại tướng ngồi tươi tỉnh - Cậu có thể an tâm hoàn toàn khi nhờ tớ. Mà cô ta là ai vậy? Mới về nước đã "cua" được "ghê" rồi. Giới thiệu!

-Giới gì! - Nhật Tú cười bẽn lễn - Tự cô ta làm quen mình trước - Rồi anh hào hứng - Giờ nghĩ lại thật buồn cười. Ai đời giữa đám đông, cô ta nhận mình quen rồi xin lỗi vì đã ngờ oan cho mình. Cô ta bảo tưởng tớ nhật được chiếc bóp đen mà không ngờ tớ nhật được đã lâu song chẳng biết ai là chủ nhân để trả.

-Ồ! - Đôi mắt Thiếu Kỳ hấp háy - Chuyện sao mà hay như tiểu thuyết

- Đừng có mà trêu chọc tớ - Nhật Tú phật dạ - Chuyện thật đàng hoàng, không tin 1 lát cậu cứ hỏi cô ta thì rõ. Chính cô ta còn gọi mình là Nhật Hạ, còn nói mình bị tét quần ở giữa đường

-Hả? - Thiếu Kỳ như chồm hẳn người lên, rồi không nhịn được phá ra cười sặc sụa - Chà, chi tiết này thì hay hơn tiểu thuyết rồi - Như chợt nhớ điều gì, Thiếu Kỳ vỗ mạnh đùi mình - Thôi chết, Nhật Tú cậu gặp yêu nhèn nhện rồi. Mấy đứa chơi chơi, thấy cậu khờ nên phá... Trời ơi, vậy mà cậu còn đem lòng si mê nó. không được! Quành xe trở về mau

-Cô ta không thuộc dạng ăn chơi lâu lẳng đó - Nhật Tú tự ái - Cô ta là con nhà đàng hoàng, là con gái của giám đốc Ngân Châu, 1 trong những người giàu có và danh giá nhất thành phố hiện nay

-Sao cậu biết? Cô ta kể với cậu à?

Thiếu Kỳ khôì hài. Nhật Tú cho xe quẹo trái

-không, Tiến cho mình biết. Tiến còn bảo cô ta gởi lời xin lỗi vì hôm đó uống hơi nhiều nên nhìn lộn

-Vậy thì... - Thiếu Kỳ nhẹ nhún vai - Đến lượt tớ xin lỗi cậu

-không có gì - Nhật Tú nói với vẻ hài lòng. Chiếc xe tiếp tục chạy 1 lúc lâu rồi dừng lại trước căn biệt thự khang trang, sang trọng. Nhật Tú sửa lại chiếc cà vạt trong hơi thở gấp

-Thiếu Kỳ à, sao tớ nghe run quá

-không sao đâu - Thiếu Kỳ đặt tay lên vai bạn rồi điệu nghệ đưa tay nhấn nút chuông. không đầy 2 phút, cánh cổng xanh được mở ra kèm theo 1 cái đầu và 1 gương mặt xanh lè ma quái. Thiếu Kỳ hốt hoảng nhảy vọt về phía sau, miệng la to

-Oái!

-Ôi, anh Nhật Hạ, sao anh biết nhà em mà đến vậy?

Con ma quái đó có cái giọng trong trẻo thật dễ thương. Định thần kỹ, Thiếu Kỳ mới rõ. Thì ra cô ta đắp dưa leo đầy mặt. Và khi bàn tay bẽn lễn vuốt cho những lát dưa rơi xuống con ma ấy hiện nguyên hình là 1 gương mặt rất dễ thương không thua giọng nói. Nó nhoẻn miệng cười khoe cho anh thấy hai cái răng khểnh duyên duyên

-Chào anh, mời 2 anh vào nhà

-Này... - Để cho cô ta đi trước, Nhật Tú mới kéo áo Thiếu Kỳ nói nhỏ - Cậu nghe cô ta gọi mình là gì không? Là Nhật Hạ đó

-Ừ nhỉ - Bây giờ Thiếu Kỳ mới nhận ra vẻ mừng rỡ hân hoan trên mặt cô gái. Cô ta như thân thiết với Nhật Tú lâu rồi. Chuyện chắc có nhiều nghi vấn, anh cất tiếng

-Này... cô.. cô gì ấy ơi...

-Em là Tiểu Băng - Cô gái quay đầu lại cười nhí nhảnh - Anh Nhật Hạ không nó cho anh biết sao? - Rồi cô liền thoảng - 2 anh ngồi chơi, để em đi làm nước - Như con chim sáo, cô nhún nhảy chạy đi

-Băng giác quan thứ sáu cậu hãy cho tớ biết. Có phải cô ấy đang đùa bỡn chúng ta không? - Như 1 kẻ từ cung trăng rơi xuống đất, Nhật Tú hỏi với vẻ mặt ngẩn ngơ

-Mời 2 anh dùng nước

Thiếu Kỳ chưa kịp mở lời, Tiểu Băng đã bước ra. Trên tay cô là 2 tách trà thơm nghi ngút khói. Ngồi xuống ghế đối diện, cô cười như thể họ đã quen thân - Nhật Hạ, hôm nay công ty hết việc hay anh xin nghỉ phép đến thăm em vậy?

-Cô gọi tôi? - Nhật Tú 2 mắt tròn to, tay chỉ vào giữa ngực mình

-Chứ hỏng lẽ em gọi em? Hay gọi bạn của anh bằng tên anh chứ? - Tiểu Băng cười dí dỏm

Không có chút bỡn cợt nào, Thiếu Kỳ quan sát kỹ vẻ tự nhiên trên mặt Tiểu Băng rồi chột chên vào

-Cô thấy anh bạn tôi đây giống Nhật Hạ lắm sao?

- Đến lượt anh chọc em rồi - Tiểu Băng quay đầu lại - Thì ảnh là Nhật Hạ chứ ai - Ngưng 1 chút cô tủm tỉm cười - Đừng bảo ảnh là Nhật Tú. Không thì em..

- Đúng rồi, tôi là Nhật Tú - Gật đầu xác nhận, rồi như sợ cô không tin, Nhật Tú móc cả chứng minh thư ra đặt xuống bàn, trước mặt cô

-Anh... anh là Nhật Tú... - Miệng Tiểu Băng mở lớn tròn vo

Thiếu Kỳ nhẹ gật đầu

-Phải, anh bạn tôi tên Nhật Tú. Người đã 1 lần trả lại cho cô chiếc bóp đen bị đánh rơi. Hôm sinh nhật Thành Tiến đó, cô đã nhớ chưa?

-Nhớ.. nhưng... - Tiểu Băng thấy hoang mang, cô nói 1 mình - Lẽ nào, không thể như vậy được...

-Sao lại không thể chứ? - Nhật Tú nghe tự ái, anh gay gắt
- Cô tưởng chúng tôi đến nhận quan hệ để đòi công thưởng của cô ư? Xin lỗi, cô đã lầm rồi. Thiếu Kỳ, chúng ta đến lộn nhà rồi, về thôi

Anh đừng đừng đứng dậy bỏ đi. Chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng thấy Nhật Tú bỏ đi, Thiếu Kỳ cũng lật đật đứng lên theo

-Chào cô...

Phần Tiểu Băng, cô như hoá đá sững người trên ghế. Mãi đến khi họ ra đến cửa, cô mới sực tỉnh, gọi đuổi theo

-Khoan đã, mấy anh khoan đi đã - Đứng trước mặt họ, cô hào hển thở - Thực tình tôi không nghĩ mấy anh đến đòi công. Nhưng... Chuyện này... quả thật là bất ngờ đối với tôi. Xin 2 anh đừng giận, nghe tôi giải thích

-Giải thích, hừ! - Nhật Tú vẫn không nguôi sắc giận - Có cái gì mà giải thích ở đây chứ? Cô không tin tôi là Nhật Tú, cô tưởng tôi mạo nhận để đến làm phiền cô hả?

-Ôi, xin anh đừng hiểu lầm - Tiểu Băng xua tay vội vã - Tôi không bao giờ nghi ngờ anh. Chỉ tại tôi không biết và không sao ngờ nổi, trên thế gian này lại có 2 người giống nhau như vậy

-Giống nhau? - Thiếu Kỳ bắt đầu quan tâm vào câu chuyện - Cô bảo anh bạn tôi đây giống...

-Nhật Ha.

-Tôi không tin, đó chỉ là lý do gượng ép của cô thôi

Nhật Tú vẫn không bỏ tay khỏi núm cửa. Tiểu Băng như cũng nóng lên, cô dẫn đổi

-không tin thì thôi chứ. Tôi gạt anh để làm gì?

-VẬY...

-Thôi thôi... làm hoà - đẩy Nhật Tú sang bên, tránh trận cãi vã có thể xảy ra - Chuyện như vậy, cô có thể dắt chúng tôi gặp anh bạn tên Nhật Hạ được không?

-làm gì có mà đòi gặp chứ?

Nhật Tú châm 1 câu. Tiểu Băng nổi điên lên

-Nếu có thì sao chứ? Anh có chịu làm con chó bò quanh nhà tôi, miêng sữa gâu gâu không chứ?

-Ấy - Thiếu Kỳ đưa tay làm 1 cử chỉ ngăn Nhật Tú nhưng không kịp. Anh đã nhận lời trước ánh mắt ngờ về tình quái của Tiểu Băng

Cậu thua đến nơi rồi - Trên đường ra xe, Thiếu Kỳ chỉ kịp thông báo cho Nhật Tú bằng tia nhìn thông cảm. Bởi giác quan thứ sáu vừa cho anh biết, Tiểu Băng không nói dối

Để không khí bớt căng thẳng, Thiếu Kỳ phải luôn miêng huyền thuyên như mù hàng tôm ngoài chợ, hết vui vẻ chuyện thời tiết với Tiểu Băng, lại chuyện giá cả thị trường cùng Nhật Tú

Cả 2 con người kỳ cục này cũng vậy. Tự nhiên như thù muôn kiếp, chẳng ai nói với ai câu nào, cứ nhẵn qua Thiếu Kỳ chính giữa. Báo hại anh, ách giữa đàng, mang vào cổ.

-Thì ra câu chuyện là như vậy - Thiếu Kỳ gật gù khi nghe Tiểu Băng kể xong câu chuyện. Bên kia Nhật Tú giả tảng ngó mây bay, nhưng Thiếu Kỳ biết bạn của anh đã lắng nghe không sót 1 chữ nào. Hẳn nó đang run trong bụng vì cái gật đầu lúc nãy lắm. Thiếu Kỳ thích thú hình dung cảnh Nhật Tú phải làm chó sữa gâu gâu, bò quanh nhà cô gái. Và để chọc tức, anh nói thêm - Nhưng chúng ta lấy lý do gì để gặp Nhật Hạ đây?

-Chẳng lý do gì, cứ gọi thẳng và cho anh ta biết đầu đuôi câu chuyện - Tiểu Băng nói mà sắc lém ngó người bên cạnh Thiếu Kỳ. Trái tim run lên, cô nghe má mình nóng rục đỏ bừng. Quái, sao mà hẵn giống Nhật Hạ thế? Giữa 2 người liệu trái tim cô có lẫn lộn không?

-Gọi thẳng thì gọi thẳng chứ? Ai sợ à? - Nhật Tú đáp phong long, cứng cổ, nhưng kỳ thực lòng lại lo lợ Liệu có đúng trên đời này tồn tại 1 Nhật Hạ giống anh như 2 giọt nước không? Phải làm chó vừa bò vừa sữa anh không sợ. Anh chỉ sợ... mà sợ cái gì? Trái tim không có lời giải thích. Phải chẳng anh sợ thái độ vồn vã, ánh mắt triu mến của Tiểu Băng nhìn anh lúc lằm anh là Nhật Hạ? Lẽ nào cô ấy đã...? Sao tự nhiên anh linh cảm giữa anh và Nhật Hạ... còn nhiều điều kỳ thú lắm, nhưng... tốt hay xấu thì anh chưa đoán được

-Tôi có ý này, cô nghe xem có được không nhé? - Thiếu Kỳ lại nghĩ ra 1 ý anh quay sang Tiểu Băng - Dù sao, tự nhiên mà lôi Nhật Hạ vào chuyện này, tôi thấy nó không hay, nên...

không phải Tiểu Băng mà cả Nhật Tú cũng căng tai nghe không sót 1 lời. Cái tay Thiếu Kỳ coi vậy mà được việc

-Nên tôi có kế này... - Anh kể miệt sít tai Tiểu Băng nói nhỏ làm Nhật Tú tức muốn điên lên. Quái chẳng biết hẵn nói cái gì mà mắt con nhỏ cứ sáng long lanh

Hừ! Nhật Tú quay mặt nhìn ra lộ vẻ không quan tâm lắm. 1 lát về mà sẽ biết tay tao Thiếu Kỳ à! Anh chỉ biết nhủ thầm cho đỡ tức

Chiếc xe chạy được 1 đoạn nữa rồi dừng lại trước cổng 1 công ty lớn tấp nập xe người. Nhật Tú dợm đẩy cửa bước ra ngoài, bị bàn tay Thiếu Kỳ tóm lại, anh hằm hừ

-Ngồi yên đó

-Chuyện gì nữa? - Nhật Tú bực bội nhưng cũng ngồi lại trong xe, mắt tò mò ngó Tiểu Băng. Cô đang bấm nút chiếc điện thoại cầm tay

-Alô! Anh Nhật Hạ đó hả. Em đây, em Tiểu Băng đây...

Hừ! Ngọt ngào ghê chưa! Nhật Tú nghe ứa gan với cái giọng nhão nhè, nhão nhẹt của Tiểu Băng

-Ừ... em lên hóng được, anh ra cổng lấy giùm em đi... Hóng được đâu, đây là tài liệu mật, ba bảo phải giao tận tay anh... Được, em chờ, xuống liền nghe... Ừ... cái anh này giữa đám đông mà nói hôn này hôn kia, kỳ cục...

Câu cuối cùng Tiểu Băng chỉ dám nói khi đầu dây bên kia đã cúp. Nhưng nói làm gì? Cô không biết, chắc để chọc tức Nhật Tú. Và quả thật khi nghe được câu này, mặt anh bỗng đỏ dừ xấu hổ.

- Đúng là không tin nổi, không tin nổi thật mà

Đang lơ mơ nghĩ, Nhật Tú bỗng nghe bập đùi mình bị ai đập mạnh 1 cái đau điếng. Chưa kịp cất tiếng cản nhắc, đôi mắt anh đã bị hút vào 1 hình người giống hệt anh đang ngỡ ngác trước cổng công ty

Trời ơi! Nhật Tú đưa tay dụi mắt. Nếu không phải là anh, anh cũng lầm kẻ đang đứng đó chính thật là mình. Sao có chuyện lạ đời như thế? Sao từ tướng đứng dáng đi gương mặt, tay chân hảnh đều nhất nhất giống anh như vậy?

Không để ý đến vẻ mặt hớn hờ đắc thắng của Tiểu Băng, Nhật Tú nghe vang trong óc lời cha hôm nào

"Chẳng những giành về cho con tình mẹ, cha còn giành cho con 1 người anh nữa"

Người anh đó có phải là giọt máu song sinh đang đứng trước mặt anh? Nhật Tú thấy mình lơ lửng như say, như tỉnh

-Hoa Tiên, liệu cô có tin không khi tôi bảo với cô rằng: Thế gian này lắm chuyện tình cờ, hy hữu

-Thí dụ - Mải theo dõi con cá chép dưới hồ, từ nãy giờ cứ lượn quanh miếng mồi mà không chịu nhấp câu, Hoa Tiên không quay đầu lại. Nhật Tú gác cần câu của mình lên 1 chạc cây gần đó

-Thí dụ chuyện người giống người, mà không chỉ giống hơi hơi mà tạc như 2 hạt nước

-Tin chứ

Mắt Hoa Tiên không rời mục tiêu. Con cá gần cần câu rồi. Nhật Tú như không đồng ý với cách nói của cô anh kêu lên

-Nhưng họ không phải là anh em ruột. Trên đời này làm gì có chuyện tình cờ hy hữu như vậy chứ?

-Vậy mà có đó - Bây giờ Hoa Tiên mới quay đầu lại - Chẳng những thế anh còn là 1 trong 2 người giống nhau như đúc ấy

-Hả? - Nhật Tú không kèm được tiếng kêu kinh ngạc. Hoa Tiên cũng biết chuyện này ư?

Đoán anh ngạc nhiên vì tin mình mới nói, Hoa Tiên gật gù

-Phải, Nhật Tú à, anh rất giống Nhật Hạ, 1 người bạn của bạn tôi. Và cũng chính vì tò mò chuyện người giống

người, tôi mới có dịp lọt vào nhà làm quen được 2 người danh tiếng như anh và bác trai

-Sao cô không kể tôi nghe - Nhật Tú đưa tay chạm mồ hôi trán - Cô nghi ngờ và theo dõi tôi ư?

-Không có - Hoa Tiên cười biết lỗi, bàn tay nhẹ đặt xuống vai anh - Chỉ tại nhiều chuyện bất ngờ kỳ thú quá. Tôi quên mất, nếu anh không nhắc, chắc tôi cũng không nhớ lý do nào đưa tôi đến bên anh

-Vậy ra cô cũng biết Tiểu Băng ư? - Nhật Tú quay về vấn đề mình đã quan tâm. Hoa Tiên nhường nhường mắt

-Anh quên là tôi là người đã cùng đi sinh nhật với Tiểu Băng ư? Hôm đó, vì chưa gặp Nhật Hạ, chính tôi đã bảo Tiểu Băng nhìn gà hóa cuốc, xin lỗi anh rồi tống cô ấy lên xe

-À! - Nhật Tú nhớ ra, anh vui vẻ - Hèn gì tôi cứ ngỡ ngỡ thấy Hoa Tiên quen quen. Thì ra chúng ta đã quen nhau từ trước

-Ôi! - Hoa Tiên chột la to hốt hoảng. Nhật Tú giật mình quay lại chột phì cười, con cá lớn của Hoa Tiên chỉ là thanh gỗ mục

-Anh cười tôi hả?

Cô giận dữ ném mạnh cái cần câu xuống đất, ngúng nguẩy bước đi. Nhật Tú chạy theo sau lưng cô

- Đâu có, tôi đâu có cười Hoa Tiên. Tôi cười là cười con cá của tôi đây nè

Quay đầu lại, thấy con cá trong cần câu của anh là 1 chiếc giày, Hoa Tiên không nhìn được phì cười. Thế là bao giận hờn tan biến. Cô dục lưng vào 1 gốc cây, đôi mắt lờm anh trù mến. Tự nhiên cô thấy mình với anh gần gũi lạ.

-Hoa Tiên sao vậy? - Nhật Tú nhìn sâu vào mắt cô ngỡ ngẩn - Vẫn giận tôi à?

-không có - Đôi mắt cô lẩn tránh, rồi như chợt nhớ cô kêu lên - Thôi chết, đến giờ hẹn của tôi rồi, tạm biệt anh nghe

- Để tôi tiễn cô - Nhật Tú quẳng đại cần câu vào 1 bụi cây đuổi theo cô

-Nhật Tú - Cánh cửa bên hông nhà bật mở. Ông Tân như tình cờ gọi lớn - Ba có chuyện gấp muốn nhờ con

-Nhưng... - Nhật Tú dừng chân thoáng ngẩn ngừ
Không để anh khó xử, Hoa Tiên nhanh nhẩu

-Anh lên với bác đi, tự mình tôi về cũng được mà

-Vậy... Hoa Tiên về nhé - Nhật Tú đưa tay vẫy rồi đứng nhìn theo bóng cô lướt sù khuất xa dần mà không đoán được tâm sự của người con gái chớm rung động ấy

-Ngồi đi - Chỉ vào cái ghế, nét mặt ông Tân giận dữ - Nói cho ba biết, tại sao con giấu ba?

-Giấu bả - Mặt Nhật Tú ngỡ ngàng - Bao giờ chứ?

-Bây giờ - Ông dẫn mạnh chiếc tẩu xuống bàn - Tại sao con kể cho người con gái ấy nghe mà không kể cho ba nghe chứ?

-Nhưng chuyện gì? - Nhật Tú vẫn không hiểu nguyên nhân nào làm cha giận - Con và Hoa Tiên chỉ đi câu cá, nói chuyện bâng quơ

-Chuyện bân quợ Hừ! Chứ không phải con vừa tiết lộ là con vừa gặp 1 gã nào đó giống hệt con, tên Nhật Hạ là gì?

Thì ra là chuyện này! Nhật Tú nghe nhẹ nhõm rồi cảm thấy bị xúc phạm ngay Anh tự ái

-Tại sao ba theo dõi con bằng vô tuyến điện. Ba không tin con?

-Không phải không tin ba chỉ sợ con nói hớ thôi - Ông vẫn thản nhiên - Con nên nhớ, Hoa Tiên không phải là cô gái bình thường, cô ấy là luật sư

-Là luật sư thì sao? Mình có chuyện gì mờ ám chứ?

Nhật Tú nóng thật sự. Ông đầu dụi

- Đành rằng không mờ ám, nhưng sao con lại đầu bạ Con không tin ba bằng cô ta ư?

-không phải - Nhật Tú cũng hạ giọng - không kể ba nghe vì con thấy chuyện chẳng đáng gì

-Sao lại không đáng - Về mặt ông quan trọng - Biết đâu đây là đầu mối duy nhất để ba tìm mẹ và anh ruột của con

-Ý ba muốn nói...

Nhật Tú không dám hỏi hết câu, nhưng ông lại gật đầu

-Phải, ba không đầu con làm gì. Con và anh ruột của con đích thực là giọt máu song sinh

-Giọt máu song sinh... - Nhật Tú la to rồi chết điếng trên ghế... Ôi...lẽ nào...

-Bởi vậy cái tên Nhật Hạ mà con kể đó, có thể là anh ruột con. - Ông bước sang ngồi cạnh anh, tay đặt lên vai thân mật - Vậy con nói đi, nhà hấn ở đâu? Hấn ở với ai?

-Con không biết, con chỉ biết mỗi tên công ty của hấn thôi. Hấn hiện ở...

-Xin lỗi, ông tìm... - Tiếng ai chưa thoát ra khỏi miệng đã chui ngược vào trong cổ. Sững người ra mất 1 giây, bà đóng nhanh cánh cửa

Nhưng 1 giây sửng sốt của bà đủ để người đàn ông lách mình qua cánh cửa. Khi cánh cửa vừa đóng lại, người ấy đã ở trong nhà trước mặt bà rồi. Đôi mắt mở to, đau đáu. Vẫn như thuở nào, thèm muốn, khát khao

- Đùng - Bà kêu lên, đôi mắt nhắm lại như chờ mong 1 phép màu. Hay chỉ là cơn ác mộng.

Nhưng không, không phải là mộng tưởng. Sự thật đang vẫy gọi bà. Gọi bằng 1 giọng thiết tha, triu mến mà bà cảm thấy rùng mình, kinh sợ.

-Gia Hân, em có nhận ra ai không?

Sao mà bà không nhận ra hân. Dù có chết, có tan thành mây, hoà vào đất cát, hơi thở ấy, giọng nói ấy vẫn làm bà kinh sợ, hãi hùng. Toàn thân co lại trong nỗi kinh hoàng, bà run rẩy

-Cậu còn tìm đến đây làm gì nữa. Chuyện đã trở thành quá khứ từ lâu. Hãy buông tha như lời đã hứa. Điều cậu cần tôi đã đáp ứng đủ đầy rồi

-Chưa đủ đâu - Hân như bị tiếng cậu của bà làm kích động. Nắm lấy yết hầu bà chặt cứng, nâng mặt bà lên sát mặt mình, hân gắng từng tiếng - Thím... à! Thím vẫn còn thiếu cháu 1 món nợ đời. Món nợ mà hôm nay chúng ta phải cùng ngồi xuống thanh toán cho sòng phẳng

-Nhưng... - Bà thều thào qua hơi thở gấp - Chúng ta đã sòng phẳng với nhau từ lâu lắm rồi mà

-Chưa. Chưa sòng phẳng được đâu. Bà còn nhớ...

Cánh cửa chợt mở rồi 1 bóng trắng lao vào. Tổng thẳng vào mặt kẻ đã uy hiếp mẹ mình, bóng trắng ôm lấy bà lo lắng

-Mẹ, mẹ có sao không?

-À, mẹ... - Bà tựa đầu vào vai con, mắt nhìn kẻ lạ mặt van cầu, rằng hãy mau rời khỏi nơi này lập tức

-Nhật Hạ đây thì phải - Như không phải vừa bị đấm 1 quả học máu mồm, vừa lồm cồm bò dậy hẳn đã nhìn Nhật Hạ cười tươi tỉnh - Lớn quá rồi!

-Cậu muốn gì? - Bà như gà mẹ thấy điều hâu, xù lông của mình lên

-Chẳng muốn gì? - Hẳn cười cười nham hiểm - Nhưng món nợ ấy, 1 ngày gần đây, nhất định thím phải trả cho tôi. Thím ạ.

Nhìn Nhật Hạ thêm 1 lần như để khẳng định, hẳn khập khiễng đi ra cửa

-Nếu ông còn dám quay trở lại quấy nhiễu mẹ tôi, tôi sẽ nhờ cảnh sát - Nhật Hạ hét đuổi theo chân hẳn rồi quay sang mẹ - Mẹ, mẹ có sao không?

-không, không sao - Bà như đã hoàn hồn ngồi xuống ghế

-Mẹ à, hẳn là ai? Sao đến đây đòi nợ? Có thật mẹ đã thiếu nợ hẳn không? - Trao cho bà ly nước, Nhật Hạ tự hỏi lòng, không biết hẳn có phải là người mà 1 lần anh tình cờ nghe cha mẹ nhắc với 1 sự âu lo sợ sệt

-Mẹ, mẹ nói đi. Hẳn là ai? Sao lại có thái độ lạ lùng kỳ quặc vậy? - Anh lay người mẹ, khi thấy bà sững sờ trên ghế, bất động như pho tượng gỗ

-Người ấy là...

-Là ai?

-Là cháu ruột của ba con, là người theo vai vế con phải kêu bằng anh đó

-Là anh họ của con! - Nhật Hạ thấy bàng hoàng đột ngột - Nhưng... tại sao hẳn lại có thái độ khiếm nhã với mẹ?

Sao bao lâu nay con không nghe cha mẹ nhắc đến người anh con bác ấy?

-Vì... - Bà bật khóc, mắt xa xăm - Vì quả thật mẹ và ba con đã thiếu con người ấy 1 món nợ đời

-Nợ đời ư?

-Phải... - Đôi mắt bà xa vắng như hồi tưởng - 1 nó nợ mà mẹ và ba con suốt đời không sao trả nổi

-Nợ gì mà ghê gớm vậy, mẹ kể đi... - Nhật Hạ ngồi xuống cạnh bà, bàn tay khế mân mê mấy ngón già nua, gầy còm

-Mẹ... Mẹ không muốn nhớ lại đâu - Bà đứng lên thoái thác. Nhật Hạ nắm tay bà chặt cứng

-không, mẹ phải kể, con lớn rồi, con cần được biết

-Nhưng... con biết rồi, con sẽ trách mẹ cha... Bởi...

-Con sẽ không trách, con cần biết sự thật

-Vậy thì... - Bà lại ngồi xuống ghế, mắt mơ màng - Ngày ấy...

Ngày ấy, Gia Hân là cô tiểu thư con nhà giàu, cực kỳ xinh đẹp. Cô đã 18 tuổi, tốt nghiệp trung học và dự định thi vào đại học Y khoa nhưng bị gia đình ngăn cấm

-Gia Hân à, bạn đừng khóc nữa, mình cũng bị gia đình ngăn cản không cho thi đại học Y, có phải mình bạn đâu mà bạn tủi thân như vậy chứ?

Hơn 1 giờ Khải Thành ngồi nắn nỉ cô bạn chung lớp dưới gốc cây bàng nhưng không kết quả. Nước mắt càng lúc càng nhiều làm lòng anh quặn thắt, anh quay sang Tiểu Hàn nhỏ nhắn ngồi bên, bực tức

-Trời ơi, giờ này mà còn ngồi ăn được nữa, có thấy Gia Hân khóc hoài không? Mau phụ người ta đỡ bạn ấy đi

1 miếng ổi to được cắn thay cho câu trả lời. Tiểu Hàn bé choắt như hạt tiêu thản nhiên nhai ổi như kẻ bàng quan. Khải Thành không chịu nổi thúc nhẹ vào hông cô bạn

-Ê, khi dễ hả?

-không khi dễ mà tôi thấy có người thừa hơi quá. Nó khóc hả, cho khóc thoải mái đi, hết nước mắt rồi thôi chứ gì

-Thế rùi Gia Hân khóc hoài rồi chết thì sao?

Khải Thành cãi lại, Tiểu Hàn cắn tiếp miếng ổi

-Thì chôn chứ sao. Nhà nó giàu, bộ mua hồng nổi hòm chôn sao cậu sợ.

- Đừng nói nữa Thành - Đang khóc ngon lành mà Gia Hân cũng nghe tức nữa. Sao mà không tức chứ? Bạn thân gì mà không thêm an ủi, còn trù người ta chết nữa - Tiểu Hàn đâu có thương mình

-Thương cậu, chứ cậu có thương cho bọn tớ không? - Tiểu Hàn đánh đá - Tan học ra đã đói bụng rồi, vậy mà còn mè nheo khóc lóc bắt bọn này ngồi đây năn nỉ hơn tiếng mấy đồng hồ. Ai ác hơn ai chứ?

-Nhưng mà... - Gia Hân bị bí từ, cô ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên - Ai bắt mấy cậu chờ. Tự mình tớ, tớ khóc cũng được

-A.. ngon - Tiểu Hàn nháy phóc lên mồm đá - Câu này nghe được. Khải Thành chúng mình về thôi

-Thôi, Tiểu Hàn về 1 mình đi - Khải Thành rút tay lại - Tớ ngồi đây với Gia Hân, bao giờ cậu ấy về mình mới về

-Chẳng ai vô tình như cậu

Gia Hân hình mặt lên thách thức. Tiểu Hàn nghe tức lộn gan

-Chẳng phải vô tình mà tại Khải Thành chưa biết đó thôi. Cứ tưởng cậu khổ đau vì không được học đại học y chứ đâu biết tại vì cậu phải lấy chồng

Khải Thành bật té ngựa người ra sau chết lặng trong lúc Gia Hân 2 má đỏ bừng, rượt đuổi Tiểu Hàn khắp sân trường

Thật vậy ư? Tim cậu học trò hai mươi tuổi nghe như có 1 cái gì quặn thắt. Người ta lấy chồng mắc mớ gì mà Khải Thành phải buồn chứ? Phải chăng 3 năm trời chung học, kỷ niệm thơ ngây dưới mái trường đã dần kết tụ thành thứ tình cảm khác dành cho người lớn? Tình yêu ư? Khải Thành nghe mông lung quá, là 1 học trò ngoan chỉ biết chú tâm vào học tập, chưa 1 lần Khải Thành cho đầu óc mình vướng vấn ý nghĩ này

Nhưng giờ đây, trước cái tin cô bạn học sắp lấy chồng, cậu như bàng hoàng chột tỉnh. Thì ra, tình yêu đến với cậu lâu rồi, nhẹ nhàng như những chiếc lá me vương đầy tóc, êm đềm như sân trường chiều này vắng lặng và buồn như màu hoa phượng đỏ ép trong trang vở mỗi độ hè về. Tự nhiên Khải Thành nghe cay cay nơi sống mũi. Đến lượt mình khóc ư? Cậu chơm chớp mắt cô ghìm lòng không yếu đuối

-Thôi không giỡ nữa, không giỡ nữa - Tiểu Hàn đã chạy hết vòng sân lớn của trường cô hào hển la to - Tớ mệt lắm rồi

-Tớ không thèm chơi với cậu nữa - Gia Hân cũng hào hển thở, cặp ôm ngang ngực. Như quên mất Khải Thành, cô leo lên chiếc mi ni đỏ. Tà áo dài phất phơ bay, mất dần trong ánh nắng chiều bàng bạc

-Ê, Khải Thành, cậu làm sao vậy? - Tay xe xe cọng cỏ, Tiểu Hàn ngồi xuống cạnh Khải Thành. Gió chiều hiu hiu

lạnh, sân trường im vắng tạo cho con người nhiều cảm giác cô đơn - Gia Hân về rồi

-Tiểu Hàn à, cậu có buồn không?

Khải Thành chợt hỏi, Tiểu Hàn ngơ ngác lắc đầu

-Không, mà sao? Cậu buồn hả?

-Ừ, tự nhiên sao mình buồn quá - Khải Thành bứt bứt đám cỏ dưới chân - Nghe như lưu luyến 1 cái gì thân thương lắm. Biết bao giờ chúng ta lại gặp nhau, ngồi chung 1 lớp và cùng bị phạt

-Ừ nhỉ - Đôi mắt Tiểu Hàn lang thang trên mặt nước. Mấy con nòng nọc đuôi dài mà cô sợ nhất đời, từ nay đâu còn dịp dọa. cô Có 1 cái gì ấm áp nhẹ len, cô nắm lấy tay Khải Thành, trùi mẩn

-Nhưng tại mình ở gần nhau, sẽ có dịp gặp gỡ thường xuyên

-Nhưng... Gia Hân phải lấy chồng - Giọng Khải Thành như muốn khóc - Từ đây bộ 3 chúng ta vắng mất 1 con chim nhỏ hay hờn

Như có luồng điện chạy qua, Tiểu Hàn nghe lạnh với ý nghĩ vừa chợt đến. Cô thảng thốt

-Khải Thành, có phải cậu yêu Gia Hân rồi không?

Thường ngày Khải Thành sẽ đỏ bừng mặt và sẽ mắng cho 1 trận nên thân những ai dám đường đột hỏi câu này. Nhưng hôm nay sao khác quá, cậu đột nhiên thêm tâm sự Chiếc đầu nhẹ gật

-Phải

-Bao giờ? - Đến lượt Tiểu Hàn nghe tim mình đau nhói và cô cũng vừa mang máng nhận ra - Dường như cũng như anh, cô bắt đầu nghe tim rung động

-Chỉ vừa mới tức thì thôi, khi nghe cậu bảo Gia Hân phải lấy chồng, trái tim mình đau nhói, như có 1 cái gì thật lớn vừa bị mất đi

Giống như cảm giác mình đang có. Tiểu Hàn ghìm lòng không thốt ra câu ấy. Đôi mắt ngược lên cao, nơi có những chùm phượng đỏ rung rinh trong gió. Cô trông thấy 1 cánh phượng khẽ rơi khỏi cành hoa bay cô đơn trong không gian rộng. Phượng sẽ rơi xuống đâu? Cô tự ví cô sẽ như cánh phượng ấy. Rời khỏi trường, hoà nhập vào xã hội, liệu có còn vô tư, trong sáng nữa?

1 cơn gió vô tình từ đâu ập đến, cuốn phăng cánh phượng nhỏ vừa rơi xuống mặt hồ. Cơn gió ấy đưa cánh phượng mỏng manh vào cơn lốc, cuốn xa dần, xa dần rồi biến mất giữa mênh mông trời đất

1 giọt nước mắt lăn tròn, Tiểu Hàn thút thít khóc như đứa bé. Nhưng tại sao khóc và khóc vì nỗi đau gì, cô không biết. Chỉ biết bên cạnh mình Khải Thành cũng vừa len lén đưa tay lên mắt

1 tuần lễ bỏ ăn, cuối cùng rồi Gia Hân cũng bắt được cha chiều theo ý mình, bằng lòng cho cô thi học vào đại học y với 1 điều kiện: Cô sẽ phải làm vợ Trần Liêm...

Trần Liêm là ai? Mặt mũi thế nào? Tính cách ra sao? Gia Hân không cần biết. Bởi vì đến những 7 năm nữa cô mới phải làm vợ hẳn. 7 năm, đối với cô bé Gia Hân là khoảng thời gian dài vô tận, đủ để cô thực hiện bao mơ ước của mình, trở thành bác sĩ và trước mắt là được tận dụng trọn vẹn tuổi sinh viên nhiều mơ mộng

Còn chồng con! Chuyện nhỏ. Đối với Gia Hân, cô thật sự chưa có quan niệm gì về cuộc sống lứa đôi, về hạnh phúc gia đình

Mẹ mất khi cô còn bé, bé đến nỗi cô chẳng còn hình dung ra được tình mẹ như thế nào. Bên cạnh cô chỉ có chạ Người cha duy nhất thương yêu và nghiêm khắc.

-Gia Hân à, xong chưa con, sao lâu vậy? - Giọng cha nôn nóng, giục to ngoài cửa

Giật mình ngẩng đầu lên, Gia Hân mới nhớ mình đang đứng trước gương. Đứng trước gương với chiếc áo đầm trắng viền đăng ten tuyệt đẹp. Đội thêm chiếc nón ren màu trắng. Gia Hân bước ra cửa, ngây thơ, duyên dáng như 1 nàng tiên

-Chao ôi, có thật là con gái của ba không? - Ông Tân tròn xoe mắt ngắm con khen thật bụng - Cứ như tiên nữ vậy

-Ba! - Gia Hân thẹn, cô nhẹ đánh tay ba, đôi má trắng mịn màng thoáng ửng hồng như phủ lên lớp phấn - Lại ngạo con

-Thật mà - Ông tặc lưỡi - Đến ba còn phải rưng rờ thì nói gì chồng chưa cưới củ con. Hấn sẽ bể tim vì sung sướng mất

-Thề thì con của ba phạm tội sát nhân - Rồi nhí nhánh ôm tay ba, Gia Hân ngồi vào phía sau chiếc Nissan đời mới

-Mà ba nè... - Xe chạy được 1 lúc lâu. Gia Hân như lo lắng rụt rè lên tiếng hỏi - Liệu... anh ta có đồng ý chờ con 7 năm không?

-Chờ, chắc chắn mà - Ông gật đầu khẳng định trong lúc lòng lại nghĩ - Chỉ cần Gia Hân bị Trần Liêm thuyết phục. Thời gian 7 năm kia là vô nghĩa. Đây chỉ là kế hoãn binh của ông thôi

-Nhưng nếu anh ta không đồng ý thì sao? - Gia Hân như vẫn chưa an tâm lắm. Cô bẻ bẻ mấy ngón tay - Con nói trước, nếu ba ép, con sẽ nhảy xuống sông liền đó

-Ba biết, ba biết mà, con gái cứng. - Ông vỗ về nhẹ xuống đầu con, mỉm cười - Nhưng nếu chính con là người đầu tiên phá quy ước đòi cưới trước thì sao?

-không bao giờ

Gia Hân hùng hồn tuyên bố, ông gật gù

- Được, nhưng ba khuyên con đừng nói trước, bởi... - Ông chậm từng tiếng - Trần Liêm là 1 chàng trai rất hào hoa lịch lãm. Nếu con không tranh thủ, các cô gái sẽ nhảy bổ vào

-Con cũng cầu mong vậy

-Chắc ăn nhe - Ông giơ 1 ngón tay Gia Hân cũng đưa 1 ngón tay ngoéo vào ngón tay ông

-Chắc ăn

Chiếc xe chạy thêm 1 đoạn rồi dừng lại trước 1 toà cao ốc màu vàng. Gia Hân bước xuống xe, cô ngửa cô lên nhìn tầng cao nhất của căn nhà

-Nhìn cái gì mà ghê vậy?

Ông Tâm hỏi, Gia Hân đáp thật lòng

-Con nhìn cái nhà cao

-Thích lắm à?

Ông mừng trong bụng, nhưng cô lại lắc đầu

-Không, con đang tự hỏi nếu vô tình té từ trên tầng cao nhất xuống đây, có bị chết không?

- Dĩ nhiên là chết rồi - Ông trả lời con rồi như chợt nhớ, cau mặt lại - Sao con hỏi chuyện gì kỳ cục vậy?

-Con tưởng tượng thôi - Cô rụt đầu cười trước vẻ giận dữ của chạ Nhí nhánh, cô nhảy chân sáo lên bậc cầu thang - Thôi mình đi cha

-Gia Hân - Ông gọi giật - Điềm tỉnh lại con. Đừng quên hôm nay cha dắt con đến ra mắt người ta

-Sao người ta chẳng ra mắt con chứ?

Gia Hân giận dữ, ông ôn tồn

-Con còn nói nữa, cả 1 tuần liền người ta đến chờ con từ sáng tinh mơ đến tối mịt mới về. Còn con quăng gỏi ra đuổi người ta nữa

-Ai biểu.. - Gia Hân nói thẹn thùng. Chưa hết câu cánh cửa kiếng đã mở ra. 1 chàng trai ăn mặc lịch lãm cúi đầu chào

-Ô, không cần đâu - Chẳng để anh ta kịp mở lời, Gia Hân nhanh nhẩu - Hãy vào bảo với ông chủ của anh là tụi tôi đã đến

-Hả?

Chàng trai chơm chớp mắt, rồi sửng người ra nhìn Gia Hân chăm chú. Ông Tân lên tiếng

-Gia Hân con nói gì kỳ cục vậy? Đây là Trần Liêm, chồng chưa cưới của con mà

-Chồng chưa cưới... Hả? - Gia Hân như té ngựa ra sau - Người vậy mà ba bảo đẹp trai, hào hoa lắm

-Con! - Ông Tân đặng hăng trong lúc gã thanh niên đỏ bừng khuôn mặt. Chẳng thèm nhìn đến hẳn, Gia Hân lọc cọc khua để giày nghênh ngang bước vào phòng khách. Ở sau lưng cô, cha hẳn đang lựa lời an ủi hẳn, Gia Hân thích thú với ý nghĩ của mình

- Dạ con mời ba, mời em dùng nước - Vừa an vị vào chiếc salon nhung êm ái, Gia Hân đã thấy chồng chưa cưới của mình xun xoe bưng 2 tách trà ra

-À, được rồi - Cô trả lời trước cả cha, rồi trích thượng bưng tách trà lên môi phù phù thổi. Mặt nheo nheo ngắm chồng chưa cưới của mình

Hơi bé nhưng coi bộ cũng điển trai, đẹp mã. Nhất là bộ râu con kiến đầy nam tính. Nhưng... chẳng gây được chút cảm tình nào. Cứ như con bù nhìn rơm vậy lúc nào cũng dạ dạ, vâng vâng như mấy tên nịnh thần thời tam quốc

-Ngồi đi con - Ông Tân thần mặt khi thấy Trần Liêm cứ đứng khoanh tay cạnh bên mình - Như người trong nhà cả, có gì mà khách sáo, ba con đâu?

- Dạ - Trần Liêm rụt rè ngồi xuống cạnh ông càng làm Gia Hân thấy ứa gan. Cô nghe giọng hằn vang ồm ồm đáng ghét - Dạ, có mấy hợp đồng quan trọng với mấy công ty ngoại quốc, nên ba con...

-À.. bác hiểu mà.. - Ông Tân cười thông cảm - Mấy chuyện làm ăn đó, làm sao tin người ngoài được...

- Dạ - Như con cá lên bờ lâu ngày gặp nước, Trần Liêm tươi tỉnh lên. Mất hẳn vẻ sợ sệt ban đầu, anh thao thao bất tuyệt với ông Tân về chuyện công ty, chuyện giá cả thị trường, như thể ông là 1 khách hàng chứ không phải là cha vợ.

Và ông Tân cũng thế, bị hút cuốn vào câu chuyện, ông quên mất cô con gái cứng đang khó chịu ngọ ngậy trên ghế salon. Trong đời Gia Hân chán nhất là nghe người ta bàn chuyện làm ăn. Chẳng thà kể chuyện hoạt hình mà cô thấy vui hơn

Buồn chán quá, Gia Hân hết bút mấy ngón tay rồi gõ lỵ vào tách gây tiếng động những mong thu hút sự chú ý của 2 người. Nhưng vô ích, câu chuyện vui như pháo, nổ giòn tan. Họ thật sự quên mất cô như quên mất mục đích cuộc nói chuyện hôm nay

Hừ! Đứng dậy, Gia Hân nghe tiếc công mình đã mặc vào người chiếc áo đầm đẹp. Chồng của cô đã chẳng khen cô lấy nửa lời. Cũng được thôi, Gia Hân bước lại xem mấy bức tranh cổ trên tường, rồi bước hẳn ra ngoài. Cô đưa mắt nhìn quanh tìm toilet

Theo như suy đoán, phòng vệ sinh phải nằm bên trái sát cầu thang. Gia Hân đưa mắt định hướng thêm 1 lần rồi tự tin bước đến căn phòng nhỏ nằm cạnh cầu thang

Chắc ăn rồi, Gia Hân gật đầu khi nghe trong căn phòng ấy 1 mùi khăm khăm bốc lên. Chun mũi, cô chê nhà giàu sao chẳng vệ sinh, sạch sẽ. Cô đưa tay lên kéo mạnh cửa

Xoảng!

1 tiếng đổ vỡ lớn vang lên. Gia Hân nhảy cẫng lên hết hoảng

-Ôi! Không phải là toilet. Cô toan co chân chạy. Nhưng... vừa quay lưng cô đã quay đầu lại, dường như người trong căn phòng đó gặp nạn rồi. Cô chồm chộp mắt nhìn xuyên qua làn khói trắng bay mù mịt, run run hỏi

-Ông.. Ông... có sao không? Trời ơi, tay anh chảy máu rồi kìa - Như quên hết mọi chuyện cô chạy ào ào vào khi thấy trên tay người ấy 1 vết máu chảy dài

- Đứng lại - 1 bàn tay mềm mại nhưng mạnh mẽ nắm vai cô ghì lại, rồi đẩy mạnh cô vào sát góc tường - Muốn chết sao?

Làn khói trắng mù mịt đã tan đi hết, để cho Gia Hân nhìn mọi vật rõ ràng hơn. Như nằm mơ cô đã lạc vào 1 phòng thí nghiệm được bày trí khá công phu hiện đại. Người đàn ông đeo kính trắng đã nắm vai kéo cô trở lại, không cho cô lao vào đám miểng chao đang sôi sùng sục bởi phản ứng các chất hoá học với nhau

-Cảm ơn - Hoàn hồn, Gia Hân lắp bắp rồi như chợt nhớ, cô kêu lên - Tay ông chảy máu rồi kìa

-Hả? - Anh ta như chợt nhớ, cúi nhìn bàn tay có những ngón thon dài trắng muốt, rồi bình tĩnh bước đến chiếc tủ gần đó lấy bông gòn

- Để tôi băng giúp cho - Gia Hân rụt rè lên tiếng khi thấy anh băng bó 1 cách vụng về

Ngẩng đầu lên, thoáng chút ngạc nhiên, anh ta đồng ý

-Nhờ cô vậy

- Dạ - Dường như được mẹ cho quà, Gia Hân hớn hờ băng bó cho anh đúng quy cách. Quy cách mà cô đã học được trong 1 khoá y tế ngắn ngày

-Xong rồi - Gia Hân buộc xong cái gút cuối cùng, ngẩng đầu lên chợt thấy người đàn ông đó tủm tỉm cười, cô ngỡ ngác - Sao ông cười tôi vậy? Bộ tôi băng sai hả?

-không, đúng lắm - Ông ta cười rất hiền từ - Nhưng đúng với 1 cá cấp cứu, máu chảy nhiều...

-Còn ông?

-Chỉ là 1 vết xước nhỏ thôi cô bé à? - Giọng ông ta ấm và rất dịu dàng để Gia Hân thấy mình con nít lạ, cô cười ỏn ẻn

-Thế... Ông là bác sĩ à?

-Gần đúng thôi - Lại mỉm cười, ông cúi nhìn bộ blu trắng trên người - Còn cô bé, cô là ý tá hả?

-Hơn chút nữa - Gia Hân nói với vẻ tự hào, người đàn ông không hiểu

-Nghĩa là...

-Nghĩa là.. 7 năm nữa tôi sẽ là 1 bà bác sĩ. Hiện tại tôi sắp thi vào đại học Y

-Ồ!

Người đàn ông như bị bất ngờ, thích thú. Gia Hân chồm chóp đôi mắt bồ câu

- Dường như ông nghi ngờ điều tôi nói

-không phải - Ông đưa tay vuốt mũi, nén cười - Nhưng tại sao phải thi Ý Nghề ấy cực lắm, xem ra chẳng hợp với cô

-Ai nói chứ? - Chiếc môi đỏ trề dài, Gia Hân phật dạ - Ông cũng giống ba tôi, chẳng đồng ý cho tôi học Y Tôi không thèm nói chuyện với ông

-Này cô bé.. - Ông kêu lên khi thấy cô giận dỗi bỏ đi - Dừng lại, tôi có cái này để tặng cô

-không thèm - HG quay đầu lại, dấu môi rồi bước đi trước đôi mắt long lanh của người đàn ông xa lạ. Cất quyển Y học đại cương xuống bàn, ông trở về với công việc của mình, lòng như có 1 làn gió lạ thoáng qua

Gia Hân tung tăng 1 lúc lâu tìm phòng vệ sinh không được. Cô ôm bụng trở về phòng khách. Cha và chồng chưa cước của cô vẫn chưa thảo luận xong đề tài muôn thủa. Hả hê cười nói bên nhau họ như đôi bạn tâm đầu ý hợp

-Ba à! - Bụng căng đầy, không thể chịu đựng lâu hơn, Gia Hân lay nhẹ áo cha - Con mắc quá.. chịu hết nổi rồi

-Hả? - Ông quay đầu lại, nghe không rõ - Con nói gì?

-Con mắc... mình về đi cha - Gia Hân dậm dậm chân, mắt không ngó Trần Liêm

-Con mắt... con mắt của con làm sao? - Ông nhìn kỹ vào mắt Gia Hân rồi như chợt nhớ, phì cười - À, con nhắc ba

chuyện coi mắt của con hả? Yên tâm, xong rồi cậu Liêm đây rất thích con

- Dạ phải, con rất thích và yêu mến Gia Hân - Trần Liêm tiếp lời ông 1 cách sỗ sàng. Nụ cười quá cỡ đã làm đôi mắt không được lớn của anh nhỏ lại, kéo dài như 1 đường chỉ vắt ngang

-không phải coi mắt... mà là mắc tiếu. Con mắc tiếu từ nãy đến giờ ba có biết không? - Xấu hổ vì bị hiểu lầm, Gia Hân hét to điều khó nói

Chạy nhanh ra cửa. Thà thẹn với hân, còn hơn để hân hiểu lầm là mình... Hào hển thờ không hiểu sao mình lại thấy ghét Trần Liêm đến thế. Như tự thừa nào cô và hân thù nhau.

CHƯƠNG 5 -

iểu Hàn, xong chưa? Sao mà lâu quá vậy? - Thấy Tiểu Hàn ở mãi trong buồng, Khải Thành lên tiếng giục, mắt không ngừng ngó đồng hồ

-Rồi, xong rồi, chờ chút xíu - Bên trong cánh cửa, giọng Tiểu Hàn nheo nhéo - Phải mười giờ mới đến giờ, cậu làm gì mà nóng lòng quá vậy? Bộ tưởng mình là chú rể...

-Tiểu Hàn!

không cần tiếng kêu giận dữ của Khải Thành, Tiểu Hàn cũng biết mình lỡ lời. Bối rối cô mở cửa, mặt đầy vẻ ân hận

-Xin lỗi, tớ không cố ý. Tớ...

- Đừng nói nữa - Khải Thành khoát khoát tay rồi lăm lăm bước dài. Vẻ mặt buồn ảm đạm. Khải Thành, cậu có biết lòng tớ cũng buồn như cậu không? Tiểu Hàn lặng lẽ bước theo sau, tâm sự ngập lòng

1 tháng rồi, từ lúc biết Khải Thành đem lòng yêu mến Gia Hân, cô buồn nhiều nhưng không hận bạn. Bởi cô biết tình yêu có được do tự nguyện. Cô chỉ biết theo bên Khải Thành an ủi, an ủi 1 cách chân thành không đòi hỏi. Rồi.. sẽ có 1 ngày, cậu ấy nghĩ ra thôi

Đôi bạn dừng chân trước cổng to được trang hoàng thật đẹp. Ba chữ lễ đính hôn như nhát dao cứa vào lòng người ngập đầy tâm sự. không chỉ người trong cuộc mà tự dưng Tiểu Hàn nghe buồn man mác. Dù sao Gia Hân cũng là cô bạn thân nhất của Tiểu Hàn mà

-À, Tiểu Hàn, Khải Thành vào đi cháu. - Ông Tân đón khách từ ngoài cổng, thấy đôi bạn trẻ đã niềm nở cất tiếng chào

-Gia Hân đợi 2 cháu này giờ đó

- Dạ - Tiểu Hàn nhanh nhẩu rồi đưa mắt nhìn quanh ngơ ngác.. thực khách, chú rể đủ đầy chỉ thiếu bóng cô dâu

-Gia Hân cứ ở trong phòng, chẳng biết làm gì mà gọi mãi không ra - Kín đáo kéo Tiểu Hàn vào góc vắng, ông Tân nói nhỏ.

-Cháu là bạn thân của nó, vào khuyên hộ bác ít câu

- Dạ - Tiểu Hàn nhẹ gật đầu rồi cảm thấy trách nhiệm đang đè trên vai mình nặng quá. Biết nói với Gia Hân lời gì cho đúng? Khuyên cô vui vẻ bước ra chào quan khách, hay nói cho cô biết tâm sự của Khải Thành?

-Nhanh đi cháu - Không hiểu những suy nghĩ của cô, ông Tân đẩy Tiểu Hàn đến trước phòng rồi ôn tồn gọi

-Gia Hân, có Tiểu Hàn đến chơi với con nè

1 phút, 2 phút, 3 phút... thời gian tưởng chừng dài vô tận. Tiểu Hàn toan cất tiếng, cánh cửa bỗng mở nhanh rồi 1 Gia Hân xinh xắn hiện ra. Chẳng có biểu hiện đau đớn buồn rầu nào. Trên mặt Gia Hân là nụ cười vui và trên tay là cây thước kẻ.

-Cậu làm gì vậy? Giờ này mà chưa chuẩn bị gì ư?

Tiểu Hàn kêu lên lạ lẫm khi nhìn thấy Gia Hân vẫn giản dị trong bộ quần áo ngày thường, mái tóc buông dài, mặt chẳng điểm trang son phấn

-Vào đây! - Chẳng để thực khách dịp có thời gian dòm ngó và chẳng thềm trả lời câu hỏi của Tiểu Hàn, Gia Hân nắm tay cô kéo tuột vào phòng rồi đóng sập nhanh cửa lại

-Cậu làm gì vậy?

- Đừng hỏi, ngồi xuống đây - Ân Tiểu Hàn ngồi vào chiếc ghế xoay, Gia Hân đưa quyển tập mình đang ghi dở cho bạn - Giải dùm mình đề toán này đi. Sao mà khó quá, mình nghĩ mất 1 ngày 1 đêm rồi đó

-Giải đề toán? - Tiểu Hàn kêu lên như thể vừa rơi từ cung trăng xuống. Quển sách được lật lại trang đầu, cô như không tin vào mắt mình - Trời ơi, giờ này mà cậu còn ôn thi vào đại học được ư? Hay là... - Tiểu Hàn chợt nghe lạnh sống lưng, cô chạy lại rờ đầu bạn - Vẫn mát, chắc cậu không bị man rồi chứ?

-không đâu - Gia Hân nhẹ lắc đầu

-Nhưng cậu nói đi, phải dùng phương pháp nào để chứng minh?

-Gia Hân ạ, cậu đừng quên hôm nay là đám hỏi. Chú rể, bạn bè đang nóng lòng chờ cậu ngoài kia - Tiểu Hàn lay mạnh tay Gia Hân như muốn lôi cô trở về thực tại. Gia Hân vẫn tỉnh queo

- Đám hỏi thì đám hỏi... có gì mà quan trọng. Quan trọng là tớ làm sao phải thi đạ.u vào đại học kia. Tiểu Hàn, cậu giúp tớ đi

-Nhưng... - Tiểu Hàn ngập ngừng rồi cúi đọc đề bài. Là 1 học sinh giỏi toán nên bài hình này đối với cô không khó. Cầm cây thước lên, chưa kịp chữa lại hình sai, đã nghe ngoài cửa giọng Khải Thành gấp rút

-Tiểu Hàn, cậu vào đó rồi ngủ luôn sao lâu vậy? Nói Gia Hân ra làm lễ kìa

-Ra đi Gia Hân - Tiểu Hàn choàng chiếc áo dài lên người bạn - Kẻo chú rể chờ.

-Chờ thì chờ chứ! - Quảng cây viết xuống bàn, Gia Hân phụng phịu bước ra

Trần Liêm đã chờ sẵn trước cửa phòng Gia Hân tự bao giờ. Tấm màn vừa động là hắn lập tức nắm lấy tay cô, hôn hờ bước đi trước nhiều cặp mắt trầm trồ, ganh tỵ. Đôi đèn được đưa lên bởi 1 người cao tuổi đức cao, trọng vọng. Ai cũng lặng yên, hồi hộp mắt hướng theo ánh nến lập loè. Ai sẽ là người nắm quyền đây

Chưa kịp định thần, bỗng 1 cơn gió như nấp sẵn sau lùm cây ập đến, cây đèn bên trái chột tắt kèm theo bao lời xì xào bàn tán

- Đèn của chú rể rồi, cô dâu cao số quá

-không sao, không sao. - Mặt tái mét, ông Tân khoát khoát tay trấn tĩnh mọi người, rồi bước lên gỡ cây đèn ra đốt lại

Trán Trần Liêm lấm tấm mồ hôi trong lúc Gia Hân như kẻ bàng quan ngắm chuyện người. Đầu không quên nhấm lại các lý thuyết trong bộ đề luyện thi đại học

-2 đĩa lạy bàn thờ đi

- Dạ - Trần Liêm vội chấp tay trong lúc Gia Hân còn mãi mê thơ thẩn người ra không nghe thấy

-Gia Hân - Tiểu Hàn gọi khẽ - Bây giờ cô mới giật mình lạy như cái máy rồi nghiêng đầu ra chờ đợi. Lòng thích thú nghĩ đến tình huống bất ngờ mà mình sẽ tạo cho Trần Liêm trong vài phút nữa

Và quả thật, Trần Liêm thật bối rối không biết để đôi bông hột xoàn quý giá gắn 4 cara ấy vào đâu. Bởi hơn 1 tháng nay, Gia Hân cố tình làm bít lỗ tai của mình rồi

-Sao vậy con? - Thấy Trần Liêm cứ đứng tần ngần với 2 chiếc bông, ông Tân bước lại gần

-Con... - Trần Liêm ấp úng - Dạ... vợ con không có lỗi tai

-Hả? - không khí trang nghiêm không ngăn được tràng cười phải cười phát ra từ thực khách

-không sao - Ông Tân trong bụng hăm lăm nhưng vẫn phải cười - Để đó đám cưới đeo cũng được, đeo nhẫn đi

- dạ.. nhưng... - Đưa tay gãi tóc, Trần Liêm nói khó khăn

- Con chưa sắm nhẫn, định đến đám cưới mới...

Đến lượt Gia Hân không nhịn được, cô đưa tay lên miệng khúc khích cười rồi phá lên. Báo hại Khải Thành, Tiểu Hàn và thực khách cũng cười theo. Quả là 1 cảnh tượng khôi hài

-Thế... còn gì?

Quên mất vẻ hoà nhã, ông Tân gắt nhẹ.

- Dạ, còn râu chuối

-Vậy thì đeo vào nhanh đi

- Dạ... - Run run Trần Liêm vòng râu chuối qua cổ Gia Hân rồi cài mãi không xong. Mồ hôi từ trán anh rơi lộp bộp xuống bờ cổ trắng ngần của cô Còn cô dâu thì tròn xoe đôi mắt đẹp, nhìn chú rể chăm chăm, nửa giễu cợt, nửa chùng như thương hại

Cuối cùng rồi mọi rắc rối cũng trôi qua, ông Tân thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân. Quýnh quáng ông hối dọn bàn, chú rể thì đứng ngậy người ra trong góc, trong lúc Gia Hân rủ Tiểu Hàn, Khải Thành biến ra vườn tự lúc nào

Gương mặt hồn nhiên nhí nhảnh, cô hớn hờ kể cho 2 người bạn thân của mình được biết, vì sao cô bằng lòng làm đám hỏi với Trần Liêm

Câu chuyện thu hút quá, mặc đời bạn cứ nghếch ra sung sướng. Nhất là Khải Thành, giấu trong nụ cười là con tim đập rộn ràng hạnh phúc. 7 năm... bao biến đổi. Sao cậu như thấy rành rành trước mắt mình ngày đám cưới của Gia Hân? Bởi có lẽ lúc đó, cạnh cô dâu chú rể chính là cậu chứ không phải ai xa lạ.

1 chiếc honda chở 3 người phóng như bay trên đường phố, vượt qua đèn đỏ, thách thức cả công an, 2 cô gái cứ cười như nắc nẻ.

Ừ thì cười đi, cười thoa? thích đi. Mặt cậu con trai ngồi chính giữa dầu dầu bực bội. Cậu như đang tự trách mình quen chi 2 cô bạn vô tâm như vậy. Người ta thi rớt mà cứ cười hớn hở.

Cậu như quên mất chính mình mới đang là người ích kỷ. Trách bạn sao cậu chẳng trách mình, không chia sẻ niềm vui với bạn. Bởi người ta thi đậu mà mình cứ dầu dầu mặt Tâm sự trái ngang ấy chính thật của Khải Thành. Nhân vật nam duy nhất của bộ 3 Hân-Thành-Hàn. Thật oái ăm, nghiệt ngã cậu học. sinh giỏi toán nhất trường lại phải rớt về môn toán

Giờ nghĩ lại, TK mới thấy mình xui xẻo. Công phu ôn tập kỹ càng, vậy mà vào đến phòng thi lại ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Cái bài toán dễ như trở bàn tay ấy lại có thể quật ngã nhà vô địch

Tại sao? Khải Thành không hiểu nổi, cậu chỉ biết là lúc đó đầu óc mình như mù hắc đi. Hình bóng Gia Hân chập chờn trong suy nghĩ. Cả 2 giờ đồng hồ, cậu cứ ngồi yên suy tưởng, mộng mơ đến ngày cùng Gia Hân học chung trường

Lúc đó chắc là vui thú lắm, sáng sáng 2 đứa cùng đạp xe đến lớp. Trưa trưa lại đạp xe về. Đoạn đường dài sẽ là

nhịp cầu là cơ hội cho cậu thổ lộ nỗi niềm

Chỉ có bấy nhiêu thôi mà thời gian trôi qua lúc nào không biết, giật mình ngẩng dậy đã thấy giám thị trước mặt rồi. Nhận tờ giấy thi trắng, ông đã nhìn Khải Thành cười như thương hại và lắc đầu khẽ quay đi

Vậy mà... Khải Thành nghe tủi thân muốn khóc. Cái con người gây ra lỗi khiến cậu rớt cứ nhỡn nhơ, nhỡn nhơ vô tình đến mức nhói tim người

Tự nhiên TK hét lớn

- Dừng xe lại

-Hả, sao vậy?

Chiếc xe chạy được 1 đoạn rồi tấp vào lề. Gia Hân quay đầu lại ngỡ ngác. Khải Thành giận dỗi bước xuống xe

-Tớ muốn về

-Sao vậy? - Đôi mắt Tiểu Hàn chớm chớp vẻ quan tâm

-Còn sao nữa - Khải Thành như con gái dậm dậm chân -
Chỗ người ta vui vẻ, tôi đến đó làm gì

-À, thì ra người ta đang ganh tỵ - Gia Hân không cảm thông cười ngạo

-Gia Hân - Tiểu Hàn cảm thấy phật lòng cho bạn - Cậu nói gì mà kỳ vậy? - Rồi quay sang Khải Thành nói với vẻ ăn năn - Xin lỗi, bọn tớ không cố ý

-Tiểu Hàn, thôi đi chẳng việc gì cậu phải đổ người ta như con gái. không muốn đi tiếp thì bọn mình tự đi đi. Cứ tưởng bọn này không chân sao chứ

Gia Hân vừa nói vừa nhún nhún vai như ghep. Khải Thành không chịu nổi hét

-Gia Hân, sao mà cậu ác với mình như vậy chứ? Cứ như cả đời cậu không biết buồn là gì vậy? Ai cứ khóc bắt

người ta dỗ hôm nghỉ hè? Ai than thở bị ba bắt lấy chồng?
Cậu vô ơn quá!

-Ờ... thì tại... - Gia Hân ấp úng rồi nói nhanh - Thì tại tớ là con gái, còn cậu là con trai. Con trai ai mà khóc yếu thấy mồ

-Kệ tớ - Khải Thành nghe tự ái, cậu quay mặt ra đường. Ừ nhỉ, sao mà cậu yếu đuối như vậy chứ? Suýt khóc trước mặt con gái thiệt là quệ Bậm môi, cố tránh không cho Gia Hân nhìn thấy đôi mắt hoe hoe đỏ của mình, Khải Thành nói mạnh - Tớ không rảnh tiễn cậu đâu

-không rảnh thì thôi - Gia Hân cũng quay lưng lại - Tớ và Tiểu Hàn đi cũng được

-Xin lỗi - Tiểu Hàn nãy giờ đứng yên, chợt lên tiếng - Tớ không đi cùng cậu được

-Sao vậy?

Gia Hân tròn đôi mắt, Tiểu Hàn bẻ bẻ ngón tay

-Khải Thành đang buồn, tớ không thể bỏ cậu ấy 1 mình được

-Thấy chưa? - Khải Thành nhướn nhướn mắt nhìn Gia Hân đắc thắng - Chẳng ai vô tình như cậu

-Vậy thì cậu đi đi, tớ chẳng thèm - Gia Hân giận dỗi bước xuống xe

-Cũng gần đến trường rồi, xin lỗi cậu cảm phiền đi bộ, tớ phải chờ Tiểu Hàn

Khải Thành nổ máy xe chọc tức rồi chờ Tiểu Hàn phóng đi nhanh, bỏ mặc Gia Hân đứng hờn dỗi bên đường. Cô gào lớn

-Khải Thành, Tiểu Hàn... 2 người... tôi không thèm đâu

-Cô bé đi học hả - 1 chiếc roll mới tinh, màu trắng sữa đậu lại nhẹ nhàng, kèm theo giọng 1 người đàn ông nghe cứng rắn. Gia Hân thoáng ngỡ ngàng rồi reo lên mừng rỡ

-Là ông hả Đúng là tôi đi học nhưng sao ông biết?

-Cô bé ôm chiếc cặp đó. Con nít còn biết hưởng hồ gì tôi - Người đàn ông hạ thấp kiếng xe, nheo con mắt trái ngắm Gia Hân - Sao? Ngày đầu tiên đi học.c, cảm tưởng thế nào? Có thích không?

-Thích lắm... nhưng... - Gia Hân ngạc nhiên - Sao ông biết tôi ngày đầu tiên đi học?

-Chẳng những biết cô bé ngày đầu tiên đi học, tôi còn biết cô bé đã đậu đại học rồi

-Sao ông biết? - Gia Hân quá ngỡ ngàng

Người đàn ông cười độ lượng, gõ nhẹ vào trán mình

-Sử dụng chất xám thôi, nào, có cần quá giang không?

-Quá giang đến đâu? - Gia Hân như chú thỏ con ngơ ngác

-Thì quá giang đến nơi cần đến - nhoài người ra sau, ông nhấn nút mở cửa - Thôi nhanh nào, không còn nhiều thời gian đâu

- Dạ - Gia Hân không hiểu sao mình ngoan ngoãn thế. Leo lên xe mà chẳng chút đắn đo nghi ngại. Chẳng phải tự bây giờ mà ngay lần gặp đầu tiên, người đàn ông đó đã cho cô cảm giác an toàn

-Mà... sao ông đoán hay quá vậy?

Xe chạy được 1 lúc lâu Gia Hân mới rụt rè lên tiếng hỏi

-Hay ư?

Người đàn ông bật cười sáng khoái. Gia Hân chẳng bằng lòng

-Sao ông lại cười?

-Vì cô con nít quá - Nụ cười hiền rộng lượng và bao dung lạ - Sao tôi lại không biết khi hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên? Chẳng cần lần trước nghe cô bé nói, chỉ cần nhìn cô trên đường. Tôi cũng đủ đoán rồi

-Ây tài quá - Gia Hân nói bằng tất cả ngưỡng mộ của mình, thật lạ, lần này là lần thứ hai cô gặp ông ta thôi mà sao như thân thiết tự bao giờ

-Thôi được rồi, ông cho tôi xuống trước cổng cũng được - Gia Hân kêu lên khi thấy ông cho xe quẹo thẳng vào cổng trường đại học

-Cho cô xuống trước cổng thì được song tôi lại ngại đi bọ từ cổng vào trường lắm. - Người đàn ông cười bí hiểm cho xe chạy thẳng vào cổng giữa

-Ông... Ông quen với ông bảo vệ à?

Gia Hân kêu lên ngỡ ngác khi thấy người bảo vệ quay kéo nhanh chặn xe lên

-không phải quen - Lái chiếc xe vào bãi đậu 1 cách tự nhiên và thuần thục, người đàn ông thẳng xe quay đầu lại - Quên giới thiệu cho cô bé biết, tôi hiện là giáo sư dạy tại trường cô theo học

-Hà? - vừa nhóm dậy Gia Hân đã té ngửa ra sau - Ông... Ông là.. thầy của tôi ư?

-Có thể, tôi sẽ là chủ nhiệm của em nếu em được sắp vào lớp Y5

Lớp Y5! Chiếc miệng Gia Hân mở tròn tọ Trời không nắng mà trán cô lấm tấm mồ hôi. Lấp bắp Gia Hân nặn ra từng tiếng

-Xin lỗi thầy.. em... em...

-Thôi đừng khách sáo nữa - Ông lại cười độ lượng - Vào lớp đi, sắp đến giờ rồi

- Dạ - Ôm cặp, Gia Hân lồm lũi bước đi. Những bậc cầu thang như nghiêng ngửa dưới chân khi đôi mắt cô nhìn thấy tấm bảng đỏ ghi 2 chữ Y5

Cô giám thị đã nói rõ ràng, hôm nay thầy Nghĩa bệnh không đến lớp. Vậy mà 1/2 tiếng rồi, Gia Hân không tin là thật, cô cứ ngồi yên trên ghế, mắt chăm chăm nhìn lên bảng như khi lắng nghe lời thầy giảng

6 tháng rồi, cô trở thành sinh viên đại học, và cũng 6 tháng rồi cô được học môn tâm lý do thầy Trần Minh Nghĩa đảm nhiệm

Sao kỳ vậy? Sao tự nhiên Gia Hân cảm thấy buồn, thấy tâm hồn mình trống vắng? Thầy vắng, cả lớp ai cũng mừng, cũng hớn hởi vì được thoát mấy tiếng liền ngồi nghe tâm lý. Sao chỉ 1 mình cô nghe như tiếc nuối 1 cái gì, mênh mông xa xôi lắm

-Gia Hân, các bạn về hết rồi, sao em còn ngồi đây?

Cô giám thị phải lặp lại đến lần thứ ba, Gia Hân mới giật mình ngẩng đầu. Cô dạ khẽ rồi run run hỏi

-Thưa cô, thầy Nghĩa đã đến chưa?

-Chưa! - Cô giám thị có vẻ ngạc nhiên - Bộ cô Oanh không cho em biết là thầy Nghĩa bị bệnh sao?

- Dạ có nhưng... - Gia Hân nhẹ cắn môi - Thưa cô thầy Nghĩa bị bệnh gì? Có nặng không?

-Cô không biết, nhưng có lẽ không nhẹ. Bởi thầy ít khi bỏ dạy lắm

-Vậy... - Tự nhiên Gia Hân nghe tim đập dồn trong ngực. 1 nỗi lo lắng mơ hồ xâm chiếm lấy cô - Cô có thể cho em xin địa chỉ thầy Nghĩa được không? Em muốn thăm thầy

- Được chứ - Cô giám thị cười rồi ngoáy nhanh dòng địa chỉ vào tập của Gia Hân - Nhớ cho cô gửi lời thăm nhé

- Dạ - Quên cả chào, Gia Hân ôm cặp bước đi nhanh

Địa chỉ cô giám thị cho đưa Gia Hân đến 1 căn biệt thự nằm ngoài ngoại ô thành phố. Khang trang, lịch sự thanh nhã. Đó là suy nghĩ đầu tiên của Gia Hân khi vừa nhìn thấy căn biệt thự.

Ôi, liệu mình có sai không? Gia Hân lo sợ đặt tay lên nút chuông điện màu vàng

Chỉ sợ thầy ấy nghĩ sai, cho rằng mình nịnh để kiếm điểm. Gia Hân cúi nhìn túi cam to tướng trên tay lòng thầm nói: Giá mà thầy biết được em thật sự lo lắng cho thầy

Tiếng chuông báo đã lâu sao không có người mở cửa. Không lẽ... lòng Gia Hân bỗng bồn chồn lo lắng. Nghe cô giám thị bảo thầy ở có 1 mình... Trời ơi, có khi nào thầy bệnh quá, mê man bất tỉnh rồi chết luôn không? Quỳnh quáng, Gia Hân co chân đá tung cánh cửa (may mà nó không khóa) rồi chạy nhanh vào

Rộng quá, nhà thầy rộng như 1 giáo đường. Lắm phòng, nhiều cửa, biết thầy ở phòng nào mà tìm chứ? Gia Hân vụng về đảo mắt nhìn quanh rồi quyết định sẽ mở từng cửa một

Trống... trống... trống.. nguyên 1 dãy nhà trống trơn, lạng lẽ. Không người mà cũng không vật dụng nào. Sao vậy? Gia Hân đưa mắt lên lầu, 1 cánh cửa màu đỏ đập nhanh vào mắt

Chắc thầy ở đó rồi, Gia Hân tất tả chạy lên cầu thang, mệt bở hơi tai nhưng cô không cho mình dừng lại thở. 1 tay ôm bịch cam to, 1 tay cô kéo mạnh nút cửa

Xoảng

1 tiếng đồ vỡ vang lên kèm theo làn khói mịt mù là 1 mùi khắm khắm không chịu nổi. Túi can trên tay rơi xuống đất xổ tung. Gia Hân tròn xoe đôi mắt nhìn Minh Nghĩa tay ôm cánh tay đầy máu

Ôi! Như con én, cô lao nhanh về phía trước. Nhưng 1 bàn tay đã nắm lấy vai cô kéo lại

- Đứng yên, bộ muốn chết hả?

-Thầy! - Sặc mùi vì hơi khói, Gia Hân để mặc nước mắt chảy đầy trên má

-Lau mặt đi

1 chiếc khăn mùi xoa được đặt vào tay. Áp nó vào mặt, Gia Hân nghe 1 mùi đàn ông là lạ nhập vào người. Như chợt nhớ, cô kêu lên hốt hoảng

-Chết thầy chảy máu rồi, để em băng cho

-Nhưng đừng như lần trước nhé

1 ngón tay đưa lên như đe dọa rồi 1 cuộn băng được lấy ra từ trong túi áo

Gia Hân tròn đôi mắt

-Sao mà thầy sẵn vậy?

-Kinh nghiệm của kẻ chuyên bị đứt tay thôi. Minh Nghĩa cười như thể đây là chuyện giỡn chơi

-Chuyện gì đứt tay? - Gia Hân không hiểu rồi như sực nhớ cô chơm chớp mắt - Bộ.. thầy chuyên chữa bệnh cho mình bằng cách này ư?

-Chuyên chữa bệnh là sao? - Minh Nghĩa không hiểu

Gia Hân ôn tồn

-Là xông hơi khói đó, lần trước cũng vậy và lần này cũng vậy... - Thấy Minh Nghĩa còn ngơ ngác, cô nói thêm - Em nghe cô giám thị bảo thầy không lên lớp được vì bị bệnh sao... em thấy thầy tỉnh queo vậy

-Ậy suýt! - Đặt ngón tay lên môi, Minh Nghĩa mới nhớ đây là nhà của mình, anh cười thoải mái - Em đừng cho ai biết nhé, tôi chỉ giả bệnh thôi

-Giả bệnh - Tự nhiên Gia Hân nghe giận dỗi - Thật uổng công người ta lo lắng

-Lo lắng, ai lo lắng cho tôi chứ?

-Còn ai nữa! - Gia Hân cúi nhặt những trái cam lăn lóc dưới chân - Vừa nghe thầy bệnh người ta đã lo đến cuống cuống, chạy đi mua cam, vậy mà...

-Em lo lắng cho tôi? - Minh Nghĩa chợt nghe máu như đông đặc trong cơ thể. Mắt nhìn không rời cô học trò nhỏ mà lòng dâng lên 1 nỗi lo sợ mơ hồ. Lẽ nào... không, cầu mong điều ấy đừng xảy ra. Anh thật sự không muốn

Nhưng... những giọt nước mắt dỗi hờn của Gia Hân đã cho anh nhìn thấu trái tim cô, cái dáng ngồi con nít, cung cách trẻ con của cô nhặt mấy quả cam sao nên thơ quá? Lòng người giáo sư chợt mềm đi. Tiếng tơ run nhè nhẹ.

34 tuổi đời, Minh Nghĩa chưa từng biết đến tình yêu, chẳng phải anh thô kệch, vụng về hay xấu xí đến nỗi không 1 cô gái nào thèm để ý. Vấn đề ở chỗ là ở trái tim anh. 1 trái tim khô cằn suốt đời chỉ biết dành cho công việc. 1 công việc mà bạn bè cứ cười chê cho là vô bổ.

Từ nhỏ, Minh Nghĩa đã say mê khoa học. Ước mơ của anh là được nghiên cứu phát minh. Ở trường, anh theo đuổi môn vi sinh học và tốt nghiệp loại ưu về môn này. Nhưng cũng thật oái ăm, ngang trái cho anh. Bởi cũng vì tầm

bằng tốt nghiệp loại ưu đó đã phá hỏng ước mơ lớn của anh

Anh được nhà trường giữ lại làm giảng viên trong lúc lòng lại muốn được phân công vào 1 viện nghiên cứu vi sinh. Anh đã từ chối, từ chối 1 cách quyết liệt nhưng không được. Bởi từ ban giám hiệu đến thầy cô ai cũng mến yêu anh. 1 cậu học sinh trẻ vừa có tài vừa hiền lành, nhân hậu

Trở thành giáo sư tâm lý học, Minh Nghĩa vẫn không từ bỏ ước mơ, ngoài thời gian lên lớp theo thời dụng biểu. Tất cả thời gian còn rảnh rỗi anh lao vào nghiên cứu, thí nghiệm trong sự bức tức của chạ Hiện tại ông chỉ mong anh nhanh chóng cưới về cho ông 1 nàng dâu, sanh cho ông thẳng cháu rồi cùng ông cai quản công ty

1 lần thuyết phục, rồi nhiều lần thuyết phục, nhưng trước sự cương quyết của con, ông đành phải nhường 1 bước. Bởi trong 3 đứa con trai, Minh Nghĩa là đứa con được ông yêu thương nhất

Ông đã mua cho anh 1 căn biệt thự cũng như trang trí cho anh 1 phòng thí nghiệm đầy đủ tiện nghi Song cũng thật buồn cho Minh Nghĩa. Mười năm rồi, công trình nghiên cứu của anh mãi chẳng thành công. Tiếng đổ vỡ lúc này chính là kết quả của 1 lần thất bại

Càng thất bại, Minh Nghĩa càng say máu. Anh lao vào công việc 1 cách quyết liệt hơn. Và có lẽ, vì thế anh không chọn được cho mình mỗi tình nào

-Sao thầy không nói gì đi - Gia Hân đã nhạt xong mấy trái cam. Ngược đầu lên, thấy Minh Nghĩa như thể chết rồi trên ghế, cô lên tiếng - Giận em à?

-không có... - Như sự tỉnh cơn mê, Minh Nghĩa lắc đầu - Cảm ơn em đã quan tâm nhưng thật sự tôi chẳng bị bệnh

gì. Em mang cam về nhà và giấu kín giùm tôi chuyện này
-không - Gia Hân ngúng ngẩy, lòng thăm ngạc nhiên cho thái độ của mình. Nước mắt lưng tròng, cô thấy mình khóc ngon lành như đứa trẻ.

-Gia Hân, em sao vậy? - Minh Nghĩa bối rối. Anh vụng về bước lại gần cô - Sao lại khóc? Thầy xúc phạm đến em à?

Tiếng thầy từ miệng Minh Nghĩa bật lên chẳng khác gì hồi chuông báo động. Gia Hân chột tỉnh. Cô thấy mình lố bịch làm sao. Quýnh quáng, cô ôm túi cam đứng dậy

-Ôi! Xin lỗi thầy. Em chào thầy em về

Cô đứng dậy ra về. Cuống quýt chân này dậm vào chân kia, vội vã

Thở ra 1 cái, Minh Nghĩa trở vào với công việc của mình. Nhưng 1 cái gì cứ xâm chiếm lấy anh, dường như đôi mắt bồ câu long lanh đầy nước mắt đang ở cạnh bên anh. Dõi theo anh nhưng không biết đồng tình hay chê trách nữa

Ngửa đầu ra sau ghế, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Minh Nghĩa nghe thèm 1 hơi thuốc đắng

-Tiểu Hàn à, có bao giờ cậu thấy lòng tự nhiên buồn, nhớ nhớ thương thương 1 người nào đó rồi muốn khóc không?

- Gia Hân chột hỏi 1 câu làm Tiểu Hàn bối rối. Chân tay như thừa thãi, cô tự hỏi lòng làm sao mà Gia Hân biết mình thăm yêu Khải Thành mà hỏi chứ? - Cái cảm giác đó thật hay, thật đầm ấm, và thật là...

-Gia Hân... - Đỏ bừng mặt, Tiểu Hàn cắt ngang lời bạn - Ai nói cho cậu biết?

-Tự nhiên tớ nghĩ ra thôi - Đôi mắt Gia Hân mơ mộng - Thật mà, chẳng ai nói với tớ đâu

-Có lẽ vậy - Tiểu Hàn nhẹ thở ra - Mà cậu cũng tinh mắt thật, chẳng bù cho Khải Thành, người trong cuộc mà

chẳng hiểu gì

-Cậu nói gì vậy? - Gia Hân quay đầu lại, vẻ ngạc nhiên - Sao lại có Khải Thành vào đây nữa? Bộ cậu ấy cũng...

-Vậy chứ hỏng phải cậu...

Trời ơi, Tiểu Hàn bứt tóc trách mình quá hồ đồ, đã vạch áo đưa lưng cho bạn thấy, vái trời... vái trời cho Gia Hân đừng hiểu. Nhưng... Gia Hân đã khẽ nhú đôi mày thanh tú lại

-Cậu nói Khải Thành là người trong cuộc mà không hiểu gì, nghĩa là sao? À... hay cậu đã...

Không cần nói hết câu, chỉ cần nhìn mặt Tiểu Hàn đỏ ửng, Gia Hân đã hiểu ra sự việc, cô nói như reo

-Thì ra... 2 ông bà này.. À, ghê thật, tự bao giờ, sao không cho tớ biết

-Biết khi nào gì, tớ yêu người ta chứ người ta có thêm nghĩ đến tớ đâu mà nói - Chuyện đến nước này Tiểu Hàn không giấu nữa

Gia Hân chơm chớp mắt lạ lùng

-Thật vậy ư?

-Cậu không biết gì ư? - Đến lượt Tiểu Hàn ngơ ngác - Vậy mà lúc này nghe cậu nói tớ cứ tưởng cậu đã biết rồi. Cái tâm trạng ấy...

-Cái tâm trạng ấy thì sao?

Gia Hân hồi hộp, Tiểu Hàn ra vẻ người có nhiều kinh nghiệm

-Cái tâm trạng ấy chỉ xuất hiện với những người con gái mang tâm sự trộm nhớ thầm yêu như tớ. À... hay là... - Tiểu Hàn như phát hiện ra, reo lớn - Cậu cũng...

-Nói bậy - Gia Hân đánh nhẹ xuống tay Tiểu Hàn. Đôi má hây hây đỏ. Mắt mọng nước mơ màng. Cô nghe trống tim mình đập rộn ràng qua hơi thở gấp

-Chắc tớ nói bậy thật rồi - Tiểu Hàn khẽ gật gù nói 1 mình - Cậu đã dính hôn với Trần Liêm, làm gì có chuyện thầm yêu ai nữa chứ

-Trần Liêm - Gương mặt Gia Hân chột sa sẫm, cô nói lảng sang chuyện khác - Rồi cậu tính sao?

-Tính gì cơ? - Gia Hân không hiểu. Gia Hân chống tay lên cằm, đôi mắt xa xăm

-Thì chuyện cậu và Khải Thành. Cậu tính sao?

-Tới đâu hay tới đó, làm sao mà tính được. À mà này... - Tiểu Hàn chột nghiêm nét mặt - Tớ cấm cậu thày lay nói cho người ta biết. Chuyện của tớ, để tớ tự lo

-Ờ! - Gia Hân như suy nghĩ chuyện gì đó rất lung rồi nói - Nhưng theo tớ, cách cậu nói không hay lắm

-Vậy cậu có cách khác à? - Đôi mắt Tiểu Hàn mở to chờ đợi - Nói thử đi, phải làm sao chứ?

-Cậu phải làm cho Khải Thành hiểu được tình cảm của cậu

-Nói cho Khải Thành nghe! - Tiểu Hàn la lớn - Eo ôi, thà cậu bảo mình chết còn hay hơn

-Sao vậy?

-Còn hỏi nữa, là con gái ai dám làm mấy chuyện này, xấu hổ chết được

-Có gì mà xấu hổ? - Gia Hân không đồng ý - Yêu nhau thôi mà..

- Đúng là gái có chồng nói chuyện nghe dạn quá - Tiểu Hàn lắc đầu rồi chột đứng lên - Thôi trưa rồi, tớ về đây

-Ừ! - Trái với thường khi Gia Hân không cầm chân bạn, dù hôm nay là chủ nhật, dù cả khu ký túc xá vắng tanh, dù cô rất ngại phải nấu và ăn cơm 1 mình. Vì sao vậy? Gia Hân nghe mệt mỏi, cô chỉ muốn lên giường nằm mơ mộng. Mà mơ mộng những gì? Sao lời Tiểu Hàn cứ vang hoài trong cô: "Cái tâm sự ấy chỉ xuất hiện với những người con gái đang yêu trộm, nhớ thầm thôi"

Mà cô yêu trộm, nhớ thầm ai? Liệu cô có dám thực hiện như lời mình đã khuyên Tiểu Hàn không? Dám tự mình thổ lộ cho người ấy biết? Tự nhiên cô tủm tỉm cười. Như sương khói hình bóng người ấy hiện lên lơ mờ trước mắt. Nhưng là ai? Sao Gia Hân nghe ấm áp vô cùng. Xung quanh cô như ngập đầy hương hoa, tràn ánh sáng và réo rắt tiếng chim ngân...

CHƯƠNG 6 -

ưa tách cà phê lên môi nhấp nhẹ, Minh Nghĩa hài lòng đọc lại bài kiểm tra của 1 sinh viên. Thật hoàn hảo, không chê vào đâu được. Mỉm cười, đặt bài kiểm tra xuống bàn, anh quyết định cho 1 điểm mười

Nhưng cây viết chưa kịp chấm vào tờ giấy đã nghe giọng bác bảo vệ vang vang ngoài cửa

-Thầy Minh Nghĩa lại có hoa, mời ra ký nhận

Ồ! Cả phòng học vụt xôn xao khi Minh Nghĩa trở vào, trên tay là bó hồng nhung to tướng. Nét chữ ai đó thật đẹp, thật rõ ràng duyên dáng đập mạnh vào mắt mọi người

-Thương tặng anh - Người yêu nhất đời em

-Chà chà! - Thầy hiệu trưởng lắc đầu. Sao đào hoa xẹt trúng trường chúng ta rồi. Thầy Minh Nghĩa có người yêu, quả là hiện tượng

-Cô ấy là ai vậy thầy? - Cô kế toán quan tâm - Sao không nghe thầy nhắc?

-Giấu kỹ ghê - 1 bạn đồng nghiệp vỗ vai - Bao giờ cho bọn này uống rượu mừng đây?

Bao nhiêu lời chọc ghẹo cùng bao nhiêu lời chúc tụng mà Minh Nghĩa cứ đứng yên bất động như hoá đá. Thật kỳ lạ, thật không hiểu nổi. Bó hoa này là bó hoa thứ 8 anh nhận được trong tuần

Ai vậy nhỉ? Ngồi xuống ghế chằm cho mình điều thuốc, Minh Nghĩa nhìn chữ cố đoán người. Nhưng đoán mãi không ra người đã cố tình chọc ghẹo mình

Kệ nó đi! Nhẹ đặt bó hoa sang bên, Minh Nghĩa tiếp tục công việc dang dở của mình. Cả xấp bài kiểm tra đang đợi anh giải quyết

1 điểm mười rồi 1 điểm mười, Minh Nghĩa hài lòng với kết quả học tập của lớp Y5, lớp do anh chủ nhiệm. Bọn này quả thật ngoan, siêng năng nữa. 6 tháng rồi mà chẳng có lời phàn nàn hay trách móc nào

Bài của Gia Hân đây rồi, Minh Nghĩa biết dù không đọc đến tên cô Anh còn lạ gì nét chữ tròn tròn đẹp ngay ngắn, đều như in của cô chứ. Đúng là chữ như người, nghịch ngợm dễ thương

Bao giờ cũng vậy, Minh Nghĩa không hiểu được tại sao mỗi lúc chấm bài Gia Hân, anh lại nhìn thấy gương mặt của cô lúc làm bài như vậy? Căng thẳng nhưng đáng yêu nhất là khi đôi lông mày hơi cau lại trên vầng trán nhỏ, gây ấn tượng vô cùng

Được lắm, Minh Nghĩa khẽ gật đầu vừa ý với cách mở đề gọn ghẽ của Gia Hân. Nhưng... cái gì đây? Đôi mắt anh như hoa lên, toé lửa. Gia Hân làm bài kiểm tra kiểu gì mà lạ vậy? Minh Nghĩa cố định tâm, đọc lại

-Thầy ơi!

Thầy đừng ngạc nhiên và giận dữ khi em đường đột mượn bài kiểm tra làm thư tỏ tình cùng thầy nhé. Bởi em đâu còn cách nào cũng đâu có dịp nào được nói chuyện với thầy 1 cách riêng tư

Đến đây thì thầy biết ai là chủ nhân của những bó hoa hồng rồi đó phải không? Là em đó. Thầy thấy hoa có đẹp không? Chắc là đẹp, vì em phải cố công lắm mới lựa ra được đó. Thầy có thấy xúc động không?

Em biết, tự nhiên nói yêu thầy như thế này thì đường đột quá. Nhưng... nếu không nói thì làm sao thầy biết được?

Thầy ơi, thầy có yêu em không? Nếu có thì thầy cho em 1 điểm mười nhe?

Chào thầy, thầy ơi em yêu thầy lắm. Hãy cho em 1 cái hẹn đi. Em muốn đi chơi với thầy...

1 cái rùng mình rồi 1 cái rùng mình. Minh Nghĩa cảm giác bao nhiêu lông tóc trên người mình đều dựng đứng cả lên. Có phải Gia Hân không? Cô học trò thùy mị duyên dáng nhất Y5 lại có thể nói tiếng yêu 1 cách rõ ràng, thẳng thừng như vậy

Chắc mình mớ ngủ thôi, Minh Nghĩa rút khăn lau mồ hôi trán, nhưng vết răng cắn vào môi đau điếng lại như cảnh tỉnh với anh rằng: chuyện vừa xảy ra kia là sự thật. 1 sự thật cần anh giải quyết

Phải giải quyết ngay, dứt khoát không dùng dằng dặc. Chẳng mất thời gian suy nghĩ anh ngoạch ngay con zero to tướng vào bài kiểm của Gia Hân. Rồi như thấy bao nhiêu đó chưa đủ, anh tô đậm 2 chữ never dưới chữ zero rồi gạch mạnh

Tại sao anh phải từ chối Gia Hân 1 cách phũ phàng và kiên quyết thế? Cô ấy không xứng với anh à? Ồ! Lạy trời, anh sẽ chết ngay nếu dám cho cô là người không xứng đáng. Tất cả chỉ vì... vì 1 cái gì đó thuộc về lương tâm và đạo đức

Dù chưa vợ, anh vẫn là 1 người đàn ông đứng tuổi. So địa vị anh là thầy, so tuổi tác anh lớn hơn cô những 15 tuổi. 1 cuộc tình khập khiểng, bấp bênh như vậy sẽ chẳng bao giờ có kết quả tốt lành. Anh khổ, không đáng kể, chỉ tội nghiệp Gia Hân. Cô bé 19 tuổi, cô sẽ không chịu nổi áp lực của gia đình và xã hội

-Này có mộng mơ thì về nhà rồi hãy mơ với mộng, đến giờ lên lớp rồi kìa. - 1 cái đập mạnh vào vai, Minh Nghĩa

bật nhanh người dậy, mặt tái mét lạnh run. Anh cứ ngỡ người bạn kia đã đọc được bức thư tỏ tình của Gia Hân

-Cậu...

-Cậu làm sao? - Người bạn vẫn tỉnh queo - Đến giờ vào lớp rồi. Đừng để lũ khỉ con mừng hụt

-Ờ! - Xếp gọn mớ bài kiểm tra, Minh Nghĩa bước đi lơ lửng. Sao anh ngại vào lớp Y5 quá. Gia Hân sẽ ra sao khi nhận được điểm không ngoài ý muốn? Minh Nghĩa nghe như mình có lỗi với cô

-Phong à! Em phát bài kiểm tra cho các bạn đi - Cố làm ra vẻ thản nhiên mà Minh Nghĩa nghe giọng mình khàn đi, kỳ lạ, vờ cầm quyển sách lên, anh len lén theo dõi diễn biến trên gương mặt của Gia Hân

Cô bé hôm nay diện đẹp như 1 nàng tiên. Dây ruy băng tím nhạt cài ngang mái tóc trông duyên dáng lạ. Gương mặt trắng hồng ngời lên hạnh phúc. Rồi mắt sáng long lanh cô hồi hộp dõi theo xấp bài kiểm tra trên tay tên lớp trưởng - Gia Hân - Bài kiểm tra được phát cho cô Minh Nghĩa hồi hộp, tim như ngừng đập khi Gia Hân nhẹ đưa tay lật tờ giấy sang bên. Đôi mắt đang vui bỗng chốc xa xăm, đau đớn. Đôi môi nhỏ bặm vào nhau, Minh Nghĩa biết, cô đang cố nén lòng đừng khóc.

-Gia Hân, tớ được điểm mười, còn cậu bao nhiêu? - Cô bạn ngồi kế bên vô tình quay sang hỏi. không nhận được câu trả lời, cô tò mò kéo tay bạn lấy tờ giấy kiểm tra

-không - Minh Nghĩa giật thót người. Nhưng... hú vía quá. May mà Gia Hân giật kịp cô cho bài kiểm tra vào cặp trước đôi mắt mở to vì ngạc nhiên của cô bạn gái

-Thôi nào... - Cố trấn tĩnh mình, Minh Nghĩa vỗ vỗ tay nói lớn - Các em tập trung nghe thầy giảng bài đây. Hôm nay chúng ta sẽ học bài...

Đang thao thao nói, Minh Nghĩa chợt dừng lời. Gia Hân, sao đôi mắt cô như có lửa, nhìn anh đầy thù hận. Đừng, đừng bận tâm đến cô ấy. Minh Nghĩa tự dặn lòng lảng tía nhìn sang nơi khác

Nhưng... đôi mắt cô như có ma thuật soi thẳng vào tim anh. Để bất cứ hướng nào, kể cả khi quay lưng lại anh vẫn nhìn thấy nó: trùng trùng, căm hận

Những câu chữ vụng về, rời rạc. Chưa bao giờ Minh Nghĩa giảng bài như vậy. Đã bối rối, càng bối rối hơn, anh có cảm giác tiết học này như kéo dài vô tận...

-Rồi sao hả mẹ? - Nhật Hạ kêu lên sốt ruột khi thấy mẹ chợt dừng câu chuyện giữa chừng. Anh nắm tay bà nôn nóng - Hà? Sao mẹ không kể tiếp đi

-Mẹ... - Bà Hân ngập ngừng, chưa biết mở lời sao cho con hiểu thì cánh cửa ngoài bật mở. Ông Nghĩa đã đứng đấy tự bao giờ. Bước hẳn vào nhà, ông tiếp luôn câu chuyện

... Rồi sau đó là 1 thời gian dài bình lặng. Cô bé Gia Hân như nhận thức được chuyện mình làm là nông nổi, hồ đồ. Cô cảm thấy giận mình và quyết định quên đi tình yêu đó bằng cách lao mình vào học tập. Cô đã đạt được điều mình muốn, kết quả học tập ngày 1 cao lên. Vào lớp, đến giờ thầy Minh Nghĩa, cô không còn cảm thấy buồn tủi nữa. Đôi mắt đẹp của cô không còn mở to bất động nhìn thầy thù hận. Những lúc nghe giảng bài hay, đôi mắt đó đã biết sáng lên, chớp chớp tia tinh nghịch

Nhưng Gia Hân lại không ngờ được 1 điều, đúng vào lúc tình yêu nguội lạnh giữa trái tim cô thì cũng là lúc Minh Nghĩa nghe trái tim mình cồn cào 1 tình yêu cháy bỏng

Từ lúc nào và tự bao giờ Minh Nghĩa đã yêu người con gái ấy, anh không biết, chỉ biết nó tự nhiên như cơn gió, mùi hương thấm dần vào trái tim anh, để mỗi lúc đêm về,

trần trọc trên chiếc giường rộng thênh thang, anh nhận thức được 1 điều mà từ trước đến giờ anh không hề nghĩ đến. Đó là sự cô đơn, là cảm giác lạnh lùng trống vắng. Anh cảm thấy biếng ăn, cơ thể rã rời mỗi lúc Gia Hân vắng học. Và đến khi nhìn thấy cô vui vẻ leo lên chiếc xe cho 1 thằng bé chở đi, Minh Nghĩa biết mình đã yêu cô bằng 1 cảm giác quặn đau trong lồng ngực

Dẫn vật, đón đau, giữa con tim và lý trí, bao ngày rồi Minh Nghĩa mới dứt khoát được lòng mình. Anh quyết định tỏ rõ lòng mình cho cô biết mà không sợ dư luận bạn bè đàm tiếu

Anh là thầy, là người lớn hơn Gia Hân những 15 tuổi thật. Nhưng có lỗi gì đâu khi cô đã quá tuổi thành niên, sắp ra trường và khi anh chưa có vợ. Anh đến với cô bằng con tim chân thật không lừa dối thì sợ gì miệng lưỡi người đời

Quyết định xong, sáng hôm đó Minh Nghĩa tươi tỉnh diện cho mình 1 bộ đồ thật keng, mua 1 bó hoa hồng, anh lấp ló trước cổng trường như 1 kẻ tình si, hồi hộp chờ Gia Hân tan tiết học

Đang hớn hở bước nhanh cùng đám bạn. Gia Hân chợt giật mình nghe giọng Minh Nghĩa vang ở sau lưng

-Gia Hân, thầy có chuyện muốn gặp em

- Dạ!

Đôi mắt tròn quay lại, vẻ ngạc nhiên. Minh Nghĩa chợt run bắn cả người. Quên mất điều mình muốn nói, anh lắp bắp

-Thầy muốn bàn với em... về chi tiết buổi cắm trại cuối tuần, em lên chờ thầy ở câu lạc bộ.

Vấn đề ấy thường thì thầy vẫn bàn với lớp phó văn thể mỹ. Gia Hân lạ lùng. Cô là lớp phó học tập, liên can gì chứ?... Nhưng chưa kịp mở lời, thầy Minh Nghĩa lại bước

đi vội vã. Túng thế, cô đành gật đầu từ giã mấy bạn rồi ôm cặp bước trở vào trường, lòng hoang mang nghi hoặc

Vào đến câu lạc bộ, cô thấy Minh Nghĩa đã ngồi ở đấy tự bao giờ. Khép nép, cô bước lại gần anh, giọng trong veo

- Dạ thưa thầy, em mới đến

-Ồ!

Minh Nghĩa lại giật mình làm Gia Hân không hiểu. Quái, sao hôm nay thái độ của thầy lạ thế? Đôi mắt tròn to, cô nhìn anh chờ đợi

-Ngồi đi em!

Vuốt mặt lấy bình tĩnh, Minh Nghĩa cảm giác chân tay mình thừa thãi. Đứng trước đám học trò anh thật tự tin, vậy mà đứng trước Gia Hân, anh lại nghe bối rối

-Thầy... - Sau mấy phút ngập ngừng anh nói nhanh - Thầy muốn mượn lại bài kiểm tra của em

- Dạ.

Gia Hân mở cặp lấy ra bài kiểm tra đỏ chói điểm mười mới nhất. Minh Nghĩa lắc đầu

-Không phải bài này, thầy muốn mượn bài... mượn bài em bị không điểm

-Thầy... - Đôi má Gia Hân thoáng đỏ bừng, cô cúi gằm xấu hổ - Em xin thầy đừng nhắc lại. chuyện đó... Xin lỗi thầy... em đã quên rồi

-Nhưng thầy muốn nhớ, Gia Hân! - Đôi mắt Minh Nghĩa van lơn - Em hãy lấy bài kiểm tra ấy ra đi, thầy có chuyện muốn nói với em

E dè nhưng không dám cãi, Gia Hân mở cặp lấy ra bài kiểm tra đã nhàu nát và lấm lem nước mắt. Đặt nó xuống

bàn, 2 tay xoắn vào nhau, cô không hiểu Minh Nghĩa muốn tìm gì trong bài kiểm tra xa xưa ấy

À! Hay là... Gia Hân chợt run bắn người lên. Trời ơi, sao mà cô ngu ngốc thế. Thầy muốn tịch thu bài kiểm, nộp lên phòng giám hiệu làm tang chứng kỷ luật cổ Biết vậy lúc này cô giấu đi, bảo là xé rồi có hay hơn không. Những giọt mồ hôi sợ hãi lăn dài trên thái dương cô

-Gia Hân, thầy trả lại bài kiểm cho em nè

- Dạ - Mừng còn hơn bắt được vàng, Gia Hân chụp nhanh tờ kiểm tra cho vào cặp, vội vã đứng dậy, chỉ sợ thầy đổi ý

-Gia Hân, sao em không xem lại? - Vẫn ngồi yên, Minh Nghĩa nhìn Gia Hân rất lạ. Trông thái độ cô luống cuống mới đẹp làm sao

- Dạ.

-Mở ra xem đi em - Giọng anh mềm và êm như gió. Gia Hân bỗng rùng mình, cô đảo mắt nhìn quanh. Sân trường quanh vắng chỉ có tiếng chim hót véo von ngoài cửa sổ.

-Ừ, xem đi em - Đôi mắt anh khuyến khích. Gia Hân mở to tờ bài kiểm. Gì thế này? Ôi, mắt cô có bị hoa không? Con số zero to tướng biến mất rồi. 1 điểm mười đỏ tươi như đang cười cùng cô vậy. Cả chữ never cũng bị bỏ mất chữ "n". Trước mắt cô bây giờ là chữ "ever" được tô thật đậm và.. từ lúc nào trên tay thầy xuất hiện 1 bó hồng tươi thắm

-Thầy...

Gia Hân bàng hoàng. Minh Nghĩa từ từ đứng dậy

-Gia Hân, em có cho thầy chuộc lại lỗi của mình không?

1 cái chớp mắt rồi nhiều cái chớp mắt, Gia Hân như bị biến thành người sáp. Miệng cứng đờ, thân mình tê cứng.

Cô thật không biết nói gì với Minh Nghĩa. Cả bó hoa hồng kia nữa. Cô cũng không biết mình có nên nhận nó hay không

Bởi lẽ, chuyện xảy ra sao quá bất ngờ, đột ngột. Còn hoang đường hơn cổ tích thì làm sao cô tin được chứ? Rồi bỗng nhiên Gia Hân nghe sợ hãi. Buông tờ kiểm tra rơi xuống đất, cô lắc đầu như 1 kẻ động kinh

-Không... không... thế nào đâu - Cô chạy nhanh ra cửa quên mất rằng, chiếc cặp của cô vẫn còn bỏ trên bàn

Rồi từ đó 2 người như lao vào trò chơi trốn tìm, đuổi bắt. Gia Hân cứ chạy và Minh Nghĩa cứ đuổi theo. Bất chấp dư luận, bất chấp sự đàm tiếu của bạn bè, anh công khai bày tỏ tình cảm của tình cho tất cả mọi người cùng biết

Sáng sáng anh lái xe đến ký túc xá đón cô, chiều chiều lại đứng trước cổng trường chờ đợi. Dù cô luôn tìm mọi cách lánh mặt từ chối, anh vẫn không nản lòng. Kiên trì như con nhện đợi mồi, anh chẳng lười dẹt mộng tình cho trái tim mình

Càng bị cô lẩn tránh, chối từ, anh càng yêu mãnh liệt. Bỏ cả công trình nghiên cứu, tối ngày anh dẹt mộng. Còn Gia Hân, cô không hiểu sao mình lại lẩn tránh anh. Tự nhiên cô thấy sợ 1 nỗi sợ hãi vô tình cứ lớn dần trong tim cô

Tại sao? Có phải mình đã không còn yêu anh nữa? Hàng đêm, nép mình sau khung cửa sổ, nhìn bóng anh bơ vơ giữa lòng thành phố, co ro trong cơn lạnh, đốm thuốc trên môi anh cháy lập loè, cô cứ tự hỏi thầm và không tìm ra câu giải thích. Cô chỉ nghe trống tim mình vang lên từng chập, tay chân thừa thãi, và má đỏ bừng mỗi lúc đối diện với anh

Bạn bè đàm tiếu, ánh mắt khinh miệt của thầy cô rọi vào Minh Nghĩa làm cô thấy xốn xang khó chịu. Bao nhiêu lần

cô đã van xin anh bỏ cuộc. Hãy quên đi 1 mối tình không có tương lai. Bảo anh quên nhưng liệu cô có quên được anh không? Sao buổi chiều nay Gia Hân bỗng nghe hồn quạnh vắng, nghe cô đơn như cuộc đời vừa thiếu mất 1 cái gì thiêng liêng lắm

Về gần đến ký túc xá rồi, Gia Hân mới nhận ra cảm giác trống vắng đó từ đâu mà có. đường phố vẫn nhộn nhịp hàng người xe như nước chỉ thiếu mỗi chiếc Mercedes của thầy mà cô lại tưởng như trước mắt mình là bãi tha ma, hoang tàn, quạnh quẽ

Tại sao thầy không đến? Gia Hân chợt buồn hụt hẫng. Từ lâu cô đã làm quen với cảnh đưa đón của thầy rồi. Dù không nói chuyện, dù trên đường kẻ trước người sau, cô vẫn thấy ngập lòng cảm giác an toàn, cảm giác được chở che, yêu mến. Nhưng sao hôm nay... Gia Hân chợt rùng mình, lo lắng. Lẽ nào thầy đã không còn kiên nhẫn? Thầy bỏ cuộc rồi

Thất vọng, hụt hẫng, Gia Hân tấp vào 1 quán nước lề đường. Gọi 1 ly mãng cầu xay, cô thấy lòng buồn rưng rưng muốn khóc. Tự nhiên cô hờn Minh Nghĩa quá. Sao anh không tiếp tục đón đưa cô Con gái người ta chỉ vờ làm cao 1 chút, chưa gì đã bỏ cuộc rồi. Tình yêu của anh giản đơn và tầm thường như vậy sao? 1 giọt nước mắt ứa ra. Gia Hân chợt hiểu lòng mình. Thì ra cô vẫn yêu anh, cảm giác sợ hãi lẩn tránh của cô chỉ là 1 biểu hiện tâm lý thường tình nhi nữ. Càng yêu càng tự ái, càng mặc cảm và cô đã mặc cảm thật nhiều với 1 lần tỏ tình bị người từ chối

-Gia Hân, thầy xin lỗi vì đã làm em hụt hẫng - Minh Nghĩa mệt mỏi với đầu tóc rối bù chợt xuất hiện trước mặt Gia Hân - Nhưng thầy không biết phải làm sao. Ba của thầy bị bệnh

-Em hiểu, em hiểu mà - Gia Hân cười tươi trong làn nước mắt nhạt nhoà. Nỗi vui mừng đã khiến cô không tìm hãm được lòng của mình - Thầy đâu nữa để em buồn

-Sao em lại buồn hụt hẫng?

Hiểu, nhưng Minh Nghĩa vẫn muốn nghe cô tự thú nhận. Gia Hân nhẹ cắn ngón tay, xấu hổ.

-Vì người ta tưởng thầy bỏ cuộc, không thương nữa

-Never! - Minh Nghĩa nhìn sâu vào đôi mắt Gia Hân, nghiêm giọng - Tôi không bao giờ bỏ cuộc, 1 khi đã xác định đó là tương lai, là hạnh phúc của đời mình

-Thầy bảo em là tương lai, là hạnh phúc của thầy ư? - Gia Hân cố giấu vẻ tự hào - Nhưng còn sự nghiệp, thầy phải...

- Đừng nhắc đến sự nghiệp giữa lúc này - Minh Nghĩa nhẹ đặt ngón tay lên môi cô - Gia Hân, em nhận lời thầy chứ?

-Thầy biết rồi sao còn hỏi nữa?

Gia Hân nghiêng nghiêng đầu, mắt tròn xoe ngơ ngác, Minh Nghĩa lắc đầu

-Nhưng tôi vẫn muốn nghe từ miệng em lời xác nhận. Em nói đi, em có yêu tôi không?

-Thầy kỳ quá - Gia Hân đỏ bừng đôi má, cô vụt đứng dậy bỏ đi nhanh - Là con gái, ai mà trả lời mấy câu như vậy được

-Thế... - Minh Nghĩa gọi đuổi theo - Em có nhận lời mời đi xem phim với tôi tối nay không?

-Em không biết - Gia Hân tiếp tục nháy chân sáo trên đường. Minh Nghĩa không đuổi theo cô Mím cười hạnh phúc, anh nâng ly mừng cầu uống còn dang dở của Gia Hân uống cạn, lòng vui như mùa xuân đang trải hội.

-Gia Hân, ba có chuyện muốn nói với con, con có thể ra ngoài với ba 1 lát? - Vừa đi học về, Gia Hân đã thấy ba ngồi ở phòng khách ký túc xá tự bao giờ. Như nóng lòng, vừa nhìn thấy mặt con, ông nói ngay

- Dạ - Ngỡ ngàng, Gia Hân ôm cặp bước theo cha ra hành lang vắng. Có chuyện gì thế nhỉ? Cô cảm thấy hoang mang. 6 năm rồi, từ lúc cô xin cha tách ly gia đình bước vào môi trường đại học, đây là lần đầu tiên ông đặt chân đến ký túc xá tìm cô - Có chuyện gì vậy ba?

-Trần Liêm sắp về nước! - Ông vào đề 1 cách thẳng thừng
- Nó vừa gọi điện cho ba

-Về nước thì sao chứ? - Gia Hân hỏi thản nhiên, như cái tên Trần Liêm ấy đối với cô chẳng có chút ấn tượng nào. Mà thật vậy, từ lâu cô như đã gạt cái tên ấy ra khỏi tâm trí của mình

-Còn sao nữa - Ông trợn mắt nhìn cô rồi hạ giọng - Con thiệt tệ, 6 năm trời vậy mà chẳng gửi cho chồng con được bức thư nào

-Hắn méc ba ư? - Về mặt Gia Hân khinh khỉnh tự nhiên cô thấy ghét hẳn

-Nó không méc, tự ba tìm hiểu ra thôi - Sợ cô giở chứng ông nói như năn nỉ - Gia Hân à, sáng mai con có rảnh không?

Rõ ràng là có, nhưng Gia Hân lắc đầu

-không, sáng mai con có tiết kiểm tra quan trọng lắm

-Con xin nghỉ được không? - Ông nhìn cô khẩn khoản - Sáng mai chồng con về, con đi với ba ra sân bay đón nó

-Trời ơi - Gia Hân nhăn mặt rồi la lớn - Xin ba đừng 1 chồng con, 2 chồng con như vậy. Đã cưới nhau đâu chứ?

-Con sao vậy? - Ông giật mình nhìn thái độ khó chịu của con. Lẽ nào... Ông dặng hắng - Đừng quên lời hứa của con trước khi đi học

-Hứa gì chứ? - Gia Hân gặt gông rồi chợt nhớ đến năm học còn lại của mình. Sợ Ông bắt nghỉ, cô dịu giọng - Nhưng chưa đủ 7 năm mà, ba về bảo hẳn tiếp tục ra nước ngoài đi. Dường như ba có mấy chi nhánh ở Canada cần người cai quản

-Sao con không thích chồng con ở lại vậy? - Ông nhìn con dò xét - Ba đã nghe lời con, bảo hẳn đi 6 năm rồi

-Thì ba cũng nghe lời con - Gia Hân vượt ngục ông - Cho hẳn đi thêm năm nữa

-Không được - Nhìn vẻ mặt xụ xuống của con, ông nói tiếp - Nhưng không phải tại ba mà tại ông nội hẳn. Ông bệnh nặng, không biết mất lúc nào, nên ba không thể đẩy hẳn đi được

-Nhưng mà... - Gia Hân chu môi

Ông nghiêm giọng

-Nhưng mà sao? Hay là con đã...

Ông không dám nói hết ý nghĩ vừa chợt đến. Ồ, không đâu. Ông lắc đầu như tự khẳng định với mình

-Mà ba hỏi, ngày mai con có ra phi trường với ba không?

Rất muốn nói không nhưng lại sợ làm ông nghi ngờ. Gia Hân nhẹ gặt đầu

-Vậy há - Ông mừng như mở hội - Vậy ba về, ngày mai ba đến đón con

- Dạ.

Chia tay ông miệng mỉm cười nhưng Gia Hân lại nghe rầu rĩ.

6 năm trôi qua sao nhanh như giấc mơ Lần đầu tiên trong cuộc đời cô biết hối hận cho việc mình làm. Ngày ấy, lúc nhận lời cha chịu làm vợ Trần Liêm, cô hầy chỉ là đứa bé ngây thơ chưa biết yêu là gì cả. Trong nhận thức của cô, 7 năm là 1 khoảng thời gian dài vô tận. Cô chỉ biết nghĩ đến việc được tung tăng trong giảng đường đại học, được tự do sống đời tự lập mà chẳng hề nghĩ rằng 7 năm rồi cũng trôi qua, rồi có lúc cô phải trở thành vợ người mà cô không hề yêu

Làm sao, làm sao bây giờ? Ngã người xuống giường, Gia Hân nghe rối rắm. Bây giờ thì cô đã lớn, đã biết thế nào là tình yêu, là hạnh phúc vợ chồng. Cô không thể làm vợ Trần Liêm cũng như không thể gạt bỏ MN ra khỏi trái tim mình. Nhắc đến MN, Gia Hân đột nhiên run sợ. Dường như cô có lỗi với anh. Không đâu, em thật sự không muốn giấu anh, cũng như không định lừa dối anh. 4 năm mê đắm trong tình yêu cao thượng của anh, em như quên mất mình đã có chồng. Em đã không hình dung đến lúc Trần Liêm quay trở về nhắc lại lời hứa cũ. Em cứ ngỡ 6 năm nơi trời Mỹ hẳn đã tìm được cho mình cô gái khác. Vậy mà...

Nhưng anh hãy yên tâm, em sẽ không phụ anh đâu. Có chết em cũng chỉ yêu có anh thôi. Sáng mai này, ra phi trường, em nhất định nói rõ với Trần Liêm rồi sự thể có ra sao cũng mặc. Ba có thể đánh em, giết em nhưng không thể bắt em xa anh được

An lòng với cách giải quyết của mình, Gia Hân ngủ thiếp đi lúc nào không biết

Mặc 1 chiếc áo nhăn nheo cùng cái quần bạc màu, thêm 1 cây kẹp nơ cũ cài xề xệ sau mái tóc, vậy mà Gia Hân vẫn còn cảm thấy mình đẹp quá. Mượn thêm đôi dép kẹp của

nhỏ bạn cùng phòng, Gia Hân quyết làm cho Trần Liêm phải xấu hổ với bạn bè vì vẻ quê mùa xấu xí của cô

-Trời ơi! Gia Hân, con ăn mặc kiểu gì kỳ vậy? Áo đầm đâu? - Quả nhiên như dự đoán, vừa trông thấy cô, cha đã nhăn mặt la oai oái

-Mau vào mà trang điểm lại đi

-Con thích mặc như vậy, ba không chịu.. thì thôi.. con không đi đón nữa - Gia Hân phụng phịu, cô như ngầm thông báo với cha, cô sẵn sàng phá bỏ hợp đồng

- Thôi được, thôi được rồi - Trước vẻ cương quyết của cô, ông đầu dụi - Sợ con quá. thôi, cha con ta đi nhé

- Dạ...

Chưa kịp làm ông vui, không đầy 5 phút sau Gia Hân lại chọc ông tức sôi gan bằng cách mua 1 bó huệ trắng to tướng thay vì 1 bó hoa hồng như ông tưởng

-Con có biết hoa huệ để làm gì không chứ?

Cố lắm mà ông cũng phải gắt lên, trong lúc Gia Hân cứ tỉnh queo, ngây thơ nói

- Dạ để tặng

-không phải đâu cô chủ - Viên tài xế chen vào - Hoa huệ trắng chỉ dùng tặng cho người đã chết. không ai lại đem tặng cho chồng chưa cưới của mình

-Vậy hả? - Nét mặt cô ngây thơ vô tội vạ - Nhưng tôi lỡ mua rồi, làm sao đây? Quăng bỏ hả? - Nâng bó hoa lên dợm quăng qua cửa xe

-Thôi được rồi - Ông hăm hăm nét mặt - Thăng Liêm theo tây lắm, chắc nó không dị đoan đâu. Chắc vậy

Gia Hân càng nổi bật với cách ăn mặc kỳ quái và bó huệ trên tay Mọi người ai cũng đưa mắt nhìn cô lạ lẫm. Chắc

cô đi đón linh vị người thân. Thật tội nghiệp! Thế là ai cũng nhường đường cho cô, không chen lấn

Hôm nay Trần Liêm diện đẹp như 1 ông hoàng. Áo chèn đen lấp lánh kim tuyến, bóp Việt Kiều đeo lủng lẳng bên hông, miệng ngậm điếu xì gà, cùng chiếc kiếng đen càng khiến anh nổi bật hơn giữa đám thương gia bình dị.

Trên tay là bó hồng đỏ thắm mua tại sân bay quốc tế Singapo, mắc gấp mười lần giá bình thường. Trần Liêm vừa đi vừa tự hào huyền thuyên với 2 người bạn về cô vợ chưa cưới của mình, thích thú hình dung đến vẻ mặt nghệt ra vì ngạc nhiên của chúng. Gia Hân đúng là cô gái đẹp tuyệt vời, anh nghe trống tim mình đập nhanh hồi hộp

Nhưng... cái gì đây? Trần Liêm lột kiếng đưa tay dụi mắt, thầm mong ánh nắng chập chờn đã khiếm mình trông gà hoá cuốc. Song không phải, rời khỏi hàng người đứng đợi, cô gái quê mùa ăn mặc chẳng giống ai, tay ôm bó huệ trắng đang tiến lại gần anh chính thật là Gia Hân - cô vợ sắp cưới mà anh đã tự hào khoe với 2 người bạn

Phi trường rộng mà Trần Liêm thấy như không có chỗ để đi. Đất sao cứng quá, không nứt ra cho anh chui xuống. Má đỏ bừng xấu hổ, anh nghe 2 người bạn nói với nhau

-Con nhỏ ôm hoa huệ đó chắc là ở dưới quệ Tội nghiệp, không biết đi đón ai mà mắt cứ nhìn tụi mình hoài

-Nhìn Trần Liêm đó. Thấy hăn ăn mặc như vậy, chắc con nhỏ tưởng gặp diễn viên điện ảnh, không khéo lại xin chữ ký

-Anh Trần Liêm - Như không biết đến nỗi lòng của chồng, từ đằng xa, Gia Hân đã cất tiếng gọi oang oang. Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về, để phút chốc cả 2 trở thành trung tâm dòm ngó. - Em đi đón anh nè

-Ờ - Trần Liêm đưa tay vuốt mặt, cố nén mà mặt anh vẫn đỏ bừng lên xấu hổ. Trong lúc 2 thằng bạn cứ ngây người ngó chăm chăm

-Anh biết không, lúc em mua hoa huệ đón anh - Gia Hân lại đưa cao bó hoa nói lớn khoe với tất cả mọi người - Anh tài xế bảo hoa này chỉ dành để phúng điếu, cúng cho người chết. Em đã toan bỏ nó rồi nhưng ba bảo không sao, anh tây lắm chắc không dị đoan, mà anh có dị đoan không vậy?

-Ờ không - Lắc đầu mà mặt Trần Liêm tái mét không còn giọt máu nào. Bởi anh là 1 kẻ vốn tin vào điềm báo

-Vậy thì may quá - Gia Hân nhảy lên mừng như đứa trẻ - Em tặng cho anh nè

-Cảm ơn em không Ghê sợ, Trần Liêm nhận bó huệ rồi dịu dàng tặng lại cô bó hồng

-Trời ơi, đẹp quá - Gia Hân đưa lên mũi ngửi rồi chột hỏi - Bao nhiêu vậy anh?

-Năm trăm ngàn - Trần Liêm nói nhỏ nhưng cô lại la to

-Năm trăm ngàn! Chèn ơi, anh sang quá. Năm trăm ngàn, bằng tiền ăn của em 2 tháng đó

Cô ả keo kiệt quá, 2 người bạn của Trần Liêm đưa mắt nhìn nhau vẻ nghi ngờ. Có thật cô là con gái duy nhất của vua đồ cổ Đông Nam Á này không? Sao quê mùa và thô kệch vậy! Dọc đường cứ đòi ăn đủ thứ, hết bún riêu rồi lại đến chè đậu xanh bánh lọt.

CHƯƠNG 7 -

ần không liên lạc được với anh ấy sao? -
Tiểu Hàn hỏi ngay khi nhìn thấ về mặt thăm
nảo của Gia Hân - Người ta bảo sao?

Không trả lời, Gia Hân mệt mỏi thả người
xuống ghế xích đu Mở bóp, cô lấy ra 1
phong thư đã dán tem trao cho bạn

-Lại không có người nhận hả? - Đọc qua dòng chữ bưu
điện đóng trên thư TK la lớn - Sao kỳ cục vậy? Bao nhiêu
lá thư rồi, lá nào cũng không có người nhận là sao chứ?

Thở ra 1 hơi dài, Gia Hân chán chường bỏ lại phong thư
vào bóp. Giá mà cô có thể trả lời Trần Liêm câu hỏi đó. 2
tháng rồi Minh Nghĩa biến bật tằm

Nói rằng anh tự dưng biến mất thì cũng không đúng lắm.
Vì hôm ấy, trước khi đi, anh có đến gặp cô

-Gia Hân, anh có chuyện đi xa thành phố hơi lâu. Em ở
nhà ráng học, phải ngoan. Giữ gìn sức khỏe, mai một về
anh cứng nhiều. Nhớ... đừng khóc nhé...

Vuốt nhẹ má cô 1 cái, nhanh như tia chớp Minh Nghĩa
nhảy vọt lên chiếc Mercedes đã để máy sẵn. Chiếc xe vút
đi nhanh, anh không hay sau lưng cô bé của mình vừa
đưa tay lên chạm mắt

Đây không phải là lần đầu anh xa cô lâu như vậy. 4 năm
yêu nhau, Gia Hân từng chứng kiến và rất thông cảm cho
anh. Là 1 giáo sư có tài, anh luông bị các trường khác gửi
thiệp mời đứng lớp

Nhưng... lần này thì khác, tiễn anh đi mà lòng cô lại nao
nao như linh tính 1 chuyện không hay đang dần đến

Sao kỳ lạ vậy? Gia Hân tự hỏi rồi thầm đoán. Chắc vì cô chưa kể được với anh chuyện Trần Liêm vừa về nước

-Trời ơi! Cái ông Minh Nghĩa này thiệt là kỳ cục quá, lúc nào không đi lại lựa ngay lúc rồi rằm này mà biến mất. Hay là muốn cao chạy xa bay, muốn tìm người khác chứ?

Lời ca thán của Trần Liêm chẳng khác gáo dầu đổ vào ngọn lửa lòng lo lắng của Gia Hân. không nghĩ anh tệ bạc.. Nhưng.. sao anh lại chẳng nhận thư cổ Rõ ràng đó là địa chỉ trường anh đang dạy mà...

-Thôi đi bà, người ta đang lo, không giúp được thì thôi còn nói bậy

Giọng Khải Thành chột vang thật lớn làm Gia Hân giật mình quay lại. Thấy anh cô mừng như bắt được vàng

-Ôi, Khải Thành, gặp cậu tớ mừng quá

-Tôi nói bậy hồi nào? - Bị la, Trần Liêm giận lắm, cô quay đầu lại, 2 mắt tròn vo sinh sự - Bọn đàn ông các người vô tình vô nghĩa lắm. Biết đâu giữa lúc con Gia Hân khổ sở, đau đớn, cái tên Minh Nghĩa ấy lại nhớ nhớ cặp tay con nhỏ khác không chừng, ai mà...

-Tiểu Hàn! - Khải Thành hét lớn cắt ngang lời cô - Cậu đến đây an ủi giúp Gia Hân hay là làm cho cậu ấy thêm lo lắng?

-Thì.. - Tiểu Hàn chột nhớ. Cô cắn nhẹ môi mình rồi lại nói - Nhưng tại tôi tức quá mà. Ai đời..

-Gia Hân à! - Khải Thành chấm dứt cuộc cãi vã với Tiểu Hàn bằng cách đột ngột quay sang nói với Gia Hân - Chuyện đến nước này cậu tính sao?

-Còn tính sao nữa - Gia Hân thở dài thườn thượt, đôi mắt đẹp u buồn - Tớ thật sự bế tắc rồi

Tiểu Hàn bị cụt hứng bởi thái độ của Khải Thành, quay sang nói với Gia Hân

-Theo tớ, cậu cứ nói sự thật cho bác biết, rồi nhất định đòi từ hôn cho bằng được. Thời buổi này rồi, cậu còn sợ gì nữa chứ?

-Tiểu Hàn nói đúng đó - Khải Thành nhìn Gia Hân có vẻ đồng ý. Nhưng đôi mắt cô lại mênh mông như nghĩ đến 1 điều gì

Cách giải quyết của Tiểu Hàn không phải cô chưa nghĩ đến. Song... mấy lần mở miệng muốn nói với ba, cô không biết phải bắt đầu từ đâu và ra sao. Hơn ai hết cô hiểu rõ tính khí của cha Ông rất công bằng và uy tín. Hợp đồng do chính miệng cô đặt ra và đã ký kết, làm sao mà nuốt lời cho được

Hơn nữa, lý do của Trần Liêm rất ư là chính đáng. Ông nội của anh đang hấp hối trên giường bệnh. Cưới cô, anh chỉ muốn làm tròn điều ước muốn cuối cùng của ông thôi

Làm sao? Làm sao bây giờ? Gia Hân đưa mắt nhìn 2 người bạn như cầu cứu. không thể chần chừ, do dự nữa. Ngày cưới đã được ấn định rồi. chỉ còn 1 tuần lễ nữa thôi

-Rồi mình tính sao đây? - Tiểu Hàn như bị bối rối trước những giọt nước mắt của Gia Hân, cô ngược nhìn Khải Thành hỏi nhỏ?

-Hết cách rồi - Nhẹ nhún vai. Khải Thành trả lời bất lực. Bất lực cho Gia Hân mà bất lực cho chính cả bản thân mình. Từ lúc biết cô và Minh Nghĩa yêu nhau, anh đã biết mình không còn hy vọng. Song thà cô lấy Minh Nghĩa, anh còn đỡ đau hơn. Thời gian lặng lẽ trôi, bóng nắng nhạt dần, vậy mà cả 3 vẫn ngồi bên nhau bất động. Nghe hơi thở quyện vào nhau, chưa bao giờ họ cảm thấy gần gũi và yêu thương nhau như vậy

Rồi mình phải lấy chồng, phải sống với người chẳng hề yêu thương - Gia Hân nghẹn ngào. Trong 1 phút trái tim cô muốn vùng lên, phản kháng. Muốn bảo vệ mối tình đầu trong trắng ngây thơ Nhưng tấm thân yếu đuối mảnh mai của cô lại bất lực. Cô không dám bỏ nhà ra đi hay làm 1 việc liều lĩnh nào để chống lại cha

Chết ư? Tự nhiên cô như bừng tỉnh với ý nghĩ này. Có lẽ đây là cách giải quyết hay nhất. Chỉ 1 liều thuốc, nhẹ nhàng thôi, là mọi chuyện sẽ vào quên lãng. Sẽ kết thúc sẽ... tâm tư cô bay bổng trong cảm giác vô ý thức. Rồi cô sẽ ở đâu trong cõi mênh mông vô hình ấy? Linh hồn cô liệu có tồn tại và có còn biết yêu không?

-Gia Hân, anh muốn gặp em, em đồng ý cho anh nói chuyện riêng vài phút chứ?

Giọng nói nhỏ nhưng tác động hơn sấm nổ ngang tai. 3 người đồng kinh hoàng mở bừng mắt. Mặt tái xanh, trống tim đập mạnh, chân tay đẫm mồ hôi, kinh hoàng hơn khi gặp quỷ?

-2 bạn thông cảm, mình chỉ nói chuyện với vợ của mình mấy phút thôi

Khi danh từ vợ được thốt lên, họ mới hết bàng hoàng, mới nghe chân chạm đất. Đưa mắt ngó Khải Thành, Tiểu Hàn thấy đầu anh nhẹ gật rồi cả 2 đồng đứng lên, lặng lẽ bước ra ngoài

Còn Gia Hân, sau cái giật bắn người, cô lại trở về với trạng thái mơ màng. Mọi giác quan như tê liệt trong cô, để cô không còn biết ngạc nhiên hay lạ lẫm việc Trần Liêm đột nhiên xuất hiện trong nhà của Khải Thành. Đôi mắt mở trừng trừng, cô coi sự hiện diện của anh là tất nhiên, là không có gì đáng nói

-Gia Hân, anh muốn nói chuyện với em - Trần Liêm kéo chiếc ghế ngồi đối diện với cô qua chiếc xích đu - Còn nếu như em cảm thấy anh nói chuyện với em thân mật quá thì - Anh đằng hắng lấy giọng lạnh lùng - Gia Hân, tối có chuyện cần bàn với cô Được chứ

-Vâng

Bây giờ Gia Hân mới ngẩng đầu lên, mắt vô hồn. Trần Liêm se se điều thuốc trong tay

-Gia Hân, nếu như tôi đoán không lầm. Trái tim cô đang đau khổ, cô thật không muốn làm vợ của tôi, có đúng vậy không?

-Sao anh biết

Gia Hân hỏi nhanh rồi trách mình nông nổi, đã tự khẳng định trước anh. Nhưng Trần Liêm không phật lòng, anh trầm ngâm

-Giác quan của 1 thằng đàn ông cho tôi biết cô chẳng những không yêu mà còn thù tôi nữa. Cô đến đâu nhờ 2 người bạn tìm cách giúp cô thoát khỏi cuộc hôn nhân vô nghĩa này, có đúng không?

-Sao anh biết? - Gia Hân nghe hơi thở mình nặng nề hơn. Tự nhiên cô thấy xấu hổ, như cô có lỗi với anh ấy

-không cần đau khổ, cũng không cần tìm cách trốn tránh tôi đâu Gia Hân - Trần Liêm chợt nhìn cô chăm chú, rồi thở ra, chậm từng tiếng - Nếu cô không yêu, tôi không bao giờ ép cô

-Vâng anh... anh... - Gia Hân e dè - Anh sẽ từ hôn với ba tôi hả?

-nếu cô muốn tôi sẽ làm cho cô vui. Nhưng ông nội tôi ông đã quá yếu. Tôi không biết liệu rồi ông có đủ sức vượt qua cứ sức này

-Vậy?...

Gia Hân hoang mang, Trần Liêm chột năm tay cô nói như van nài

-Gia Hân, tôi hiểu, thông cảm và hứa sẽ giúp cô Nhưng cô cũng phải giúp tôi hoàn thành tâm niệm cuối cùng của ông tôi

-Nghĩa là sao? Tôi không hiểu

-Nghĩa là đám cưới vẫn được tiến hành 1 cách bình thường - Thấy cô tái mặt, anh nói nhanh - Nhưng tôi hứa là sẽ không chạm đến cô Vâng, không chạm đến cô dù 1 cọng tóc thôi

-Nhưng...

Gia Hân vẫn cảm thấy chơi vơi

Anh như hiểu, cười với cô thật hiền

-Rồi tôi sẽ giải thoát cho cô Thật mà, sau khi đưa ông tôi sang nước ngoài giải phẫu, tôi hứa sẽ tìm cách ly dị với cô, cô đồng ý chứ?

Đôi mắt anh nhìn cô thật nồng nàn, tha thiết. Sao bây giờ nhỉ? Gia Hân nhẹ cắn môi suy nghĩ. Hiện tại chỉ có cách của Trần Liêm là cách duy nhất vẹn toàn tất cả. Vừa làm vừa lòng cha, vừa anh ủi 1 linh hồn sắp chết.

-Gia Hân! - Như hiểu những diễn biến trong lòng cô Trần Liêm nói thêm - Hiện tại ông tôi tuy bệnh nặng, vẫn không chịu đi nước ngoài giải phẫu. Ông chờ ăn cho được đám cưới của chúng ta Gia Hân, chắc cô đâu nữa...

-Có chắc là anh sẽ...

Trần Liêm gật đầu 1 cách hùng hồn

-Thật mà, tôi hứa sẽ không chạm đến Gia Hân, bằng không tôi sẽ bị trời đánh ngay lập tức

Gương mặt Trần Liêm rất thật. Gia Hân cảm thấy yên lòng. Và nếu như anh dám... đến lúc đó chết vẫn còn chưa muộn. Đầu cô nhẹ gật

-Nhưng... - Trần Liêm vừa đứng lên đã ngồi xuống - Để giống như thật, tôi muốn Gia Hân giữ kín bí mật này. Tôi sợ đến tai ông tôi

Thoáng ngần ngừ, Gia Hân khẽ gật đầu. Cô cần gì giải thích cho ai hiểu. Chỉ cần Khải Thành và Tiểu Hàn biết cho cô là đủ lắm rồi

-Kể cả họ, cô cũng không được nói ra. - Trần Liêm hất đầu ra công ngụ ý chỉ 2 người bạn thân nhất của cô

-Tại sao? - Đôi mày cô khẽ nhíu

-Vì đó là sĩ diện của 1 gã đàn ông - Trần Liêm nói cứng - Nếu cô không đồng ý thì coi như chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau. Chào Gia Hân...

-Khoan đã - Gia Hân gọi đuổi theo anh. Không suy nghĩ, cô gật đầu nhanh - Thôi được, tôi đồng ý

- Được lắm - Anh chìa 1 ngón tay. Gia Hân thoáng ngần ngừ rồi cũng ngoéo 1 ngón tay vào trước vẻ lạ lùng khó hiểu của Khải Thành và cô bạn Tiểu Hàn

- Để cho ông nội tôi vui lòng, sáng mai Gia Hân đi với tôi đến phường làm thủ tục đăng ký kết hôn

Gia Hân thắc mắc

-Có cần thế không?

-Cần chứ vì muốn tổ chức đám cưới phải có giấy đăng ký kết hôn - Trần Liêm cười thâm hiểm - Và lại trước sau gì rồi cũng phải làm, chúng ta làm trước để có thời gian lo việc chung nữa. Thủ tục rườm rà cũng phải chờ đợi hết 1 buổi

Gia Hân thoáng ngần ngừ rồi gật đầu. Cũng hợp lý, miễn sao hẳn biết giữ lời hứa - Nếu Gia Hân không ngại, mời em đến dự bữa tiệc thân mật tại nhà tôi ngày kia, có đầy đủ mọi người trong gia đình để Gia Hân làm quen

Gia Hân lại gật đầu như cái máy. Thế cũng tốt, đã nhập vai phải đóng cho trọn Trần Liêm vừa ra cửa, Khải Thành và Tiểu Hàn chạy ùa lại

-Sao? Hẳn nói gì vậy?

Gia Hân đưa 1 ngón tay lên môi ra hiệu cho các bạn đừng ồn ào rồi trịnh trọng nói

-Tuần sau là đám cưới mình, Tiểu Hàn làm dâu phụ nha - Gia Hân nháy mắt - Còn ngày kia mình được ông chồng tương lai mời đi thăm gia đình bên chồng

Khải Thành, Tiểu Hàn ngơ ngác, không thể hiểu Gia Hân đang tính toán gì.

Tinh thần của ba hôm nay trông khá lăm. Minh Nghĩa vừa thay áo cho ba vừa mừng thầm trong bụng, nhưng để cho chắc ăn hơn anh mang đến cho ông 1 cốc sâm nhung

-Gì đây hả? - Mặt ông nhăn lại khi ngửi thấy mùi sâm - Mà sợ tao quy giữa chừng à? Đừng có mà khi dễ lão già này

- Dạ - Hiểu tính cha rất tự cao, Minh Nghĩa nói theo ông - Con biết ba thừa sức, uống chút sâm coi như giải khát vậy mà. Uống đi ba!

-Nể tình mà thôi đó

Nâng cốc sâm lên uống, lòng ông tràn ngập tình thương. Đẻ 3 thằng con, chỉ có nó là hiểu thảo và lo lắng cho ông nhiều nhất

-Ba sao vậy? Sâm con pha lạt hả?

Thấy ông chột thẩn người, Minh Nghĩa lo lắng hỏi. Ông chớp mắt, giấu cảm xúc vào lòng

-không có. À, mày đốt cho thằng Phú nén nhang, mời nó đi theo mình xem mặt vợ thằng con nó

- Dạ.

Minh Nghĩa nhanh nhẹn bước đến tủ thờ thắp 1 nén hương rồi đứng im lẩn thẩn vái. Hai mươi mấy năm rồi mà sao như trước mắt đây thôi. Anh vẫn chưa quên cảm giác đau lòng khi ôm chặt trên tay thi thể người anh họ đắm đầy máu đỏ. 1 tai nạn tình cờ đã cướp mất sinh mạng chàng trai 28 tuổi đầy sức sống

Phú là con ông bác họ xa ở miệt quê Hậu Giang, cần mẫn và chăm chỉ. Thấy Phú thông minh, lanh lẹn mà ở vùng quê không có điều kiện tiến thân, ba Phú mới dắt con lên gửi cậu em những mong con được học hành nên người. Ông Toàn nhận lời, nuôi dạy như con cái trong nhà. Khi Phú tốt nghiệp đại học, ông lấy vợ và tạo công ăn việc làm cho Phú. Chẳng may anh chết quá trẻ, bỏ lại con thơ dại. Còn vợ anh thì vội vã theo tình nhân. Ông Toàn nhận nuôi đứa cháu thơ dại vì ba Phú cũng vừa mất vì cơn nhồi máu cơ tim khi nghe tin con chết. Anh phải ẵm thằng bé vừa lên 3 tuổi, đút cho nó ăn, dỗ nó từng ngày. Thằng bé bụ bẫm lúc nào cũng

-Chú Út ẵm con!

-Chú Út cho con kẹo!

-Chú Út dẫn con đi chơi với!

Để mấy lần mướn vú nuôi rồi cũng mấy lần anh bảo ba cho người ta thôi việc. Anh muốn tự tay lo cho nó, thằng bé đáng thương mới mấy tuổi đầu đã mồ côi cả cha lẫn mẹ.

-Minh Nghĩa à, thấp nhang thôi, con làm gì lâu vậy? -
Thấy anh đứng ngây người ra bên bàn thờ lâu quá, ông nóng lòng gọi lớn

- Dạ - Chớp mắt cắt bỏ dòng suy tưởng. Minh Nghĩa bước lại gần ông - Con đang tự hỏi người đàn bà đó, sau hai mươi mấy năm đã như thế nào rồi

-Ôi, hơi sức đâu mà nghĩ đến thứ đó cho mệt óc - Ông như cũng bực mình - Chuyện phải làm là mau xuống nhà xem bên kia họ đến chưa

- Dạ - Sửa lại cho ông nếp áo, Minh Nghĩa dìu ông ra cửa đi dọc theo hành lang dài để ra đại sảnh, nơi tổ chức bữa tiệc hợp mặt

-Nghĩa à, con định tặng quà gì cho cháu nó vậy?

-Hai mươi phần trăm cổ phiếu của công ty

-Sộp thế à?

Ông như có vẻ ngạc nhiên, Minh Nghĩa lắc đầu

- Dĩ nhiên rồi, chú Út mà, phải làm sao coi cho được chứ. Còn ba?

-1/8 tổng tài sản của ba hiện tại

-Liệu có kẹo quá không? Sao chỉ 1/8 thôi? Thêm chút đi ba - Minh Nghĩa kẻo nài như đi chợ - Dù sao nó cũng như là con cháu trong nhà

-Nó là con của thằng Phú nhưng lại giống y con mẹ nó. Keo kiệt, bủn xỉn! Mà ba thì chúa ghét cái tính này

-Tại ba thành kiến với chị Phú thôi - Minh Nghĩa nhẹ vuốt tay ông - Chứ thằng Liêm cũng được, mấy ngày gần đây con thấy nó lo lắng, quan tâm cho ba lắm

-Quan tâm, lo lắng, thì - Ông chợt cười khan - Ừ, thì nó quan tâm lo lắng thật, không biết ba ghi bao nhiêu phần

trăm cho nó trong di chúc

Nhìn vẻ mặt ông đỏ gay vì giận. không dám làm ông tức, Minh Nghĩa chuyển đề tài

-Vậy là ba đã lập di chúc rồi à? phần con bao nhiêu vậy?

-Mày đừng có giả bộ mà mua lòng tao - Quả nhiên ông vui ngay sau câu nói của anh - Nếu mày chịu, 7 phần còn lại toa cho mày hết

-Ồ, không dám đâu! - Minh Nghĩa giơ cao 2 tay sợ hãi - Còn anh 2, anh 3 chị Con đâu dám nhảy vượt rào

-Thằng 2, thằng 3... - Đôi mắt ông thoáng mênh mông, xa vắng - Không phải tao là ba mà không công bằng. Nhưng 2 thằng đó thằng nào cũng có sự nghiệp riêng giàu ketch xù. Chúng đâu cần tiền của tao chứ

- không cần, nhưng dù sao cũng là tình cảm của ba đối với 2 anh. Con đề nghị ba chia đều - Minh Nghĩa cười giả lả.

Ông vụt nghiêm nét mặt

-Chia như thế nào là chuyện của tao. Bao giờ tao chết tụi bây khắc biết

-Chết ư? - Minh Nghĩa chột dưng bước - không bao giờ. Ba sẽ không bao giờ chết được đâu, trông ba còn khỏe lắm

-Khỏe, nhưng mày đừng quên tao bị đau tim. Chỉ 1 chút xúc động và giận dữ...

-Ba sẽ không bao giờ xúc động và giận dữ - Minh Nghĩa nói chắc ăn

-Thật không? - Ông ranh mãnh cố gài anh vào bẫy - Như cách nói của mày, mày sẵn sàng làm mọi chuyện để tao vui

- đúng vậy

Minh Nghĩa gật đầu chần chẫn. Ông giấu nụ cười

-Vậy thì mau cưới vợ và rời xa cái nghề dạy học ấy đi

-Ồ! - Minh Nghĩa bất ngờ, anh sững người ra 1 phút rồi nói - Lấy vợ thì có thể, còn nghỉ dạy thì never

-Thật không? - Ông nói như reo lên - Mà chịu lấy vợ rồi nghề Ai vậy?

-1 cô gái - Minh Nghĩa thì thào, mắt long lanh, anh nghe nhớ Gia Hân. Chắc cô nhớ anh lắm. Nhưng biết làm sao? Anh không có thời gian, phần lo cho ba bệnh, phần chuẩn bị đám cưới cho thằng cháu. Nhưng em đừng buồn, chỉ mấy ngày nữa thôi. Thật mà, sau khi thu xếp cho ba sang nước ngoài giải phẫu, anh sẽ đến bên em

-cái thằng - Ông chột đập mạnh lên tay anh đau điếng - chẳng lẽ mà đi cưới con trai, tao muốn hỏi con nhỏ ấy con ai, tao có quen không?

-Không - Rồi mắt anh ánh vẻ tự hào - Cô ấy không phải con nhà danh tiếng hay giàu có, nhưng con nghĩ là ba sẽ bằng lòng. Cô ấy rất dễ thương

Bằng lòng chứ sao không. Ông như mở cờ trong bụng. Có lẽ trời phật đã thấu đến lời cầu khẩn của ông rồi. Bốn mươi mấy năm lần đầu ông nghe con nhắc đến đến chuyện cưới vợ 1 cách tự nhiên thoải mái

-Ba muốn gặt cô ta, có được không? - Ông nôn nóng hỏi. Nôn nóng đến mức có thể bỏ bữa họp mặt với bên nhà gái của thằng cháu nội đích tôn để đi coi mặt cô nếu anh chịu gặt đầu - Dĩ nhiên được, nhưng phải chờ ba làm xong phẫu thuật trở về

-không - Ông lắc đầu như đứa bé - Ngay sao khi buổi tiệc tan, con phải chở ba đi coi mặt cô ta Mà cô ta tuổi gì, ba

còn phải đi coi ngày cưới

-Trời ơi ba! - Minh Nghĩa nắm tay ông - Có chắc ba má cô ta chịu gã không mà cưới. Từ từ, chẳng có gì gấp mà

-Nhưng ba sợ... - Ông nhìn anh, vẻ mặt buồn buồn - Ba sợ mình không kịp uống ly trà của con dâu

-Ba! - Minh Nghĩa lay mạnh tay ông - Đừng nói vậy. Thôi được, con hứa sẽ đưa cô ta đến gặp bạ Còn chuyện xin cưới ba thư thả, còn 1 năm nữa cô ấy mới ra trường

-Sao lâu vậy? - Ông nhẹ nhúu mày, giãn nhanh - Mà không sao! Miễn con chịu lấy vợ, sống bao lâu, ba cũng đợi

-Con biết mà - Minh Nghĩa cười trêu mếu cùng ông

2 người ra đến đại sảnh đã thấy mọi người có mặt đông đủ. Ông Toàn vẫy tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống. Trần Liêm vừa dẫn Gia Hân đi dạo vòng quanh vườn về tới. Anh kéo tay Gia Hân đến trước mặt ông

-Chào ông nội, chào chú Út...

"Chú Út" chưa thoát ra khỏi miệng, chui tọt vào trong, người đông cứng, Gia Hân như chết lặng. Trời ơi, thật hay mở Trời đang nắng đẹp mà cô lại ngỡ mình đi giữa cơn giông bão. Đất bằng dưới chân sao bỗng gập ghềnh chao đảo. Cô thật không dám tin những gì mình đang thấy kia là sự thật

Còn Minh Nghĩa, chẳng khác gì cô Đang hờn hờ, đôi mắt anh cũng đột nhiên dừng lại, sửng sờ hết hoảng. Là Gia Hân đấy sao? Anh đưa tay dụi mắt mình rồi chết lặng. Bàn tay bầu vào thành ghế chặt cứng, tưởng chừng có thể bóp vụn ra

-Ông nội, chú Út, con mời 2 người ngồi vào bàn - Trần Liêm vẫn vô tình, vui tươi nói - Chú Út à, để con ngồi gần

ông nội chợ Gia Hân, ngồi đây với anh đi em

Sực tỉnh, Minh Nghĩa cười giả lả.

-Ờ, cháu lo cho ông nội giùm chú

Anh cúi xuống bên ông

-Ba à, con đi đặng này 1 chút

không đợi ông có ý kiến, anh quỳ quả bước đi trước sự ngạc nhiên của mọi người

Đi 1 mạch đến khu vườn vắng, anh tựa lưng vào 1 thân cây. Bây giờ trái tim anh mới tuôn trào vào nỗi thổn thức. Gia Hân, tại sao lại như vậy? Tại sao em không nói thật em là con gái của nhà đồ cổ giàu có, tại sao em đã kết hôn rồi mà còn nhận lời hứa hẹn cùng tôi? Lòng đốn đau, Minh Nghĩa biết mình đang rơi vào bể khổ mà không thoát ra được. Mai đây khi em đã làm dâu, ngày ngày gặp gỡ, tôi biết làm sao đây? Chỉ có cách là đi xa, song phải chờ đến khi ba ra nước ngoài.

Gia Hân không thể chịu đựng được nữa. Sự hối hận liên tục dày vò làm cô không ngủ được, cô biếng ăn khiến người gầy sọp đi. Gia Hân quyết định đi gặp Tiểu Hàn và Khải Thành để họ có kế gì giúp mình. Khi ngang qua biệt thự nơi Minh Nghĩa ở, cô bỗng nảy ra ý định "Tại sao ta không gặp thẳng anh để nói chuyện?" Ấy thế mà khi chiếc cổng sắt mở ra, Gia Hân lại hoang mang vì sợ gặp Trần Liêm, rồi còn bao nhiêu người nữa liệu cô có dịp để kể lể cùng anh

-Thưa cô cần gặp ai? A, chào mợ - Chị người làm nhận ra Gia Hân, vui vẻ mở rộng cổng

-Mợ thật không may rồi, cậu Liêm đã đi vắng

-Thế còn ai ở nhà? - Gia Hân theo chân chị vào, vừa đi vừa ngó quanh, hy vọng gặp Minh Nghĩa

-Còn cụ và thầy Nghĩa ở nhà. Song cụ đang ngủ, thầy Nghĩa thì trong phòng đọc sách

Mắt Gia Hân sáng lên thích thú

-A... em cũng thích đọc sách. Chị chỉ cho em phòng sách trong lúc đợi Trần Liêm về

Vào phòng khách, chị người làm chỉ tay lên cầu thang

- Đó, cái phòng ngay đầu cầu thang. Mợ lên trên đó đi. Tôi xin phép mợ xuống nhà nấu cho cụ chén xúp, gần đến giờ cụ dậy rồi

Gia Hân mỉm cười duyên dáng với chị người làm. Đợi chị khuất sau cánh cửa xuống nhà dưới, Gia Hân vội vã bước lên cầu thang. đứng trước cửa phòng 1 giây để thở, Gia Hân mới đẩy cửa bước vào

Minh Nghĩa đang ngồi thờ ở bàn, trước mặt là quyển sách đang mở. Anh có đọc được gì đâu, lòng anh đang nát tan. Hình bóng Gia Hân anh muốn quên mà cứ hiện về. Anh rất muốn tìm nàng để hỏi tại sao nàng dối lừa anh. Nhưng anh sợ mình không thể kìm hãm tình cảm trong khi đám cưới chỉ còn 3 ngày nữa. Không tin vào mắt mình, anh dụi mắt: Không, chẳng phải mợ, Gia Hân bằng xương thịt khép cửa ra vào và bước lại đối diện với anh. tự nhiên anh quát to

-Ai cho phép cô vào đây?

Gia Hân tròn mắt nai nhìn anh, giọng trong veo

-Em muốn gặp anh

Minh Nghĩa đứng bật dậy

-Không, hết rồi. Cô ra đi, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì cô nói. Dối trá!

Đôi mắt Gia Hân cay xè, rồi lệ tuôn rơi. Đúng là em đã dẫu anh, nhưng sao anh không để cho em có lời giải thích. Ánh mắt Gia Hân buồn thảm, cô muốn nói mà cơn xúc động cứ ngăn lại. Minh Nghĩa bước nhanh ra cửa. Ngay lập tức Gia Hân tới chặn ngang đường. Minh Nghĩa nói to

-Cô tránh ra, cô sắp là cháu dâu của tôi - Chợt nhớ đến cha, ông có thể nghe thấy, anh hạ giọng - Tôi không muốn ba tôi nghe thấy cũng không muốn Trần Liêm hay

-nếu muốn vậy anh phải nghe em giải thích. Còn không em sẽ không để anh đi

Bàn tay Gia Hân nắm vạt áo khoác của anh, ánh mắt thiết tha

Minh Nghĩa rùng mình, lùi lại

- Được rồi, cô nói đi

Gia Hân kể lại câu chuyện, cuối cùng cô nói

-Bây giờ em mới biết mình sai lầm. Em quyết định gặp Trần Liêm để từ hôn. Xong điều đầu tiên là em muốn anh hiểu rõ những uẩn khúc

Chẳng biết từ lúc nào Minh Nghĩa đã đến bên cô Khi cô kể xong anh vẫn như người trong mơ

-Thật không Gia Hân?

-Thật mà - Gia Hân vòng tay qua cổ anh - Em định gặp ông nội, nói hết với người để xin ông quyết định

Bỗng 1 ánh chớp loé lên. không phải 1 mà là nhiều, nhiều ánh chớp loé lên liên tục

Minh Nghĩa quay đầu lại, sửng sờ khi nhận ra kẻ vừa dùng máy ảnh chụp trộm không phải ai lạ. Hẳn là Trần Liêm, đứa cháu yêu quý nhất của anh

-Trần Liêm, sao anh lại chụp ảnh chúng tôi? - Sau phút bối rối, Gia Hân lấy lại bình tĩnh. Cô quắc mắt hỏi với vẻ chẳng bằng lòng

-Vì cuộc đời đã dạy cho tôi biết, không nên bỏ qua những cơ hội tuyệt vời như thế - Ngưng 1 chút hẳn cười nham nhở - Tương lai sự nghiệp của tôi có sáng tươi hay không là nhờ vào mấy tấm ảnh này

-Anh nói vậy nghĩa là sao?

Đôi mắt Gia Hân tròn vo, ngơ ngác. Trần Liêm xoay xoay chiếc máy ảnh trong tay, vẻ mặt nhờn nhờn tự đắc

-Tôi thật không hiểu giới báo chí sẽ vui mừng như thế nào khi sẵn được tin này. Gương mặt cha vợ và ông nội tôi hẳn là khó coi khi nhận được tờ báo với tít đề thật lớn - Chú chồng và cháu dâu thông dâm

-Anh Liêm! - Đỏ mặt Gia Hân hét lớn - Anh đừng nói bậy, tôi với anh không phải là chồng vợ, chúng ta chưa dám cưới mà. Hơn nữa bây giờ tôi không đồng ý lấy anh nữa

Trần Liêm cười nham hiểm

-Muộn rồi, dù muốn hay không cô vẫn được xem như là vợ tôi. Đây, cô xem tờ báo này

Trên tờ báo, hình Gia Hân đi bên Trần Liêm với tít lớn hàng "Gia Hân, con gái vua đồ cổ Đông Nam Á đi đón vị hôn thê"

Gia Hân bĩu môi

-Chỉ có vậy thôi à?

-không. Cô phải nghĩ xa hơn, danh dự của ba cô sẽ ra sao khi tấm hình tôi vừa chụp được tung đi trong thiên hạ, thiệp cưới đã phát, còn cô dâu thì trụy lạc

-Im đi - Gia Hân hét to

-Và đây nữa - Hấn đắc thắng hoa hoa tờ đăng ký kết hôn trên tay - Mới ký, chưa ráo mực nhé

-Anh dám gạt tôi! Cho dù có đám cưới rồi anh cũng đừng hòng chạm đến người tôi - Gia Hân rít lên

-Bé ngốc ơi! - Trần Liêm bật cười lớn rồi chợt nhớ tiếng cười của mình có thể làm kinh động đến ông Toàn ở phòng bên cạnh, hấn nén lại. Tiếng cười trong cổ họng nghe khùng khục như vọng về từ cõi âm ty - Bé tưởng tôi ham thân xác bé sao? Cái tôi cần là của hồi môn, là gia tài của ngài tỉ phú buôn đồ cổ giàu nhất Đông Nam Á. Nhưng xem ra bây giờ không cần nữa

-Vậy thì mày muốn gì? Nói lẹ đi! - Minh Nghĩa sau phút choáng váng, giờ đã lấy lại tinh thần. Quả ba nói không sai, đứa cháu của anh mang trong người dòng máu tham lam của mẹ hấn. Nhưng cũng lạ làm sao, Minh Nghĩa ngạc nhiên thấy mình không giận dữ, anh chỉ cảm thấy thương hại hấn và mừng giùm cho Gia Hân. May mà hấn sớm lộ bản chất ra

-Chú Út à, chú thật hào phóng đã tặng cháu những hai mươi phần trăm cổ phiếu của công ty - Hơi quay đầu sang Minh Nghĩa, hấn nói với giọng ngọt ngào thường ngày - Nhưng cái cháu cần là toàn bộ sản nghiệp của ông nội chứ không phải là 1/8 nhỏ nhoi kia

Thì ra hấn đã có mưu đồ từ trước, nhưng tại sao hấn lại biết? Minh Nghĩa đưa mắt nhìn Gia Hân như hỏi. Cô đang cúi đầu trong góc, song không phải sợ hãi mà giận dữ. cô giận mình đã có lúc nghĩ tốt cho hấn

-Thật ra cháu cũng không ngờ mình may mắn như vậy - Như hiểu những gì Minh Nghĩa nghĩ, Trần Liêm giải thích - 1 mũi tên trúng 2 con nọ. Đúng là thần tài độ mạng -

Ngưng 1 chút hẳn nói thêm - Vậy mà ban đầu cháu cứ tưởng mình phải bắn tĩa từng con 1

-Mày muốn gì nói lẹ đi - Minh Nghĩa sốt ruột, anh đã kịp nhớ ra phòng sách nằm cạnh phòng của cha Trần Liêm nhẹ nhún vai

-Cháu đã nói rồi, sao chú chậm tiêu vậy

-7 phần còn lại của tổng gia tài - Minh Nghĩa như thảng thốt - Nhưng ba chưa lập di chúc, tao lấy quyền gì mà trao cho mày chú? Biết đâu ba đã chia cho chú Hai với chú Ba

-không chia cho ai cả, chỉ 1 mình chú hưởng trọn thôi - Mắt Trần Liêm long lên độc ác - Hôm qua luật sư Tài đã tiết lộ cho cháu biết rồi

-Thì ra... - Minh Nghĩa cười cay đắng - Mày coi trọng gia tài hơn tình nghĩa. Thật uổng công tao nuôi nấng thương yêu mày hai mươi mấy năm rồi

-Chú cũng chẳng tốt lành gì? - Đôi mắt Trần Liêm toé sáng - Chú nuôi tôi phần để lương tâm đỡ cắn rứt và phần để mua lòng ông nội nhằm chiếm gia tài 1 mình thôi. Ngày ấy, chính chú đã cố tình gài ba tôi đến ngân hàng giữa cơn say, để ba tôi phải chết

-Trần Liêm - Minh Nghĩa hét lớn. Cơn giận dữ đã khiến anh không thể kìm mình - Ai nói với mày như vậy chú?

-Mẹ tôi - Trần Liêm nói tỉnh - Hỏi trên đời còn ai đáng tin hơn mẹ mình chứ?

-mẹ của mày - Minh Nghĩa cười mỉa mai - Mày còn gọi người đàn bà ti tiện xấu xa ấy bằng mẹ được à. Chính bà ta đã đầu độc, đưa mày đến con đường như thế này đây

-Này, tôi cấm chú xúc phạm đến mẹ tôi - Trần Liêm rít lớn qua 2 hàm răng nghiến chặt - Bà đến nông nỗi này cũng

bởi chú thôi. Chú tham lam, ích kỷ, chú sợ mẹ tôi ở lại sẽ chia mất gia tài của chú. Chú đã ton hót với ông nội đuổi mẹ tôi đi

Quả là 1 sự vụ khống trăng trợn và nham nhở. Thật không ngờ, Minh Nghĩa thật không ngờ lòng dạ con người lại ghê gớm như thế. Hai mươi năm trước chính bà ta đã chủ động giở trò tồi bại với anh. Rồi hai mươi năm sau lại ngậm máu phun vào người anh những tội lỗi tà trời. Thật tội nghiệp Trần Liêm. Hắn đã bị người đàn bà kia làm hư hỏng mất rồi. Mà bà ta gặp hắn bao giờ. Chắc là từ lâu lắm. Từ lúc hắn còn nhỏ mới có thể nhồi nhét những ý nghĩ kia vào đầu hắn

Minh Nghĩa định nói thẳng Trần Liêm chẳng phải cháu ruột, chẳng qua vì tình người mà gia đình anh phải cư mang. Trần Liêm đoán ra ý nghĩ ấy hắn ngọt ngào

-Tôi biết tôi chẳng là gì trong gia đình này. Song ba tôi có đóng góp công lao rất lớn thì tôi phải có quyền hưởng chứ. Đáng lẽ tôi không có dụng tâm chiếm hết gia tài đâu. Nhưng vì chú đuổi mẹ tôi đi trong cơ cực đói rách, tôi phải trả thù này bằng toàn bộ gia tài kia. Chú chẳng thể thoát thác được vì nếu không tất cả sẽ được biết rõ hành động xấu xa của ông chú chổng

Hắn gầm lên

-Nào, nếu muốn mọi chuyện êm xuôi thì chú hãy ký tên vào đây

Từ lúc nào trên tay Trần Liêm xuất hiện tờ di chúc thảo sẵn. Nội dung tờ di chúc đó là Minh Nghĩa đồng ý nhường lại toàn bộ tài sản của mình cho hắn sau khi ông Toàn mất

Cậy viết cầm lên nhưng Minh Nghĩa lại đắn đo không muốn ký. Chẳng phải anh tiếc phần gia tài đồ sộ đó. Đã

bao nhiêu lần anh từ chối không nhận nó với ba rồi. Nhưng... liệu có đúng không? Với tính cách tham lam bất kể thủ đoạn này, nếu được bạc tiền chấp thêm sức mạnh, anh chỉ sợ mình hại hấn thôi. Dù muốn dù không hấn cũng là máu mủ của anh Phú, là người mà trong thâm tâm anh quý trọng như anh ruột và điều quan trọng nhất là anh đã lỡ yêu thương hấn như con của mình rồi

-Chú không muốn ký chứ gì? Được - Trần Liêm đập nắp cây viết lại - Ngày mai giới báo chí sẽ nhận được những tấm ảnh đáng giá này và... - Nheo nheo mắt, hấn cười rất đều - Gia Hân, cô học trò ngoan của chú sẽ tiếp tục làm vợ cháu. Chú có thể an tâm về sự thương yêu chiều chuộng của cháu

-không - Gia Hân hét lớn - Tôi không phải vợ của anh. Chúng ta chỉ đóng kịch thôi, tôi sẽ bảo với mọi người như vậy

-Thì cô cứ bảo đi, thử xem có ai tin vào lời của cô không?
- Bước lại gần, hấn đưa tay véo mạnh lên má Gia Hân 1 cái - Em cũng đẹp lắm, để anh hôn 1 cái nghe

- Đứng lại thẳng khốn - Minh Nghĩa cố nén lòng để không nhào tới tát vào mặt hấn. Cây bút trên tay anh ký rẹt 1 đường - Mà y buông tha cô ấy ngay lập tức

Đôi môi nham nhở chợt dừng, Trần Liêm quay đầu lại, nét mặt tươi roi rói

-À, chú thật biết điều - Hôn nhẹ lên tờ di chúc, hấn nghiêm giọng - Để mọi chuyện êm xuôi chú nên cùng Gia Hân bỏ trốn đi. Tôi không muốn thấy mặt 2 người trong thành phố này

-Cái gì? - Quả là tình huống không ngờ, Minh Nghĩa như té ngựa người trên ghế - Mà bảo tao cùng trốn với Gia Hân hả? Vậy thì khác gì đôi gian phu dâm phụ chứ

-không chịu thì tùy chú vậy - Nhịp nhịp tờ di chúc đã cuộn tròn lại trong tay, Trần Liêm bước thẳng ra ngoài, sau khi buông lại 1 câu hăm dọa. - Giữ nguyên lời hứa cháu sẽ giấu kín chuyện này. Nhưng... Gia Hân vẫn còn là vợ cháu. Cháu sợ mình không giữ nổi lòng trước 1 cô gái quá dễ thương như vậy

Trần Liêm đi lâu rồi mà cả 2 vẫn ngồi yên bất động. Sự việc quá bất ngờ để họ không biết giải quyết làm sao cả. Dù gì họ cũng để Trần Liêm nắm lấy cán dao rồi

Thời gian trôi, đồng hồ trên tường thong thả buông 5 tiếng gõ. 1 đêm sắp trôi qua, chỉ còn mấy tiếng để quyết định thôi. Đi hay ở? Minh Nghĩa đột nhiên tìm lấy bàn tay nhỏ của Gia Hân và anh cảm thấy nó nhẹ run lên. Cô trao toàn quyền quyết định lại cho anh

không chần chừ gì nữa, Minh Nghĩa vụt đứng dậy thật nhanh trước đôi mắt mở lớn đồng tình của Gia Hân và của 1 người khác nữa

Người đã chứng kiến từ đầu màn kịch và cũng là người có toàn quyền quyết định trong tờ di chúc

Giận dữ, căm phẫn nhưng ông cũng đành bất lực trước mưu mô xảo quyệt. Vì hơn ai hết, ông hiểu rõ bản chất tàn bạo trong con người hăn. Nếu ông xuất hiện lúc này, hăn sẽ như con thú dữ bị dồn sát chân tường sẽ nổi càn bậy

Vậy thì... 2 con hãy đi đi... Ông hài lòng nhìn theo bóng Minh Nghĩa và Gia Hân khuất xa dần. Ly trà con dâu, ba coi như đã uống rồi, chúc 2 con trăm năm hạnh phúc. Đừng lằng lo, vướng bận gì, chuyện Trần Liêm hãy để ba lo Phải, con răn ấy chỉ có mình ba mới đối phó được thôi...

CHƯƠNG 8 -

hế rồi ông nội con có đối phó nổi hẳn không? - Nhật Hạ kêu lên sốt ruột khi thấy ông Nghĩa chột dừng câu chuyện, trầm tư lâu quá. Đôi mắt buồn, ông như chưa dứt mình khỏi câu chuyện thời quá khứ

-1 đời lọc lõi giữa thương trường, ông nội con thừa sức đối phó với tên nhãi ranh Trần Liêm đó - Nhưng, 1 cơn đau tim nặng đã cướp ông khỏi cuộc đời này trước khi toàn thành bao tâm niệm

-Vậy là - Nhật Hạ thoáng thất vọng anh thấy tức giùm cha mẹ quá - Toàn bộ tài sản của ông nội đã lọt vào tay Trần Liêm?

-Không hẳn thế - Minh Nghĩa nhẹ lắc đầu - Tuy không kịp hạ gục Trần Liêm, nhưng trước khi lìa đời, ông nội con đã kịp sửa di chúc lại. Toàn bộ tài sản đó ông không phải cho ba mà để cho con

-Cho con - Minh Nghĩa như nháy lên khỏi ghế. Bà Hân tiếp lời chồng

-Phải, cho con. Ông đã làm cho tờ di chúc của ba con không còn giá trị. Và như vậy cũng đồng nghĩa với việc Trần Liêm chẳng được gì kể cả 1/8 gia tài trước đây ông đã tặng

-Thế - Nhật Hạ cà lăm - Tờ di chúc ấy bây giờ đâu rồi?

-Ba không biết - Ông Nghĩa hờ hững đáp - Theo lời luật sư Trần thì tờ di chúc ấy ông đã làm với sự chứng nhận của nhiều luật sư tên tuổi, được phát luật công nhận để phòng sau này Trần Liêm lật lọng. Sau khi làm xong, ông đã đến 1 ngân hàng uy tín thuê 1 két sắt có mật mã

riêng. Trước ngày ông mất, luật sư Trần bảo vẫn thường thấy ông đeo bên mình 1 chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng, mà theo suy đoán đó có thể là chiếc chìa khóa chứa mật mã dùng để mở chiếc két sắt kia. Thế nhưng... từ lúc ông mất đi, chiếc chìa khoá cũng mất tích theo, dù Trần Liêm có lộn tắt cả phòng của ông lên tìm kiếm

-Vậy là... tờ di chúc ấy coi như không tồn tại trên thế gian này - Nh nói mà mặt buồn so

-Ba cũng tưởng như thế, tưởng rằng mọi chuyện sẽ chìm dần vào quên lãng. Hai mươi năm rồi, nhưng thật không ngờ, tờ di chúc ấy bỗng nhiên xuất hiện

-Có phải đó là tờ di chúc của Tiểu Băng? - Nhật Hạ chột la to - Nhưng... đâu phải tên con. Trần... mà Trần... là ai thế?

-Là con - Bà Hân khẳng định - Nhưng vì lúc đó chúng ta ở xa ông nội con quá và cũng chưa sanh con ra, ông không biết tên con là gì, đành phải chấm chấm. Song ông có ghi chú lại, ta và ba con có toàn quyền ghi tên con vào đấy

-Vậy thì con phải đi ngay

Nhật Hạ bỗng đứng dậy thật nhanh. Ông Nghĩa gọi đuổi theo

-Con định đi đâu đó?

-Con đi lấy lại tờ di chúc Nhật Hạ nôn nóng. Ông Nghĩa nghiêm nét mặt

- Để làm gì chứ? Đã từ lâu ba coi phần tài sản đó là không có

-không phải là không có, Trần Liêm đang làm chủ gia tài đó

Nhật Hạ nghe ganh tức. Bà Hân nhẹ gật đầu

-Phải, Trần Liêm đang làm chủ nhưng không có quyền thừa kế. Hấn không được bán và cho bất cứ ai. Hấn chỉ là kẻ làm mướn ăn công của ông nội con thôi

-Nhưng mà...

Nhật Hạ vẫn ăm ức. Ông Nghĩa nghiêm nét mặt

-Ba thật không quan tâm và chẳng muốn biết vì sao tờ di chúc lại lọt vào tay cô gái ấy. Ba chỉ muốn con quên đi chuyện tờ di chúc. Ngày trước gia đình ta sống thế nào, giờ sống như thế đó. Thanh đạm, an nhàn, hạnh phúc

-Ba con nói đúng đó Nhật Hạ - Bà Hân nhẹ vuốt tay con - Đừng bao giờ dại dột nhắc đến tờ di chúc, nhất là khi Trần Liêm đã trở về, sẽ nguy hiểm cho con lắm. Quên đi

Quên đi, nhưng Nhật Hạ biết mình không sao quên được. 1 gia tài như thế, mà lại là của anh. Trời ơi, làm sao anh có thể ngồi yên cho người ta hưởng giàu sang, sung sướng trên tài sản của mình. Không, anh nhất định phải tìm gặp Tiểu Băng lấy lại tờ di chúc ấy

Bây giờ thì Tiểu Băng thật sự bối rối. Bối rối vì 2 chàng trai giống nhau như đúc ấy. Yêu ai bây giờ? Đôi mắt cô nhìn xuống bó hồng nhung như thăm hỏi rồi không tìm được câu trả lời

Dĩ nhiên, quyền chọn lựa thuộc về cô, nhưng làm sao cô chọn được khi cả 2 cứ như 1, nhập nhoè lẫn lộn

Nếu nói về lẽ phải, trái tim cô hướng về Nhật Hạ đầu tiên, song nếu nói công bằng thì cô nên dành quyền ưu tiên cho Nhật Tú. Hơn 1 tháng rồi anh liên tiếp gởi tặng hoa hồng và đón đưa cô trong lúc Nhật Hạ vẫn im lìm, vẫn như không biết đến tình cảm của cô dành cho anh vậy

Nhận lời Nhật Tú? Sao trái tim cô lại đau nhói. Với Nhật Hạ cô có nhiều kỷ niệm quá. Tuy không đẹp, không êm

đềm, lãng mạn. Song lại là những kỷ niệm khó quên

Vậy là Tiểu Băng quyết định yêu Nhật Hạ, nhưng... làm sao cho anh hiểu? Cô là phận gái mà phải nói thẳng rả Trời ơi, Nhật Hạ, sao anh không chịu hiểu mà đến với em chứ? Anh có biết em đang chao đảo giữa 2 tình cảm lẫn lộn không?

Reng, reng, reng...

Chuông cửa chọt reo. Tiểu Băng nghe tim mình đập thành thịch. Sao cô sợ Nhật Tú lại đến với bó hoa hồng quá. Cô sợ mình sẽ yêu anh mất. Chuông cửa vẫn reo giục giã. Hít 1 hơi dài, Tiểu Băng đi ra cửa và quả đúng như cô đã đoán. Sừng sững ngay cửa ra vào, Nhật Tú đang mỉm cười rất đẹp với cô, trên tay là bó lay ơn màu vàng rất đẹp

Anh đổi chiến thuật, không tặng mình hoa hồng nữa sao? Tiểu Băng thầm thắc mắc, đứng ngây người nhìn anh, quên cả việc mời vào

-Tiểu Băng, cô bận à? - Thấy cô để mình đứng lâu quá, anh nhắc khẽ. Tiểu Băng như sực tỉnh đứng nép sang bên

-Ồ không, mời anh vào

Trái với thường khi, bước chân Nhật Tú kém tự tin hơn. Và cũng khác với thường khi, hôm nay anh đi có 1 mình

-Hôm nay anh Thiếu Kỳ bận gì mà không đi với anh vậy?

- Sau khi rót nước mời anh, để xoa tan không khí ngỡ ngàng, ngỡ ngàng nghịu, Tiểu Băng nhắc đến Thiếu Kỳ, người đàn ông râu ria coi bặm trợn nhưng rất hoà đồng, dễ mến

-Thiếu Kỳ nào? - Vừa bưng ly nước lên, chưa kịp uống, anh đã vội đặt trở xuống khi nghe cô hỏi - Cơ quan ta vừa nhận ai tên Thiếu Kỳ hả?

Đến lượt Tiểu Băng bỏ ly nước xuống bàn nhìn anh lạ lẫm. không biết Thiếu Kỳ, chẳng lẽ anh là... không dám tin, cô run run hỏi lại

-Xin lỗi, anh tên gì?

-Cô làm sao vậy Tiểu Băng? - Anh nhìn cô ngơ ngác - Ngay cả tôi mà cô cũng không nhận ra sao?

-Anh là Nhật Hạ?

Nhật Hạ khẽ gật đầu

-Phải. Tôi đây, cô làm gì mà như mới gặp tôi lần đầu vậy?

-Trời ơi - Tiểu Băng chột quỳnh quáng lên - là anh, vậy mà em cứ tưởng...

-Tưởng cái gì? - Nhật Hạ nghe lạ lùng - Cô hôm nay sao cứ như kẻ hồn xiêu phách lạc vậy?

-Ồ không có... - Tiểu Băng lắc đầu cười ngượng nghịu - Mà anh đến chơi hay có chuyện gì không? - Hỏi xong rồi Tiểu Băng mới trách mình vô duyên quá. không khéo lại làm anh tự ái, bỏ về

Nhưng Nhật Hạ không tự ái, đảo mắt nhìn quanh, anh như vô tình hỏi

-Bác hôm nay đi vắng?

- Dạ, ba em đi họp rồi

2 bàn tay lấy ra rồi lại chập vào, Tiểu Băng nghe bối rối. Càng bối rối hơn khi thấy anh đứng dậy, trao bó hoa cho cô bằng cả 2 tay

-Tặng Tiểu Băng

- Dạ cảm ơn anh - Tb cũng vội vã đứng lên. Nhận hoa mà trống tim đập thành thịch, cô thăm hỏi lay ơn mang ý nghĩa gì nhỉ?

-Tôi muốn đến để cảm ơn Tiểu Băng

-Cảm ơn? - Đôi mắt cô chơm chớp

Nhật Hạ gật đầu

-Phải, cảm ơn những gì Tiểu Băng dành cho tôi và xin lỗi về những hành động tồi tệ của tôi đã làm cho Tiểu Băng bực bội

Anh khách sáo quá Tiểu Băng cảm giác 2 má mình như nóng bừng

-À, Tiểu Băng này! - Nhật Hạ làm như chợt nhớ, kêu lên - Tôi thật không hiểu vì sao Tiểu Băng lại xem trọng tờ di chúc không phải của mình như vậy?

-Em cũng không biết nữa - Tiểu Băng thành thật trả lời. chỉ biết là mẹ em quý lắm. Ba em cũng vậy, hai mươi mấy năm rồi họ cứ nâng niu gìn giữ

-Thế em có biết người tên Trần... là ai không?

Nhật Hạ lộ vẻ quan tâm dù cố gắng giữ thái độ bàng quang. Tiểu Băng nhẹ lắc đầu

-Em không biết, chỉ thấy kèm theo tờ di chúc là 1 bản khai sanh chưa ghi tên họ đứa bé

-1 bản khai sanh? - Nhật Hạ càng nôn nóng - Thế... cha mẹ của đứa bé tên gì?

-Em cũng không nhớ rõ, dường như là Trần Minh Nghĩa và cái gì Hân đó - Tiểu Băng trả lời thản nhiên rồi thắc mắc - Mà sao hôm nay anh bỗng quan tâm đến tờ di chúc chứ?

Nhật Hạ không trả lời cô, hay nói đúng hơn anh không còn tâm trí để trả lời

Máu trong người anh như đông cứng lại, từ lúc nghe Tiểu Băng nói đúng tên họ cha mẹ mình trong tờ khai sinh ấy. Trời ơi, anh sắp làm chủ gia tài khổng lồ trị giá hơn 1

triệu đô la ấy. Rồi đây cả thành phố cả đất nước, và cả thế giới này nữa sẽ được biết tên tuổi của anh, 1 nhà tỷ phú lừng lẫy

-Anh Nhật Hạ, anh sao vậy?

Thấy anh đột nhiên thần người ra như hoá đá, Tiểu Băng lo lắng hỏi. Giật mình Nhật Hạ như tỉnh cơn mê, anh khò lấp bằng 1 nụ cười

-À, anh ngạc nhiên quá đấy thôi. Tiểu Băng à, em có thể cho anh xem qua tờ di chúc ấy được không?

- Dạ... - Tiểu Băng thoáng ngập ngừng rồi gật đầu đồng ý. Dù ba đã nhiều lần dặn cô giữ kín bí mật này, nhưng... có gì nguy hiểm đâu chứ - Anh chờ em 1 chút

Reng, reng, reng...

Đứng dậy chưa kịp bước đi lại nghe chuông cửa gọi vang. Tim thót mạnh trong ngực, Tiểu Băng thẫn vái người ngoài cửa kia đừng là Nhật Tú, cô sẽ khó ăn nói lắm

Và lời cầu nguyện của cô đã được phật trời linh ứng. Thở phào ra, Tiểu Băng nhẹ cả người khi nhận ra người mới đến

-Hoa Tiên, vậy mà tớ cứ tưởng...

-Tưởng cái gì? - Hoa Tiên nheo mắt chọc - Lại mộng mơ đến người hùng Nhật Hạ à?

-Suyt

-Cái gì vậy? - Hoa Tiên ngơ ngác - Cậu có khách à? Ai vậy?

-Nhật Hạ - Tiểu Băng thì thẫn trong nỗi tự hào và xấu hổ.

-Ái chà - Hoa Tiên chặc lưỡi - Tớ đến không đúng lúc rồi. Nhưng... cho tớ vào 1 chút - Nhấn mặt trêu, Hoa Tiên

cười nói - Hứa là chỉ nói chuyện chứ không làm gì đâu, đừng ghen nhé! -

-Quý cậu không

Tiểu Băng đấm nhẹ vào lưng bạn. Thật ra sự có mặt của Hoa Tiên đã khiến cô mừng rỡ. Cái miệng láu liên, lanh lợi đó sẽ giải thoát cho cô và Nhật Hạ khỏi tình huống vụng về, bối rối

-Chào anh - Hoa Tiên nhẹ gật đầu chào dịu dàng ngồi xuống ghế. Đã chuẩn bị tinh thần mà cô còn cảm thấy bất ngờ, thấy tim mình đập mạnh. Quả là giống nhau không thể tưởng tượng được. Chắc chắn họ phải là anh em ruột với nhau

Mình gặp may rồi, tự nhiên Hoa Tiên nghe phần chần hẩn lên. Cô nói chuyện với Nhật Hạ thật tự tin lưu loát. Cô hỏi anh đủ thứ chuyện trên đời và lẽ tất nhiên, thỉnh thoảng cô không quên chêm vào những câu nghiệp vụ để điều tra thân thế của anh

Chẳng có gì ghê gớm, nhưng giúp được cho cô nhiều lắm, bởi từ ngày hôm qua cô đã chính thức nhận vụ kiện của ba Nhật Tú. Hứa giúp ông điều tra, tìm lại người vợ và đứa con đã thất lạc 2 mươi mấy năm rồi

Phần Nhật Hạ, anh cũng vui trong lòng khi nghe Tiểu Băng giới thiệu nghề nghiệp của Hoa Tiên. Rồi cô ấy sẽ giúp mình. Phải, Nhật Hạ gật đầu khẳng định. Tự lúc nào anh đã nủ với lòng xem cô là luật sự riêng. Cô sẽ cãi hộ anh và cô sẽ thắng. Phần tài sản đó là của anh. Ông nội đã ghi rành rành trong tờ di chúc

Bây giờ thì Hoa Tiên dứt khoát lắm rồi cô không còn do dự sợ quyết định của mình là sai như lúc mới nghe Nhật Hạ nói về tờ di chúc

Thật là 1 câu chuyện lạ lùng hy hữu. Hoa Tiên không ngờ cuối cùng mình lại là người biết nhiều sự thật hơn cả những người trong cuộc. Cha con Nhật Tú không biết gì về tờ di chúc và Nhật Hạ càng không biết mình còn 1 người em song sinh nữa

Rất rõ ràng, Hoa Tiên không như Tiểu Băng lẫn lộn tình cảm với 2 người hoàn toàn giống nhau như khuôn đúc ấy. Trái tim cô nghiêng về Nhật Tú cũng như cô sẽ dễ dàng nhận ra anh, dù 2 người cùng mặc chung 1 bộ y phục giống nhau. Chẳng có nét khác biệt nào để làm dấu giữa 2 người, nhưng Hoa Tiên biết mình sẽ nhận ra họ nhờ linh cảm. Linh cảm nhạy bén của 1 luật sư hay linh cảm của 1 người con gái. Cô không biết, cô chỉ biết là mình thật buồn cười, vô lý khi muốn bảo vệ quyền lợi cho Nhật Tú

Hoa Tiên không biết, hoàn toàn không biết vì sao mình lại không ưa Nhật Hạ. Ở tính cách của anh có 1 cái gì đó gian. Vẻ mặt anh dường như không thật mỗi lúc nói chuyện với cô về tờ di chúc

Ồ không! Hoa Tiên không cho là Nhật Hạ dựng lên câu chuyện để tranh giành chiếm đoạt. Anh đã đúng khi muốn lấy lại phần tài sản thuộc quyền thừa kế của mình. Nhưng còn Nhật Tú thì sao?

Ông Toàn đã không tính đến tình huống bất ngờ này? Nhưng... Hoa Tiên cũng nghe lạ trong lòng. Lẽ nào mẹ Nhật Hạ lại không kể cho anh nghe về chuyện người em song sinh chứ?

Mình thật nhiều chuyện. Hoa Tiên biết mình đã can thiệp vào chuyện của khách hàng. Là 1 luật sư, lẽ ra, cô phải bênh thân chủ và làm đúng yêu cầu của họ đề ra

Rồi chuyện này cô sẽ dàn xếp ra sao? Hoa Tiên cẩn nhẹ môi suy nghĩ. Và dù muốn dù không cô đã đến đây rồi.

Việc đáng hỏi, đáng quan tâm lúc này là việc ông Thành có đồng ý giao trả lại tờ di chúc

Chắc là sẽ khó khăn nhiều Hoa Tiên nhớ lại vẻ mặt khẩn trương lo lắng của Tiểu Băng lần đầu gặp mình. Cô đã hiểu vì sao ông Thành quan trọng tờ di chúc ấy

-Ừa, Hoa Tiên! - Gương mặt ngái ngủ của Tiểu Băng ló qua khe cửa - Cậu đi đâu mà sớm vậy? Mới có 7 giờ hà! Rút tay về, Hoa Tiên vẫn chưa tin mình đã nhấn nút chuông. Cuộc chơi đã bắt đầu. Cô biết rõ, từ giây phút này cô không thể rút chân ra

-Tớ không tìm cậu, tớ muốn gặp bác

-Ba tớ hả? - Tiểu Băng đưa tay dụi mắt vẻ ngỡ ngàng - Chắc không được đâu. Ba vừa mới thay đồ và bảo lát nữa sẽ có cuộc họp cổ đông quan trọng lắm. Hay ở chơi với tớ, đợi ba họp xong đi

-không được - Hoa Tiên nhẹ lắc đầu. Chuyện tới sắp bàn với ba cậu quan trọng hơn cuộc họp cổ đông

-nhưng chuyện gì? - Tiểu Băng tất tả đuổi theo Hoa Tiên - Kể cho tớ nghe có được không?

-Xin lỗi - Hoa Tiên dừng bước trước cửa phòng ông Thành - Đây là chuyện riêng mong cậu thông cảm - Rồi như kiên quyết cô đưa tay lên gõ cửa

-Vào đi! - Tiếng ông Thành vang lên sau cánh cửa rất vui. Hoa Tiên quay nhìn Tiểu Băng thêm 1 lần nữa rồi biến mất sau cánh cửa, trước đôi mắt dõi hờn của bạn

-Ồ, Hoa Tiên đó hả? - Đang đứng trước gương sửa lại chiếc cravate, thấy Hoa Tiên ông Thành vui vẻ - Đến rủ Tiểu Băng đi ăn sáng phải không? - Rồi ông chép miệng không biết là khen hay chê nữa - Cháu đến giờ này, đừng mong có nó. Phải hơn 8 giờ kìa, nó mới chui ra khỏi mùng

- Dạ thưa không - Hoa Tiên hít 1 hơi dài, lấy hết hùng tâm - Thưa bác, hôm nay cháu đến đây không bằng tư cách bạn của Tiểu Băng, mà với tư cách 1 luật sư có việc muốn điều đình

-Thật vậy sao? - Ông Thành vụt nghiêm nét mặt. Ông ngó đồng hồ 1 cách lơ liễu, ông như ngẫm bảo với cô thời gian của ông còn rất ít - Cháu đại diện cho công ty nào muốn kiện bác đây?

- Dạ thưa không phải - Hoa Tiên liếm nhẹ vành môi - Cháu không đại diện cho công ty nào thưa kiện bác, mà cháu đến điều đình với bác về tờ di chúc

-Tờ di chúc? - Ông như bật lên khỏi ghế. Đôi mày cau lại, nét mặt ông hằm hằm, gân dữ - Thế cháu muốn gì? Điều tra bác về nguồn gốc tờ di chúc ấy, tìm hiểu xem người có tên Trần... là ai có phải không? - Hoa Tiên chưa kịp trả lời ông đã nói luôn giọng ngùi ngùi cay đắng - Cháu nghi ngờ bác cướp đi di chúc của người khác sao? Thiệt Tiểu Băng cũng khéo chọn bạn mà chơi thật

- Dạ thưa không - Hoa Tiên mất hết vẻ rụt rè, trở lại vẻ điềm tĩnh thường có của mình - Xin bác đừng hiểu lầm, Tiểu Băng không biết gì về chuyện này cũng như Tiểu Băng chưa 1 lần cho cháu xem qua tờ di chúc. Cháu đến đây vì lời ủy thác của 1 người. Anh ta chính là con trai của Trần Minh Nghĩa và Nguyễn Gia Hân

Minh Nghĩa, Gia Hân! - 1 lần nữa ông Thành như bật lên khỏi ghế - Họ còn sống sao?

-Họ vẫn còn sống - Hoa Tiên nhìn thẳng vào mắt ông thăm đoán. Có 1 sự xót xa cay đắng nhưng không phải thù hằn. Như ông đã mồi mòn từ lâu, trông chờ họ.

Ông mồi mòn thật! Hai mươi mấy năm trời lặn lội kiếm tìm, biết bao công sức. Vậy mà họ lại ở cách ông 1

khoảng không xa

Ông vẫn chưa quên. Phải làm sao ông quên được, khi bản thân ông là 1 trong bộ ba Hân - Thành - Hàn đó? 1 thời ông đã si mê, say đắm cô bạn cùng học lớp 12 và cũng đã 1 thời đau khổ. Cuộc đời ông hơn 1/3 đã dính với họ rồi

-Bác à, bác sao vậy?

Hoa Tiên lo lắng khẽ lay tay áo gọi ông. Có 1 giọt lệ rưng rưng bên hốc mắt. Ông nhẹ dùng tay áo thấm đi

-Cháu mau dắt bác đi tìm họ. không cần có luật sư, không cần phải điều đình, bác bằng lòng trả. không phải trả mà là trao lại tờ di chúc ấy. Hai mươi mấy năm bác chỉ chờ đợi có ngày này

Dễ dàng và nhanh chóng đến thế sao? Hoa Tiên sửng người nhìn ông không chớp mắt. Thật không ngờ trên thế gian này lại còn người quý trọng nghĩa tình hơn vật chất như ông vậy. Thật là xấu hổ cho mình! Hoa Tiên nghe thẹn với ý nghĩ. Trời ơi, vậy mà có lúc cô lại tưởng phải lấy 1/1 không tổng trị giá gia tài để thuyết phục ông trao lại tờ di chúc. Cả Nhật Hạ cũng vậy, anh cũng sẽ không ngờ. Vì nếu ngờ, anh đâu cần muốn cô đi điều đình chứ

Chuyện sẽ đơn giản nếu như cô đồng ý dắt ông đến nhà Nhật Hạ gặp ông Nghĩa và bà Hân. Nhưng... như vậy sẽ bất công cho Nhật Tú

Anh cũng là con, anh phải được hưởng 1 nửa gia tài ấy. Và... Hoa Tiên vẫn chưa quên, Nhật Hạ đã năm lần bảy lượt bảo cô giấu kín chuyện này đừng cho Tiểu Băng và ba mẹ anh biết

-Sao vậy cháu - Ông Thành nôn nóng

Hoa Tiên tìm cách hoãn binh

- Dạ, nhưng nếu cháu không làm, bác còn cuộc họp quan trọng với các cổ đông

-không gì quan trọng hơn việc bác được gặp lại Gia Hân và Minh Nghĩa - Ông Thành khoát tay - Dắt bác đi ngay À, nếu như cháu không rảnh, có thể ghi địa chỉ ra đây, bác tự đi tìm

- Dạ - Hoa Tiên cảm giác khó xử. Cô không ngờ tình huống lại đổi chiều

-Cháu có thể yên tâm. Về thù lao nếu họ không thanh toán, bác sẽ - Ngỡ cô ngập ngừng về chuyện tiền nong, ông nói

- Dạ không - Hoa Tiên đỏ mặt, cô xoa tay - Vấn đề ở chỗ là cháu không biết nhà họ.

-Vậy thì giao dịch ra sao? - Ông Thành chau mày

- Dạ - Đã có cách thoát thân, Hoa Tiên trở nên lưu loát hơn - Họ sẽ đến văn phòng của cháu - Để xoa dịu ông, cô nói thêm - Bác cứ yên tâm, bao giờ họ đến tìm cháu sẽ điện cho bác

-Ờ - Ông Thành gật đầu, mặt tràn đầy thất vọng. Vậy mà ông cứ ngỡ sắp được gặp lại cố nhân đến nơi rồi

- Dạ thưa bác, cháu về - Sợ ngồi lâu sẽ làm lộ ý đồ, Hoa Tiên đứng dậy gật đầu chào từ giã. Nhật Tú hẳn đang nóng lòng chờ cô ở văn phòng. Cô đã hứa sẽ lén dắt anh đến nhà ông Nghĩa.

-Anh Nhật Tú, nếu 1 bên là gia tài lớn, 1 bên là mẹ và anh ruột, anh sẽ chọn cái nào? - Hoa Tiên ướm thử ý Nhật Tú sau khi anh cho xe chạy được 1 đoạn dài

-Tôi sẽ chọn mẹ.

Nhật Tú nói không cần suy nghĩ và Hoa Tiên biết anh đang nói thật. không ai có thể nói dối với ánh mắt sáng

trong như vậy. Tự nhiên cô cảm phục anh và cảm thấy mình có trách nhiệm trả lại cho anh sự công bằng. Nửa phần gia tài đó, anh đáng được hưởng

-Hoa Tiên à, sao mà tôi hồi hộp quá! - Đang lái xe, Nhật Tú bỗng quay sang nói với Hoa Tiên - Tôi thật không hình dung nổi mẹ tôi như thế nào? Và không biết vì sao bà lại bỏ tôi?

-Thế anh có trách mẹ anh không?

-không - Nhật Tú lác nhẹ đầu. Thấy cô như chưa tin, anh nói - Vì tôi đoán mẹ tôi có nỗi khổ tâm riêng, không thì chẳng bao giờ bà bỏ tôi đâu

-Anh thật là rộng lượng

Hoa Tiên hài lòng cười với anh. Chiếc xe dừng lại trước 1 căn nhà nhỏ. Nhật Tú tắt máy xe, ngơ ngác

-Nhà của mẹ tôi đây sao? - Rồi anh chắc lưỡi, giọng đầy chua xót - Thật không ngờ hoàn cảnh của mẹ và anh tôi lại khó khăn và cực như vậy. Nhưng không sao, đã có tôi, tôi sẽ làm cho họ được hạnh phúc hơn

-Nhật Hạ, đã dẫn bạn về đến nhà, sao không vào còn đứng lắp ló làm gì đó

Giọng bà Hân chột vang lên trù mẫn ở sau. Nhật Tú quay đầu nhìn lại rồi chết điếng cả người. Mẹ đấy ư? Chao ôi, sao bà lại gầy gò, yếu đuối, đáng thương vượt xa trí tưởng tượng của anh. 1 cái gì giống như nỗi cay đắng dâng lên thắt nghẹn trái tim anh. Gặp lần đầu thôi sao anh bỗng nghe thương bà quá. Đó có phải tình máu mủ thiêng liêng như người đời thường nói

-Con sao vậy? - Bước lại gần, bà dùng chiếc khăn vắt trên vai lau nhẹ dòng mồ hôi rịn ra từ thái dương anh - Vào nhà đi, nắng quá cảm bây giờ

-Mẹ! - Nhật Tú không ngờ và Hoa Tiên cũng không ngờ, tiếng mà bật ra khỏi miệng anh 1 cách tự nhiên không gượng gạo. Phút giây này, anh chỉ muốn ôm bà thật chặt, rồi đặt lên gò má nhăn nheo của bà những nụ hôn thật kêu, thật nồng nàn

-Cái thằng! - Sau 1 phút lặng người xúc động vì cái xiết tay đầy cảm xúc của con, bà Hân như mắc cỡ và nhẹ vào tay anh 1 cái - Lớn già đầu mà cứ như con nít, không sợ bạn cười chọ Rồi bà quay sang Hoa Tiên nói đỡ cho con - Giỡn vui thôi, mẹ con tôi thường âu yếm với nhau như vậy lắm. À mà quên, mãi nói chuyện, vào nhà chứ

- Dạ - Đưa mắt ngó Hoa Tiên, Nhật Tú lơ lửng bước theo bà

Bước qua ngạch cửa, anh tự hỏi lòng sao lại lặng yên chấp nhận cho bà làm lần? So anh không dính chính, không rút lui thực hiện đúng như kế hoạch đã bàn với Hoa Tiên?

Thật không ngờ, anh thật không ngờ tình huống lại xoay chiều, cũng như không ngờ nỗi việc mình nhìn mẹ 1 cách dễ dàng và đơn giản. Như trong tiềm thức, như sâu xa lắm anh với bà có mối quan hệ thân thương. Để chỉ cần 1 ánh mắt của bà cũng đủ làm anh rung động. Rồi anh sẽ ra sao? Ánh mắt Hoa Tiên cũng nhìn anh như hỏi, tiếp tục màn kịch bắt buộc này hay sớm nói cho bà hiểu? Chưa kịp trả lời cô, Nhật Tú đã nghe giọng 1 người đàn ông vang lên thật hiền hoà

-Mẹ con 2 người làm gì mà vui vậy? Định cho lão già này ra rìa hả?

-Ông này! - Bà nhẹ đấm lên vai ông như cô vợ trẻ, rồi hạ giọng thì thầm - Đừng làm con xấu hổ, hôm nay nó lại dắt về 1 cô bạn gái, trông xinh xắn lắm

-Vậy hả? - Tấm màn lay động rồi ông Nghĩa ló đầu ra ngoài. Đôi mắt ông thấp thoáng niềm vui nhìn Nhật Tú và Hoa Tiên má đỏ bừng xấu hổ. Cô gái này sao ông có cảm tình nhiều hơn cô gái lạnh chanh đã đến đây lúc trước

-Nhật Hạ, mời bạn ngồi đi con, làm gì mà đứng ngây người ra vậy? - Ông khẽ nhắc khi thấy cả 2 đứng sững giữa phòng khách - Ngồi đi Hoa Tiên

Nhật Tú khẽ bảo cô luật sư, lòng ấm lên khi nghe bên trong tiếng ông Nghĩa thì thầm với vợ.

-Chắc thiệt rồi, coi điệu bộ lần này thằng nhỏ ra chiều bẽn lẽn và lúng túng lắm

-Vậy mình làm sao ông?

-Thì ở sau cho tụi nó tự nhiên nói chuyện. Mà bà đi chợ hôm nay đồ ăn có khá không? Hay làm đại con gà cho tụi nó ăn

-Nhưng con gà sắp đẻ rồi - Giọng bà như tiếc nuôi

-Kệ đi mà, mấy thửa con nó dắt bạn về nhà, bà không muốn làm đẹp mặt nó sao?

Tiếng bà chắt lưỡi rồi tiếng gà kêu quang quác phía sau

-Nhật Tú à, rồi mình tính sao anh? - Hoa Tiên khẽ gọi, đưa Nhật Tú thoát khỏi dòn suy tưởng. Ngẩng đầu lên anh quyết định thật nhanh

-Chúng ta về thôi

-Về? - Hoa Tiên kêu lên, ngơ ngác bước theo anh, rồi thầm hỏi nếu cô là anh, cô sẽ xử sao trong hoàn cảnh này? Thật là không tưởng nổi, chắc là đau khổ lắm. Tự nhiên cô đặt tay mình lên vai anh như chia sẻ.

Nhưng thật không may cho họ, tình huống này chưa gỡ đã vướng thêm tình huống khác phức tạp hơn. Nhật Hạ

vừa về tới, anh đang dựng xe trước cổng nhà

-Sao giờ anh?

Là luật sư mà mặt Hoa Tiên tái mét. Tay cô lạnh cóng trong bàn tay anh nóng ấm

-Bình tĩnh - Giọng anh vẫn thản nhiên như chẳng có chút xúc động nào - Chuyện đã đến đây rồi, ta cho hạ màn luôn

-Nghĩa là...

Hoa Tiên chưa hỏi hết câu Nhật Hạ đã đẩy cửa bước vào, chưa nhìn thấy Nhật Tú nên ngỡ Hoa Tiên đến tìm mình, anh kêu lên mừng rỡ

-Hoa Tiên đó hả? Sao chuyện tở di chúc ấy cô giải quyết đến đâu rồi?

Chưa kịp chào hỏi đã quan tâm tở di chúc. không cố ý mà mặt Hoa Tiên nhăn lại. Sao cũng cùng 1 gương mặt mà cô kẻ ghét người thương vậy?

-Ông ta đòi bao nhiêu hả? Ủa... - Bây giờ Nhật Hạ mới nhận ra trong nhà mình còn 1 người đàn ông nữa. Anh cúi đầu chào rồi kêu lên hốt hoảng khi thấy người ấy quá giống mình - Ôi! Sao lại như vậy chứ? Anh là ai?

-Là 1 người bất hạnh, không giống như anh được vòng tay mẹ nâng niu ôm ấp suốt tuổi thơ đến lúc trưởng thành - Bước lên 1 bước, Nhật Tú hần học nói

-Anh nói vậy nghĩa là sao? - Nhật Hạ té ngồi xuống hoang mang - Hoa Tiên, chuyện này là thế nào? Cô giải thích đi

Nhìn Nhật Tú, Hoa Tiên từ tốn

-Chuyện cũng không lấy gì làm ngạc nhiên nhiều. Nhật Tú đây chính là người em ruột song sinh của anh đã thất lạc hai mươi mấy năm dài

Xoảng!

Tiếng đổ vỡ kịp thời đã làm Nhật Hạ như bừng tỉnh. Ngược mắt nhìn lên, anh thấy mẹ đứng chết lặng sững sờ nơi ngạch cửa. Tô cà ri gà văng tung toé dưới chân. Đôi mắt mở to hoảng loạn, bà như không tin những gì mình đang thấy kia là sự thật

-Cái gì đó? - Nghe tiếng đổ vỡ, ông Nghĩa vội vã bước ra, tay còn cầm theo đĩa bún. Và cũng như bà, chiếc đĩa bỗng rơi xuống đất vỡ tan. Ông lặng nhìn 2 gã thanh niên giống nhau như đúc mà không phân biệt được ai là con mình

-Ba, mẹ chuyện này như thế nào? - Nhật Hạ lao đến, lay mạnh người bà Hân hỏi như chất vấn - Có thật con còn 1 người em song sinh bị thất lạc không? Sao từ bao giờ này con không nghe mẹ nhắc?

-Nói đi bà, có chuyện gì vậy? - Đôi mắt ông nhìn bà thiết tha chờ đợi. Im lặng, thời gian như kéo dài vô tận trong tiếng tích tắc của đồng hồ và tiếng thành thịch trái tim đập mạnh trong lồng ngực. Ai cũng chờ câu trả lời quyết định của bà, nhất là ông. Trời ơi, trái tim ông như muốn nổ tung rồi mà bà còn kéo dài phút giây hồi hộp. Rõ ràng, cậu bé đó không thể là đứa bé song sinh cùng Nhật Hạ. Dù đã hai mươi mấy năm rồi, ông vẫn chưa quên. Lần đó, chính ông đã đưa bà vào bệnh viện và cũng chính ông hờn hở bế đứa bé từ tay cô y tá

Vậy thì... đứa bé đó là ai? Sao lại giống Nhật Hạ như khuôn đúc? Lẽ nào nó là con riêng của bà? Ông nghĩ miên man rồi giật mình đưa tay lau mồ hôi trán. Ồ không, không nên nghĩ Gia Hân như vậy. Khi về với ông, cô hãy còn là trinh nữ và suốt hai mươi mấy năm chồng vợ, bà chưa 1 phút xa lìa ông. Và... dù cho không có những yếu tố trên, ông cũng không cho phép mình nghi ngờ vợ. Bởi

tình yêu của bà dành cho ông cao thượng và mệnh mông
lắm, ông phải tôn trọng và tin bà mới được

Vậy thì, bà nói đi, đứa bé đó ở đâu rả Sao lạ lùng, hy
hữu, hoang đường như cổ tích

-Mẹ, mẹ nói đi - Nhật Hạ lại nóng lòng giục giã - Anh ta là
ai?

-Mẹ... - Nhắm mắt lại, bà nói trong nỗi sợ hãi kinh hoàng
- Mẹ... mẹ cũng không biết nữa

Câu nói vô tình nhưng sao như sét nổ trúng đầu Nhật Tú.
2 tai ù đi, anh có cảm giác đất vừa nhào lộn dưới chân
mình. Bao nhiêu ấn tượng đẹp và người mẹ biến mất khỏi
lòng anh. Quai hàm bạnh ra vì cay đắng, Nhật Tú thật
không ngờ, trên thế gian này lại có người mẹ nhẫn tâm
như thế. Vậy mà... anh chua chát tự cười mình. Có lúc
anh đã mơ thấy bà cười hạnh phúc trong nước mắt. 2 tay
dang rộng, bà ôm anh vào lòng rồi hôn thật nhiều lên
trán, lên mặt anh như thể bù lại những tháng năm dài xa
vắng

-Này anh bạn, bây giờ thì anh nghe rõ rồi chứ? Mẹ tôi bảo
không quen biết với anh

Niềm đắng cay lại chồng thêm cay đắng bởi câu nói lạnh
lùng vô cảm của người anh ruột. Nhật Tú chua xót đưa
mắt nhìn Nhật Hạ. Sao anh lại nỡ đối xử với em như vậy?
Mẹ đã không nhận, lẽ nào anh cũng không nhận ra em
bằng linh cảm? Chúng ta cùng lớn lên trong bụng mẹ mà
không nỡ nhìn Nhật Tú khắc khoải với niềm đau thất
vọng, Hoa Tiên nhẹ nắm tay anh

-Chuyện có lẽ còn nhiều uẩn khúc khó giải bày, chúng ta
về bàn lại với bác trai

-không cần đâu - Nhật Tú vung mạnh tay rồi vụt chạy đi
nhanh. Niềm tin về cuộc đời trong anh như tắt hẳn

-Khoan đã - Bà Hân chợt chồm lên gọi đuổi theo nhưng không kịp. Dường như linh cảm 1 người mẹ vừa báo cho bà biết. Cậu ta chính là máu mủ của bà. Nhưng... bà đã sanh lúc nào? Sao bà không biết? Hay là... 1 nỗi sợ hãi thật ghê rợn lấy trái tim bà, cùng lúc trước cửa vang lên giọng cười ma quái của Trần Liêm

-Hay quá! Tôi thật không ngờ tình huống lại diễn ra 1 cách hay ho ngoài dự định

-Ông muốn gì? - Nhật Hạ hung hăng bước lên 1 bước. Đôi mắt anh như toé lửa khi nghĩ đến phần gia tài của mình đang bị hãm chiếm dụng - Ra khỏi nhà tôi lập tức

-Coi kìa. Cậu bé làm gì mà hung hăng vậy? - Trái với thái độ hung hăng, giận dữ của anh, Trần Liêm từ tốn bước vào nhà, tay nựng khẽ lên má anh 1 cái - Coi chừng... hỡn đó

-Mày muốn gì? - Quai hàm bạnh ra, 2 bàn tay nắm vào nhau kêu răng rắc, ông Nghĩa cố ghìm lòng không nóng giận - Cái mày cần đã được, sao còn theo phá quấy tao nữa chứ?

-Chú Út à, chú nói vậy thật oan cho cháu - Trần Liêm vờ làm ra vẻ ỉu xiu - Chú bảo cháu đã được cái mình cần. Nhưng thật sự chú đã cướp không vợ cháu

-Mày ăn nói cho cẩn thận, Gia Hân là thím của mày

-À vâng, cháu quên mất - Trần Liêm lại làm ra vẻ sợ hãi - Xin lỗi thím

-Mày muốn gì ở đây, nói lạ! - Nhật Hạ hét lớn, hài lòng hình dung ra gương mặt tiu ngịu của hã trước phiên tòa. Với tài năng của Hoa Tiên, hã sẽ phải thua, phải trả lại tất cả gia tài

- Đừng tự đắc thể chú em - Trần Liêm lại nhẹ vuốt má Nhật Hạ như thể anh là con của hắn. Mặc kệ cái quẹt tay ghê tở của anh, Trần Liêm cười hềnh hếch - Thôi được, nếu mọi người muốn tôi nhanh gọn thì tôi đi vào thẳng vấn đề đây. Tôi đến để nhận con

-Nhận con?

Ông Nghĩa tròn đôi mắt. Trần Liêm nhẹ gật đầu thản nhiên

-Ờ phải rồi. Ôi! - Hắn lại vỗ vào đầu như chọt nhớ - Đãng trí, mãi nói mà quên giới thiệu, thằng bé vừa chạy ra ngoài hoảng loạn vì bị các người phủ nhận đó là Nhật Tú, là con ruột của tôi và cũng là đứa con sinh với cậu bé này

-Mày đừng ngậm máu phun người - Ông Nghĩa như không còn kìm chế nổi, hét lớn - Nhật Hạ là con của tao

-Con của chú! - Trần Liêm kêu lên lạ lẫm rồi bỗng phá ra cười như vừa nghe 1 câu chuyện hoang đường - Con của 1 người không có tinh trùng trong tinh dịch. Ôi! Là 1 bác sĩ mà chú lại có thể nói được điều này, đúng là không tin nổi

-Trần Liêm, tôi van anh...

Bà Hân như không còn sức chịu đựng gục đầu xuống thành ghế sa lon, trong lúc ông Nghĩa như nháy dựng lên. Ông nắm cổ áo Trần Liêm lay mạnh

-Cái gì, mày nói cái gì? Tao mà... vô lý

-Vô lý hay không thì chú cứ tự đi tìm hiểu - Trần Liêm nhẹ gỡ tay ông ra khỏi áo mình rồi quăng xuống bàn 2 bản xét nghiệm

-Còn đây là kết quả xét nghiệm gen và nhóm máu của tôi và Nhật Tú, chú có thể đưa Nhật Hạ đến bệnh viện kiểm

tra để hiểu rõ hơn lời tôi nói... - Hẳn quay qua Nhật Hạ từ nãy giờ như hoá đá - Con à, đừng hy vọng giành lại gia tài với danh phận con trai Trần Minh Nghĩa. Khôn hồn thì theo cha hưởng giàu sang phú quý

Lại đưa tay lên bẹo má Nhật Hạ, Trần Liêm bỏ đi không quên buông lại tràng cười ngạo nghễ

-Có thật vậy không? - Đôi mắt ông nhìn bà như hỏi. không dám nhìn thẳng vào mắt ông, đôi mắt bà lẩn tránh như 1 lời xác nhận

Trời ơi! Đấm mạnh tay xuống bàn, ông chột hiểu vì sao bà lại hét lên, giận dữ mỗi lúc nghe ông chọc bảo Nhật Hạ là con riêng của bà. Thì ra, câu nói đùa đã trở thành sự thật. Ông là 1 gã đàn ông bất lực vô sinh. Nhưng chẳng thà ông chấp nhận cô đơn, sống hiu quạnh không con bên tình yêu trọn vẹn của bà. Gia Hân, tại sao em nở cảm sùng lên đầu tôi? Mấy chục năm rồi tôi đã sống bằng niềm hạnh phúc, mộng lung giả tạo

-Anh Nghĩa - Bà chột kêu lên nức nở, khi thấy ông đứng dậy - Hãy nghe em giải thích. Sự thật là...

-không còn gì để giải thích nữa đâu - Giọng ông ngậm ngùi, pha chút đau đớn - Em đã dối tôi hai mươi mấy năm, bao nhiêu đó quá đủ rồi

- Nhưng mà em...

- Đối với tôi, giây phút này mọi lời giải thích của em đều vô giá trị - Ông bước thẳng vào phòng

-Ôi, anh làm gì vậy? - Bà kêu lên hết hoảng khi thấy ông trở ra, tay xách theo chiếc túi du lịch nhỏ - Ông định đi đâu?

-Về với cuộc đời thật của tôi

không ngoái lại nhìn bà, chân ông đều đặn bước ra đường. Bà Hân đuổi theo ông

-không, anh đừng đi, em thật sự không có lỗi với anh, hãy cho em giải thích

-Bà vào đi - Ông quay lại nhìn bà rồi gào lên đau khổ - Bà vào đi, hãy để tôi yên

Rồi không để bà kịp có lời nào ngăn cản nữa, ông vụt chạy đi nhanh. Sau lưng ông, bóng 1 người con gái cũng chạy theo.

Tại sao mình lại làm như vậy? Giờ bình tâm ngồi trước phòng cấp cứu, cô mới tự hỏi mình như vậy. Chứ lúc đó cô chỉ biết có 1 việc: Cứu người

Cái gì đã thôi thúc cô bỏ dở buổi karaoke đang hào hứng với đám bạn thân chạy như bay đến nhà Nhật Hạ, để rồi phải chứng kiến 1 sự thật thương tâm? Cô không biết, và không biết đó có phải là linh tính, là thần giao cách cảm như các nhà tâm lý thường phân tích. Cô chỉ nhớ là lúc đó lòng bỗng cồn cào nghe nhớ anh vô hạn. Bảo đám bạn chờ 1 chút, cô chỉ muốn rủ anh đến cuộc vui

Cô đến nhà anh, đúng vào lúc Nhật Tú vụt bỏ đi rồi Hoa Tiên cũng chạy theo anh. Sự việc ồn ào đã kích thích trí tò mò của cô và cô đã đứng yên nghe không sót 1 tình tiết nào của câu chuyện

Cô còn đứng đó và đứng mãi nếu như ông Nghĩa không bỏ đi Tại sao cô chạy theo ông mà không vào vội về Nhật Hạ? đến bây giờ, đó vẫn là câu hỏi lớn vờn trong óc cô Có lẽ, cô thấy ông thật tội nghiệp đáng thương. Cô sợ Ông làm 1 việc gì đó đại đột nguy hại đến bản thân

Điều lo sợ đó đã xảy ra. Vì cô chạy cách xa ông 1 khoảng nên không thể phân biệt được là ông đã lao đầu vào xe tự

tử, hay đây chỉ là 1 tai nạn bình thường đối với 1 người đầu óc đang bấn loạn như ông

không cần phải suy nghĩ, Tiểu Băng thấy mình hết hoảng lao ra đường chặn 1 chiếc tắc xi rồi hối anh tài xế chạy như bay đến phòng cấp cứu

Ông có chuyện gì không? Tiểu Băng hết đứng lại ngồi, bồn chồn ngó vào ngọn đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu. Sao lâu quá rồi mà chẳng có bác sĩ nào trở ra thông báo tình hình cho cô rõ vậy? Cầu trời, cầu trời... 2 tay chắp trước ngực, Tiểu Băng vái cho ông được tai qua nạn khỏi

-Tiểu Băng, con sao vậy? - Nghe tiếng cửa mở Tiểu Băng mừng rỡ quay đầu lại. Song không phải cửa phòng cấp cứu mà là cửa ra vào. Ông Thành đang hốt hải chạy vào - Trời ơi, vậy mà lúc này nghe thằng Tài bảo còn vào phòng cấp cứu. Tim ba như muốn nhảy ra ngoài. Mà sao con vào đây? Con chờ ai vậy?

-Ba à! - Tiểu Băng nhăn mặt khi nghe ông nói quá to - Đây là bệnh viện, không phải trong cuộc họp đâu

-À, ba quên - Ông hạ giọng - Mà con chờ ai vậy? Có phải bạn trai con không?

-Trời ơi, ba nói vậy hả? Thiệt là...

Lời căn nhắc chưa dứt, cửa phòng cấp cứu bỗng bật mở. Ông Nghĩa nằm trên chiếc băng ca, từ từ được đẩy ra, Tiểu Băng bỏ mặc cha, chạy đến nắm tay 1 bác sĩ, lo lắng hỏi

-Bác sĩ, ông ta có sao không?

- không nặng lắm, nhưng bị mất máu nhiều. Cần phải tĩnh dưỡng thêm

- Dạ! Cám ơn bác sĩ! - Thở phào ra mừng rỡ như chính mình vừa thoát nạn - Tiểu Băng vui vẻ quay sang ông

Thành - Ồ, không sao rồi, mà ba... ba sao vậy? - Cô lay mạnh người cha khi thấy ông đứng thẫn thờ như hoá đá

-Minh Nghĩa - Ông Thành nói 1 mình - Đúng là Minh Nghĩa thật rồi, sao ông ta lại ở đây?

-Bộ ba có quen với ông ta hả?

Tiểu Băng nghiêng đầu nhìn ông ngỡ ngác. Như sực tỉnh, ông nắm lấy tay cô chặt cứng

-Tiểu Băng, mau nói cho ba biết có phải ông ta là Minh Nghĩa, và tại sao con lại quen với ông ta chứ?

-Thì quen là quen, ba làm gì mà nắm tay con đau điếng

Tiểu Băng vùng vằng giật mạnh tay mình khỏi tay cha Ông Thành nóng lòng

-con nói đi, chuyện này với ba quan trọng lắm

-Vậy hả? - Tiểu Băng làm ra vẻ sắp kể rồi đột ngột chuyển đề tài - Nhưng mà con đói bụng quá kể không nổi

-Con khỉ này

Ông Thành cốc nhẹ xuống đầu cô Nóng ruột thật, nhưng ông cũng phải chiều, dắt cô xuống căn tin bệnh viện. Rồi vừa ăn, Tiểu Băng vừa chọc tặc cha bằng cách kéo dài câu chuyện. Bắt đầu từ lúc cô đánh rơi tờ di chúc, bị Nhật Tú nhặt được lại tưởng lầm là Nhật Hạ. Để bao nhiêu rắc rối của cuộc đời nảy sinh từ đó

-không thể nào! - Nghe xong, tự nhiên ông Thành đập tay xuống bàn giận dữ - không thể nào mà

-Ba! Người ta nhìn kìa - Tiểu Băng kếp cánh tay ông - Nhưng cái gì mà không thể nào? - Rồi cô kêu lên giận dữ - Ba cho rằng con kể láo phải không?

Cô hờn dỗi bỏ đi. Ông Thành không đuổi theo con. Đốt 1 điếu cìgà ông nghe tâm tư ngập tràn bao ý nghĩ

không, ông không bao giờ tin GH ngoại tình. Càng không thể tin cô ngoại tình cùng tên Trần Liêm đó. Trong cuộc đời nhân hậu của mình, nếu có phải ghét ai, thì hẳn là người đầu tiên bị cô căm ghét

Vậy mà... Ông nghe giận Minh Nghĩa quá. Sao mà hồ đồ quá vậy? Chưa gì đã nghe người ta nghi vợ của mình rồi. Minh Nghĩa ơi, ông thật là ngu ngốc, hạnh phúc 1 đời đã bị Ông 1 phút sai lầm đánh đổi

Nhưng nói đi rồi nghĩ lại, ông thấy mình không nên đổ hết lỗi cho Minh Nghĩa, là đàn ông ai không ích kỷ, thử nghĩ nếu ông ở vào địa vị Minh Nghĩa, ông có chịu nổi không

Chắc là không! Ông Thành tặc lưỡi rồi tự lắc đầu. Ông là chúa ghen, chúa hồ đồ ích kỷ, nhắc lại còn nghe vui, lần ấy Tiểu Hàn chỉ mới đứng trước cửa nói chuyện với bạn trai, mà có phải bạn trai đâu, cô ta là con gái chỉ mỗi tội hót tóc cao, lại mặc áo thun và quần jean, báo hại ông 1 lần ghen xộ.

Còn chuyện của GH - Minh Nghĩa. Theo lời kể của con, chắc không giản đơn hiểu lầm như chuyện của ông với Tiểu Hàn đâu. Song sự thật như thế nào? Ông quyết không tin GH ngoại tình với Trần Liêm. Dù bắt ông chết ông cũng không tin

-Nhật Hạ, kết quả kiểm nghiệm đã có con còn chưa tin lời ba nữa sao? - Giọng Trần Liêm vang lên sát bên tai triu mến, như giọng người cha hiền hoà lâu ngày lạc mất đứa con. Nhật Hạ lại không thấy lòng rung động. Mắt chăm chăm nhìn tờ kết quả khám nghiệm mà anh như không đọc được gì

Sự thật là đây sao? Chưa chát quá. Kẻ mà anh khinh bỉ thù hằn nhất lại là cha ruột của anh. Trời ơi, anh biết phải

tin ai? Giữa 2 câu chuyện thương tâm ấy, câu chuyện nào có sức thuyết phục anh hơn?

Thật không sao phân biệt nổi. Đúng vậy, Nhật Hạ không biết nên tin vào câu chuyện mẹ phân bày hay tin vào câu chuyện Trần Liêm vừa kể. Nhưng dù sao, câu chuyện của Trần Liêm cũng có sức thuyết phục hơn

Các kết quả xét nghiệm đã đầy đủ, chứng tỏ anh cùng Trần Liêm chung nhóm máu kiểu di truyền. Sao anh còn phân vân nghi hoặc chứ?

-nếu con không tin thì thôi vậy - Trần Liêm làm ra vẻ thiếu não đứng lên - Dù sao với con, Minh Nghĩa cũng có công dưỡng dục, con cũng nên coi ông ấy như bả Còn phần ba, coi như vô phước vô phần vậy. Có điều - Ông làm ra vẻ ngậm ngừng - Phần tài sản đó, ba tiếc là không thể chia cho con được. Bởi ông nội đã dặn rõ ràng trong di chúc, phần tài sản đó không được chia 5 sè 7. Thôi ba về đây...

-Ba! - Tiếng ba thốt lên từ lúc nào, Nhật Hạ cũng không biết nữa. Chỉ biết là trong lòng anh có 1 cái gì thật mạnh vừa thúc giục anh. Tình phụ tử thiêng liêng hay vì mở tài sản quá lớn kià Nhật Hạ không biết. Anh chỉ cảm thấy là quá bất công nếu phần tài sản ấy chỉ chia cho 1 mình Nhật Tú

Hắn là cái gì chứ? Là 1 bào thai cùng lớn lên trong bụng mẹ với anh. Lại cùng sanh 1 giờ, 1 ngày, 1 tháng, 1 năm nữa, nếu lấy lá số tử vi thì số mạng của anh và hắn phải như nhau

Hai mươi mấy năm dài, Minh Nghĩa đã tước bỏ của anh biết bao cơ hội. Tuổi thơ anh phải uống sữa bò trong lúc Nhật Tú được dưỡng nuôi bằng sữa hộp cao cấp

Anh phải lang thang chạy xin việc sau khi phải cố công học để lấy cho xong mảnh bằng đại học. Còn hẳn, nhớn nhỡ chơi, mở mắt ra, ghế giám đốc đã dằng sẵn trước mắt rồi

Hẳn ngạo nghễ cỡi xe hơi đời mới đi cua gái, trong lúc anh cọt kẹt chiếc xe đạp cà tàng đã lỏng sên, bung ốc. Hẳn đến nhà hàng còn anh thì ngồi ở quán lề đường ăn từng tô hủ tiếu

không, không thể bắt công như vậy được. Nhật Hạ nghe trái tim mình thắt lại khi 1 mai toàn bộ tài sản đó nằm trong tay Nhật Tú. Tất cả là của anh, hẳn không có quyền tranh đoạt

-Sao Nhật Hạ, con suy nghĩ kỹ rồi chưa? 1 tuần nữa ba phải bay về Mỹ - Đoán chừng bao nhiêu thời gian cũng đủ để anh tự đấu tranh, Trần Liêm lên tiếng nhắc - Ba không còn nhiều thời gian để kiên nhẫn đợi con đâu. Luật sư đã sẵn sàng thủ tục chuyển tất cả gia tài của ông nội vào tài khoản của ba và Nhật Tú

-Con sẽ theo ba - Câu nói lại tự nhiên thốt ra từ cửa miệng theo bản năng của lòng ích kỷ. không, anh không thể để Nhật Tú chiếm trọn phần gia tài đó. Anh đã thiệt thòi nhiều, cần phải được đền bù

-Vật thì theo ba - Giấu nụ cười đắc thắng, Trần Liêm đi ra cửa - Ba sẽ nhờ luật sư làm thủ tục nhận con

-Nhưng... - Nhật Hạ thoáng bâng khuâng đưa mắt ngó vào phòng. Trong ấy, bà Hân đang cần nhờ anh săn sóc

-không nhưng gì cả - Trần Liêm vờ nổi nóng, ông gắt - Đi hay không dứt khoát 1 lời đi

-Con đi - Nhật Hạ đứng lên khỏi ghế, nhủ lòng sẽ trở lại ngay, sau khi làm xong thủ tục. Anh không thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi này

-Nhật Hạ... - Bước chân vừa qua ngạch cửa, Nhật Hạ bỗng nghe tiếng mẹ kêu lớn sau lưng. Thì ra bà đã tỉnh và trộm nghe tất cả những gì 2 người nói với nhau. Gương mặt xanh xao, nhưng sao giọng bà cương quyết quá - Hẳn không phải là ba của con, con trở lại mau

-Mẹ - Nhật Hạ kêu lên mừng rỡ khi thấy bà bước hẳn ra khỏi phòng - Mẹ tỉnh rồi, vậy mà con cứ sợ...

-Mẹ muốn con ở lại... - Đôi mắt mở to giọng bà rõ ràng, rành mạch - Hẳn không phải là người tốt

-Nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của con - Đưa mắt như bảo Trần Liêm chờ 1 chút, Nhật Hạ bước lại gần bà - Mẹ à, con không thể không nhận ba con được

-Mẹ đã bảo hẳn là thằng khốn nạn, tiểu nhân vô liêm sỉ - Giận dữ, bà Hân hét lớn - Con phải trở vào lập tức

-nhưng mà...

-Con...

-Tôi chỉ cho cậu 1 cơ hội cuối cùng này thôi - Trần Liêm buông giọng lạnh lùng - 1 là theo tôi làm thủ tục, 2 là ở lại với bà ấy. Nào, quyết định mau đi

Nhật Hạ rối trí. Cả mẹ và Trần Liêm đều quyết liệt, anh phải làm sao đây

-Nhật Hạ, ở lại với mẹ đi con - Đôi mắt bà van nài làm anh thoáng chùng lòng. Nhưng...

-Cậu đừng hối hận nếu toàn bộ tài sản đó mang tên Trần Nhật Tú - Trần Liêm nhấn mạnh rồi quay lưng đi ra cửa

-Ba, đợi con với... - Sự tham lam đã thắng con tim tình cảm. Đưa mắt nhìn ba Hân như xin lỗi, rồi bỏ mặc bà đứng đó với nỗi đau uất nghẹn, Nhật Hạ chạy đuổi theo ông

-Nhật Hạ! - Bà Hân gọi lớn theo anh rồi té ngồi xuống ghế như không còn sinh lực. Niềm an ủi, yêu thương nhất đời cuối cùng rồi cũng bỏ bà chạy theo sự cám dỗ của đồng tiền.

CHƯƠNG 9 -

ôi chuyện gì đã xảy ra? - Thấy Nhật Hạ bỗng dừng lời trầm ngâm quá lâu, ngài chánh án nóng lòng khẽ giục - Tại sao anh lại giết ông Thành? Anh yêu Tiểu Băng, con gái của ông ấy mà?

-Vâng! - Nhật Hạ ngẩng đầu lên, đôi mắt buồn ngập đầy hối hận. Mọi chuyện có lẽ bắt đầu từ lúc Nhật Tú đến nhà rồi phát hiện ra bà Hân nằm mê man bất tỉnh

Buồn vì bị Ông Nghĩa hiểu lầm, lại cộng thêm nỗi lo lắng cho đứa con khờ dại. Bà ngã bệnh, sốt li bì. Và nếu như Nhật Tú không 1 lần vì lương tâm thôi thúc đến nhìn mặt mẹ lần cuối trước khi rời bỏ quê hương, chắc hẳn bà đã chết rồi. Chết trong cô đơn không người hay biết

Anh đã hốt hoảng gọi xe cấp cứu. Ở bệnh viện, anh lại 1 lần làm tròn bổn phận người con, hầu hạ bà hết mực

Mở mắt ra, nhìn thấy Nhật Tú, bà cứ ngỡ anh là Nhật Hạ nên mừng lắm. Cơ bệnh giảm dần

Phần Nhật Tú, vì không muốn làm bà khổ đau trong cơn bệnh ngặt nên 1 lần nữa anh đóng giả Nhật Hạ, nuốt đắng cay làm vui lòng mẹ.

Đôi lúc nhận tia mắt bà nhìn trù mẫn, bàn tay bà ve vuốt yêu thương, anh chỉ muốn khóc và nói rõ cho bà biết. Rằng anh là Nhật Tú, là đứa con bị bà bỏ rơi suốt hai mươi mấy năm trời. Nhưng không sao mở lời cho được. Để mỗi khi màn đêm xuống, nhìn bà gọi mớ tên Nhật Hạ trong giấc ngủ anh chỉ biết khóc thầm, trách đời mình sao cay đắng hẩm hiu

Trở về nhà, anh càng thấy mình cô độc. Lúc này trong mắt cha dường như không còn anh nữa. Bao nhiêu tình thương, cha đều trút sang cho Nhật Hạ. Biết rằng cha phải bù đắp cho Nhật Hạ, dù sao đó cũng là đứa con của ba cách biệt hai mươi mấy năm dài. Nhật Tú biết điều đó nên không ganh tỵ. Anh chỉ cảm thấy buồn vì bị bỏ rơi thôi

Sao ba không trò chuyện với anh? Sao Nhật Hạ lại tỏ vẻ khó chịu mỗi lúc thấy mặt anh? Nhật Tú bỗng cảm thấy mình trở nên thừa thãi trong căn nhà của chính mình

Giờ đây, niềm an ủi duy nhất của anh là cô luật Hoa Tiên. Từ nhiệm vụ 1 luật sư, cô trở thành người bạn thân và hiểu anh tường tận. Tất cả tâm sự u uất của lòng mình, anh đều kể cô nghe

Ở bệnh viện, Nhật Tú không ngờ mình lại có thêm 1 niềm vui nữa. Đó là sự hiện diện của Tiểu Băng. Cô bé tốt bụng đã cứu ông Nghĩa và đưa ông vào bệnh viện. Thoạt đầu mới gặp, cô cứ ngỡ anh là Nhật Hạ và anh không phủ nhận. Chẳng phải mượn hình lấy bóng gạt cô, đơn giản 1 điều là họ không nhận ra nhau trước mặt bà Hân và anh không muốn tự lộ mình

Nét hồn nhiên, vô tư của Tiểu Băng đã phần nào đẩy lui được nỗi buồn trĩu nặng hồn anh. Dần dần, Nhật Tú như lấy lại quân bình, anh không phiền trách mẹ cha như trước nữa. Nếu bà chưa hiểu, chưa nhận anh sẽ chinh phục bà bằng lòng hiếu thảo, cũng sẽ chinh phục trái tim Tiểu Băng bằng chính con người mình

Hôm đó, đợi lúc bà Hân ngủ say, anh diện cho mình 1 bộ đồ thật keng. Ra chợ mua bó hồng tươi, anh quyết định tiết lộ thân phận của mình cho cô biết

Bàn tay vừa đặt lên núm cửa đã rụt trở về, Tiểu Băng đang có khách. Mà vị khách đó lại là Nhật Hạ.

Rất muốn bỏ đi, nhưng Nhật Tú lại thấy mình đứng yên 1 chỗ. Đưa mắt nhìn bó hồng đỏ thắm trên tay mà anh như nhìn thấy hố sâu khi bên trong giọng Nhật Hạ vang lên trầm ấm

-Anh là Nhật Hạ, Tiểu Băng không nhận ra anh sao?

-Nhận ra chứ - Giọng Tiểu Băng vang lên 1 cách thản nhiên đến lạnh lùng - Anh đến thăm ba hay má vậy?

-Tôi đến thăm em - Nhật Hạ vào đề 1 cách thẳng thừng -
Mấy ngày không được gặp, anh nhớ em muốn điên lên được

-Vậy hả? - Giọng Tiểu Băng thản nhiên làm Nhật Tú. Mới hôm qua, cũng với tên Nhật Hạ cô đã nói chuyện với anh rất chân tình - Còn tôi thì ngược lại, chẳng có chút cảm giác gì

-không có rồi sẽ có, chẳng sao đâu - Nhật Hạ kiên nhẫn -
Chiều nay em có rảnh không? Anh muốn mời em đi nghe hoà nhạc

-Nhưng ba má của anh đang nằm bệnh viện - Tiểu Băng bực bội -
Sao tôi không nghe anh nhắc gì đến họ vậy?

-Anh đã vào thăm mẹ và hỏi bác sĩ. Bà không sao cả. Còn ông ta... - Nhật Hạ thoáng ngập ngừng - Ông ta không phải là ba của tôi

-Nhưng dù sao bác Nghĩa cũng nuôi anh hai mươi mấy năm trời - Như không chịu nổi thái độ vô tình vô nghĩa của Nhật Hạ. Tiểu Băng hét lớn - Tôi thật không ngờ anh vô ơn như vậy

- Đừng nói vậy Tiểu Băng - Nhật Hạ hơi thấp giọng - Tôi không đến thăm bác Nghĩa vì ba tôi không thích. Nhưng

tôi vẫn gửi tiền đều đặn cho ông

-Thì ra chủ nhân của những món tiền vô danh là anh hả?

- Tiểu Băng bỗng cười khan - Thật là không biết nhục. Ăn mày của người ta rồi làm như rộng rãi lắm, bố thí lại cho người khác. cảm ơn, tôi và bác Nghĩa không màng đến số tiền bạc béo của anh

Chắc Tiểu Băng trả lại tiền. Nhật Tú đoán như vậy khi nghe Nhật Hạ rít lên

-Cô làm vậy với ý gì?

-Chẳng ý gì! - Tiểu Băng đánh đá - Chỉ muốn cho anh biết: tôi không có thời gian rảnh để tiếp anh

-Cô đuổi tôi?

-không đuổi vì đây là bệnh viện. Chỉ có điều là tôi không có thời gian để tiếp anh. Chào!

Cánh cửa bật mở, Tiểu Băng lao ra trước rồi Nhật Hạ cũng lao theo. Vì vội vã, chân anh va vào ngạch cửa. Cọc tiền trên tay rơi xuống đất đổ tung. Cúi xuống nhặt, tình cờ Nhật Hạ phát hiện ra Nhật Tú. Anh ngẩng đầu nhìn bó hoa trên tay Nhật Tú, hăm hăm hỏi

- Định chạy đua à?

-Tôi... - Bất ngờ Nhật Tú không tìm được từ để nói

- Đừng có hòng mượn hình dáng và tên tuổi tao chinh phục Tiểu Băng. Tao sẽ cho nàng biết mày là tên đốn mạt, đội lốt người khác

-Tôi... Nhật Hạ! - Nhật Tú chồm người đuổi theo Nhật Hạ nhưng không kịp. Buồn chán quá, anh ngồi thừ xuống trước cửa phòng bệnh viện, nghĩ đến vẻ giận dữ của Tiểu Băng khi biết được sự thật

-Nhật Hạ, sao lại ngồi đây, vào phòng đi con - Ông Nghĩa dưới căn tin trở lên, thấy Nhật Tú ngồi buồng trước cửa,

dịu dàng lên tiếng

- Dạ - Nhật Tú ngẩng đầu lên, dạ nao nao. Mấy ngày gần đây, ông cứ tưởng anh là Nhật Hạ, nên đối xử tự nhiên, niềm nở lắm

-Sao... sức khỏe của bà ấy thế nào rồi? - Bao giờ câu đầu tiên ông hỏi anh cũng dành cho bà Hân cả.

- Dạ... mẹ bớt nhiều, sao... ba... không đến thăm mẹ?

Tiếng ba thoát ra miệng 1 cách tự nhiên, chẳng bù mấy hôm về trước, anh gọi ông mà mặt cứ đỏ bừng lên

-Ba cũng muốn đến thăm mẹ con lắm. Nhưng... - Ông ngập ngừng. Biết nói sao bây giờ. Không lẽ đi thú nhận với con là mình còn tự ái. 1 chút tự ái của thằng đàn ông còn sót lại. Dù tận đáy lòng ông đã tha thứ cho bà

Phải, tha thứ mà không cần bà 1 lời giải thích. Mấy ngày nằm viện ông đã suy nghĩ tường tận lắm rồi. Dù cho bà có thật sự phạm sai lầm ông cũng không giận bà. Trái lại, ông còn phải cảm ơn bà, từng ấy năm trời 1 mình giữ kín nỗi khổ tâm không có người tâm sự. Chắc bà đau khổ lắm? Sao mà không đau khổ khi phải sống với 1 người chồng chẳng có khả năng sinh sản? GH! Anh cảm ơn em! Em đã giúp anh tự tin mà sống trong từng ấy năm trời

Còn Nhật Hạ, tia mắt ông nhìn con trùi mẩn. Lẽ ra, ba không nên giận dữ mà lao ra đường như vậy. "Mình nông nỗi quá" - Cuối cùng rồi ông cũng chỉ có thể chép môi, thở dài thốt ra câu ấy

Nhưng cũng không muộn lắm đâu, ông vẫn có thể trở về cùng bà xây lại mái ấm gia đình. Cơn giông bão có thể làm lung lay mái nhà ông, song không thể làm sập nó được. Ông tin vào điều này lắm

-Ba à! - Nhật Tú ngập ngừng lên tiếng. Anh đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Thà tự mình nói rõ ra hơn là bị người vạch mặt

- Con có chuyện này muốn nói với ba

-Chuyện gì? - Dòng suy tưởng bị cắt ngang, ông Nghĩa ngẩng đầu lên nhìn con chờ đợi

-Con không phải là Nhật Hạ, mấy ngày qua con...

Những tưởng ông sẽ ngạc nhiên, nhưng thật ngoài sức tưởng tượng của mình. Nhật Tú thấy ông chột nhoên miệng cười

-Chịu thú nhận rồi sao? Vậy mà tôi cứ tưởng cậu sẽ đóng hết tuồng này chứ

-Vậy ra...

Nhật Tú tròn xoê đôi mắt. Ông Nghĩa gật gù

-Vậy ra, vậy ra cái gì? Tất cả mọi người đều đã nhận ra cậu từ lâu rồi Nhật Tú

-Thế sao? - Lấp bắp, Nhật Tú cảm giác mặt mình nóng bừng xấu hổ - Bác và mấy người cố tình đùa cháu

-không hẳn thế - Ông Nghĩa trầm ngâm - không hẳn là đùa, mọi người làm như vậy để cậu được tự nhiên

-Kể cả mẹ và Tiểu Băng cũng biết cháu là Nhật Tú ư? - Nhật Tú bàng hoàng như kẻ từ cung trăng rơi xuống rồi nhẹ cả người khi thấy ông gật đầu. Như vậy thì không lo cô cho anh là tên lừa bịp nữa

-Nhật Tú à, ta thật không biết xưng hô với con sao cho phải nữa - Ông Nghĩa nhẹ đặt tay xuống vai anh - Nhưng phải nói là ta thật sự cảm động và cảm ơn cháu mấy ngày qua đã thay Nhật Hạ lo cho ta và mẹ nó

-Con - Vân vê hai bàn tay, Nhật Tú bối rối. Thái độ chân tình của ông đã phá bỏ bức tường ngăn cách giữa 2 người

-Chỉ là sự tình cờ thôi. Ai ở vào địa vị của cháu cũng làm như vậy

-Cháu khiêm tốn quá - Ông lại thở ra buồn bã - Nhưng nói thật với cháu, ta buồn và lo cho thằng Hạ lắm - Ngừng 1 chút, ông nói thêm - Nói cháu đừng buồn, chứ ba cháu, cái tên Trần Liêm ấy thật chẳng đáng tin

Nếu lúc trước, có ai nhận xét về ba mình như vậy, Nhật Tú sẽ thấy buồn, nhưng bây giờ thì không. Bởi chính anh, chính bản thân anh cũng vừa nghe hụt hẫng, mất niềm tin vào con người, mà theo cách gọi, là cha ruột của anh

-Cháu giận ta ư?

Ông hỏi làm cắt ngang luồng suy tưởng của anh. Nhật Tú ngẩng đầu lên, tươi tỉnh

- Dạ không có

-Vậy thì - Nhìn anh bằng ánh mắt đầy thiện cảm, ông Nghĩa cất giọng buồn buồn - Lẽ ra không nên nhờ cháu, nhưng chẳng hiểu sao, chỉ mới tiếp xúc với cháu mấy ngày mà ta lại thấy tin cháu quá như giữa ta và cháu có mối quan hệ sâu xa nào thân thuộc lắm

-Vâng, cháu cũng có cảm giác an toàn như vậy mỗi lúc gần bên bác - Nhật Tú nói theo ông - Vậy nếu có việc gì cần, bác cứ nói

-Ta chỉ mong cháu cứu giùm thằng con của ta khi ba cháu giờ thủ đoạn thôi

-Bác ơi, cháu đem tin mừng cho bác đây - Nhật Tú chưa kịp trả lời, cánh cửa phòng bật mở, Tiểu Băng vui như chim sáo nháy vào. Thấy Nhật Tú, cô sững lại rồi nhoẻn miệng cười - Anh Hạ hả? Vậy là anh cũng có lộc ăn rồi

-Tiểu Băng à! - Đứng dậy, lấy hết can đảm, Nhật Tú run run nói - Cô đừng đóng kịch nữa, bác đã cho tôi biết rồi

-Biết gì cơ? - Đôi mắt Tiểu Băng tròn xoe vô tội vạ.

-Biết là cô đã vì tôi mà đóng kịch - Nhật Tú nhìn cô trìu mến rồi hạ giọng - Xin lỗi Tiểu Băng, tình thế bất đắc dĩ thôi, tôi không muốn gạt cô đâu

-Ô, tưởng chuyện gì - Vẻ hồi hộp trên mặt biến mất, Tiểu Băng cười thật tươi - Chuyện đó tôi hiểu mà. Anh chỉ vì lo cho sức khỏe bác gái thôi

-Vậy thì tốt rồi! - Ông Nghĩa chen vào - Mà Tiểu Băng, cháu bảo có tin mừng mà tin mừng gì vậy?

-Bác sắp được xuất viện rồi

Tiểu Băng khẽ thì thào tin cả ông và Nhật Tú đều biết rõ. không nén được, họ đồng bật cười trước vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Băng

-Tại sao 2 người cười cháu chứ?

-Vì cháu đã tiết lộ 1 bí mật thừa - Ông vẫn còn cười

Xấu hổ, Tiểu Băng dậm chân hờn dỗi

-2 người hợp đồng ăn hiếp cháu. Hồng thềm đâu

Rồi cô bỏ chạy ra ngoài. Ông Nghĩa đẩy nhẹ lưng Nhật Tú khi thấy anh còn đứng ngây ra bên giường bệnh

-Sao không chạy theo năn nỉ hả?

- Dạ - Như sức tỉnh, Nhật Tú cúi nhặt bó hồng bị bỏ quên từ nãy giờ chạy theo cộ Trái tim anh đập mạnh, trong cảm giác của chàng trai lần đầu tỏ tình cùng cô gái

Thành công nghe cậu bé! Ông Nghĩa vẫy tay theo. Sao ông mến người thanh niên này quá.

-Nhưng chuyện ấy có liên quan gì đến vụ án đâu? - Thấy anh lại sa đà vào câu chuyện tình, viên chánh án nhẹ

nhàng cắt ngang - Tôi chỉ muốn biết tại sao anh giết ông Thành? Ông ấy với anh có oán thù gì không?

-không! - Nhật Hạ trả lời không cần suy nghĩ - Tôi và ông ấy chẳng oán thù gì

-Thế sao anh lại giết ông ta?

-Vì Tiểu Băng! - Nhật Hạ trả lời rất gọn

-Vì tôi ư? - Đang gục đầu trên vai bà Hân khóc ngon lành, nghe anh nhắc đến tên mình, Tiểu Băng ngẩng đầu dậy thật nhanh, ngơ ngác - Nhưng anh với tôi đâu có oán thù gì?

-Phải - Đôi mắt Nhật Hạ nhìn cô chua xót. Đâu có oán thù gì nếu không muốn bảo là anh còn yêu thương cô Có lúc, anh đã tưởng đạt được cô rồi, vậy mà. Cô lại bỗng dưng lạnh nhạt sau thời gian dài thân mật với anh? Tại sao?

Tại sao cô tỏ ý khinh bỉ mỗi lúc gặp anh? Chê anh không xứng đáng? Chẳng phải đâu, lúc tỏ tình với cô, anh đã không còn là Nhật Hạ nghèo nàn. Trần Liêm đã cho anh đủ đầy vật chất để biến anh thành 1 công tử hào hoa. Anh đã đến cầu hôn với cô bằng danh phận con trai 1 nhà tỉ phú

Vậy mà cô nở hững hờ, lạnh nhạt, còn từ chối anh 1 cách thẳng thừng, cương quyết nữa. Thái độ cô ghê tởm, như anh là 1 sinh vật xấu xa nhất trên đời

Mà anh đã làm gì nên lỗi chứ? Cô trách anh tham sang phụ khó ư? Không đúng, Trần Liêm là cha của anh mà, anh có quyền nhận ông, và đòi hỏi ở ông những gì ông đã nợ anh suốt hai mươi mấy năm dài

Giữa lúc anh tuyệt vọng đau khổ vì tình yêu bị chối bỏ của Tiểu Băng, vì sự lạnh lùng của bạn bè cha mẹ, và vì cả sự khinh khi của Hoa Tiên và giới thượng lưu (anh đã

không hoà nhập được) thì anh bỗng nhận được 1 cú điện thoại

-Alô, Xin cho biết ông là ai? - Nhật Hạ trả lời điện thoại rất từ tốn, ngỡ đó là 1 bạn hàng làm ăn lớn của cha. Nhưng giọng người bên kia lạnh lùng, khô khan và ngắn gọn

-Tôi muốn gặp Trần Liêm

-Ba tôi à? Rất tiếc ba không có ở nhà. Có việc gì xin ông cứ nhắn

-Vậy cậu nghe cho rõ và báo với hẳn cho chính xác. Tôi là Khải Thành, và tôi có 1 bí mật liên quan đến tờ di chúc. Báo hẳn nếu không muốn mất trắng số tài sản ấy thì ngày mai 7 giờ tối đến công viên... gặp tôi

Buông điện thoại mà Nhật Hạ sướng phát điên lên. Cơ hội lập công của anh với Trần Liêm đã có rồi. Vậy là đêm hôm đó, đúng 7 giờ, thay vì báo cho Trần Liêm biết, anh tự mình đến điểm hẹn gặp Khải Thành

-Trần Liêm đâu? - Rất đúng hẹn và rất ngắn gọn, câu đầu tiên khi gặp anh Khải Thành đã hỏi ngay

-Xin lỗi, ba tôi bận không đến được, nếu có chuyện gì, ba tôi bảo ông hãy trực tiếp bàn luận với tôi

-Cậu là Nhật Tú?

-không phải - Nhật Hạ hét lớn trong nỗi tự ái bị tổn thương - Tại sao lại là Nhật Tú, mà không phải là Nhật Hạ? Tôi cũng là con của Trần Liêm mà

-Khốn nạn - Khải Thành đột nhiên hét to giận dữ

Nhật Hạ ngơ ngác

-Sao ông lại chửi tôi?

-chẳng những chửi mà tao còn muốn đánh mày nữa kìa
thẳng súc sanh - Mặt ông Thành ửng đỏ - Mày có biết đã
làm cho mẹ của mày khổ đau không? Thật uổng công GH
đã yêu thương mày

-Này ông kia! Ông lấy quyền gì mà nói tôi như vậy chứ? -
Cau mày giận dữ, Nhật Hạ quên mất mục đích cuộc nói
chuyện, anh hét lên - Tôi có làm gì và mẹ tôi có đau khổ
hay không thì can hệ gì đến ông? Tờ di chúc đâu?

-Ở đây, nhưng mày đừng hòng lấy - Ông Thành vồ vào túi
áo mình - Những thẳng khốn nạn tham sang phụ khó như
mày rồi chẳng được kết quả gì đâu

- điên khùng - Nhật Hạ bỗng phá lên cười sảng sặc - Ông
tưởng với tờ di chúc đó là có thể uy hiếp được tôi thì lầm
rồi đấy. Ông có biết là mình đang giữ trong tay 1 tờ di
chức vô giá trị.

-Phải - Ông Thành gật đầu - Nó vô giá trị khi mày thật sự
là con đẻ của Trần Liêm

-Ông nó vậy là ý gì? - Vừa định bước đi, nghe ông nói
Nhật Hạ quay đầu lại - không lẽ tôi không phải là con
của...

-Tao đã có đầy đủ yếu tố để chứng minh điều ấy đúng -
Ông Thành nói với vẻ hả hê, đắc thắng - Hãy bảo Trần
Liêm đến gặp tao và mày mau quay đầu lại kẻo không
còn kịp

-Khoan đã...

Ông Thành đã bước đi nhanh

Mình không phải là con của Trần Liêm ư? Đêm đó, Nhật
Hạ đã mất ngủ vì câu hỏi ấy? Chắc ông ấy doa. mình thôi,
nhưng... doa. sao nét mặt ông lúc đó trông thật quá.

Bằng khuông anh ngồi dậy, bật đèn` lục tất cả hồ sơ ra đối chiếu lại

không thể giả được với các chứng từ của bệnh viện. Rõ Ràng, trong tinh dịch của Minh Nghĩa không có tinh trùng và cũng rõ ràng với nhóm máu A và 1 kiểu gen di truyền chỉ có ở cha con. Trần Liêm không gạt anh và ông Thành... Sao cách nói của ông lại chắc ăn như bấp vậy?

Giữa lúc tâm trí anh đang hoang mang dao động thì Trần Liêm sai anh làm 1 phi vụ lớn. đó là vận chuyển số đồ cổ mà ông vừa mua được từ kho xuống bến tàu, để sáng mai xuất sang các nước Châu Âu. Anh không hề hay biết trong mớ đồ cổ mình di chuyển, có tượng phật bà quan âm là tượng cổ quốc gia vừa bị kẻ gian đánh cắp khỏi viện bảo tàng

Và càng không may cho anh, lần di chuyển hàng đó đã bị công an phát hiện. Song với sự khôn khéo anh đã dễ dàng tẩu thoát trước khi bị tóm

Bị mất số hàng hoá lớn, nhất là pho cổ tượng quan âm, Trần Liêm cay cú lắm. Hăn mắng anh chẳng tiếc lời. Bảo anh là đồ vô dụng và bảo anh hãy cút đi

Tiên không được, lui cũng không được, chưa bao giờ Nhật Hạ nghe cay đắng và nhục nhã như vậy. Nhất là lúc anh trộm nghe được mẩu nói chuyện giữa Trần Liêm và Nhật Tú. Thì ra, bao ngày qua, Trần Liêm đã cố tình dối lừa anh, bảo rằng đã từ bỏ đứa con bất hiếu Nhật Tú kia. Sự thật, ông vẫn yêu thương hăn, quan tâm tới hăn

Hăn chẳng làm gì, chẳng chuyển hàng cực khổ, lại chẳng bị công an truy tố mà ông lại tin yêu hăn, trao cho hăn chìa khóa các két sắt trong nhà. Còn anh, không hơn kém 1 công cụ trong tay ông lợi dụng

Trở về với mẹ và Minh Nghĩa ư? Nhật Hạ thoáng nghĩ rồi lắc đầu chua chát. Họ sẽ chẳng chấp nhận anh đâu. Hơn thế nữa, họ sẽ cười vào mũi, bảo anh là kẻ bất tài. Vậy thì sao đây? Giữa con tuyệt vọng, anh chợt nhớ đến Khải Thành như kẻ bơ vơ giữa đêm sa mạc thấp thoáng thấy ánh đèn trước mặt. Và anh đã lao đến bên ông như 1 con thiêu thân lao vào lửa đỏ.

-Ông nói đi bao nhiêu tiền cho cái bí mật mà ông bảo là có thể uy hiếp được Trần Liêm? - Vừa gặp ông Thành, Nhật Hạ ngã giá ngay

-Sức mà bao lăm mà đòi mua chứ? - Nhìn Nhật Hạ bằng nửa con mắt, ông Thành nói như thể mỉa mai

-không ít cũng không nhiều - Nhật Hạ trả lời ngạo mạn - Nhưng... cũng chờ xem cái mà ông gọi là bí mật đáng giá bao nhiêu?

- không ít cũng không nhiều - Ông dùng lại câu anh đã nói - Đáng giá 1 gia tài thôi nhóc ạ.

-Tôi không tin ông có thể chứng minh tôi không phải là con của Trần Liêm

-Vậy thì mà hãy xem đi thẳng nhóc - 1 bản photocopy được thả xuống bàn, và mặt Nhật Hạ cứ tái dần đi. Thái dương anh lấm tấm những giọt mồ hôi to tướng. Thật không ngờ, tình huống câu chuyện lại xảy ra như vậy. Để giờ đây anh phải dở khóc, dở cười như kẻ đứng giữa 2 dòng nước, không biết chọn dòng nào hay thả trôi xuôi

-Vậy... giờ ông muốn gì?

Nhật Hạ lắp bắp hỏi. Ông Thành hất mặt

-Bảo Trần Liêm đến gặp tao

Và Trần Liêm đã đến gặp ông để trở về với gương mặt đờ đờ sát khí. Gọi Nhật Hạ vào phòng, ông đặt vào

tay anh khẩu súng

-Con đi giết hẳn cho ba

-Sao con phải giết ông ta chứ? - Nhật Hạ thích thú nhìn mặt Trần Liêm tái dần đi. Đã không tình, không nghĩa thì đại gì anh lo cho hẳn. - Chuyện này có liên quan gì đến con đâu, dù muốn dù không, ba cũng dành gia tài này cho Nhật Tú

Nói những lời này, Nhật Hạ chỉ mong uy hiếp được Trần Liêm, không ngờ, ông ta không phủ nhận lại bật lên cười lớn

-Phải, nhưng dù tao có dành hết gia tài này cho Nhật Tú, mày cũng phải đi giết ông ấy cho tao

- Đừng hòng - Nhật Hạ đứng dậy bỏ đi

-Thì mày cứ thử đi. không quá 5 phút kể từ khi mày rời khỏi căn nhà này, mày sẽ bị công an tóm về 2 tội, thứ nhất buôn bán cổ vật quốc gia, thứ hai là buôn bạch phiến

-Tôi không có buôn bạch phiến

-Nhật Hạ cãi lại. Trần Liêm châm cho mình 1 điếu cigà

-Mày có bán hay không, với tao chẳng quan trọng. Quan trọng là khi mày đứng trước vành móng ngựa trả lời bồi thẩm đoàn về 2 ký á phiện nằm trong bức tượng con voi kìa

-Ông - Nhật Hạ giận run người - Tôi sẽ khai ra ông

-Hãy ráng làm người ta tin nhé - Trần Liêm cười khiêu khích - Tao chỉ sợ mày bị xử tử trước khi mọi người tìm ra bằng chứng để bắt tao

-Ông... - Những ngày tháng sống chung với Trần Liêm đã giúp Nhật Hạ hiểu rõ con người đầy thủ đoạn của ông. Trong cuộc chiến này, kẻ nhận phần thua thiệt chỉ là anh.

Con dao đã bị nắm cắn rồi, dù muốn dù không anh cũng phải bị đứt tay

-khôn ngoan đi giết Khải Thành, lấy bí mật ấy về đây, tao sẽ cho mày 1 con đường sống. Ngày mai tao sẽ lấy hộ chiếu của Nhật Tú cho mày xuất cảnh - Ngưng 1 chút ông nói như dỗ dành - Yên tâm đi, tao không gạt mày đâu, dù sao mày cũng là giọt máu của tao mà. Rồi mày sẽ có 1 cuộc sống thiên đường nơi trời Mỹ.

Làn thép lạnh của khẩu súng chạm vào tay rồi mà Nhật Hạ vẫn còn chưa dám tin điều mình sắp làm kia là thật. Giết người! Ngay cả trong mơ anh cũng chưa 1 lần dám nghĩ đến. Vậy mà... cái gì đã khiến anh từ 1 thanh niên hiền lành, vừa tốt nghiệp đại học, tràn trề bao niềm tin ở 1 tương lai tươi sáng với 1 tình yêu điểm tuyệt phải biến thành kẻ sát nhân?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Nhật Hạ nhận thức được sự huỷ hoại lương tâm và sự căm dỗ của đồng tiền. Để giờ đây anh trở thành kẻ leo lên lưng cọp, muốn quay đầu dừng lại cũng không được nữa. Anh phải giết người, nếu muốn tự cứu lấy mình

Và chiều hôm đó, theo lời của Trần Liêm, anh đến chỗ hẹn gặp Khải Thành. Khẩu súng lặn trong lưng quần, sau lớp áo jean dày cộp

-Cái tao cần đâu thẳng nhóc?

Chỉ cần nghe ông mở miệng không cần nhắm hướng Nhật Hạ rút súng bắn ngay

Ánh chớp loé lên, 1 tiếng rú và 1 thân người gục ngã. Chưa kịp tỉnh thần Nhật Hạ đã thấy 2 tay mình bị bẻ ngoặt ra sau. Thì ra, ông Thành không đến 1 mình. Theo sát ông, còn 1 vệ sĩ to con, mang đẳng cấp đai đen thái cực quyền

Vậy là Nhật Hạ đành xuôi tay bị trói. Anh thật không biết khóc hay cười khi bị tổng giam và nhà giam nữa. Trước mặt viên đại úy, anh lững lờ trả lời các câu hỏi và không giải thích được lý do tại sao mình giết người đàn ông đó

Thế là hết! Nhật Hạ khóc rùng như đứa trẻ. Anh hối hận thật nhiều và chợt muốn quay trở lại, như ngày nào sống ấm êm hạnh phúc cạnh bên cha mẹ. Ngày 2 buổi đến công ty, cuộc sống không sang giàu nhưng bình dị, êm đềm. Nghe tiếng côn trùng rả rích trong đêm anh lại thèm nghe giọng cười réo rắt của Tiểu Băng, cô gái nghịch ngợm hôm nào đã làm anh quê giữa đám đông. Anh thật ngu ngốc mới đánh đổi tất cả hạnh phúc của mình để mơ về 1 phút hư vinh. Trần Liêm, anh bỗng ước trên thế gian này đừng tồn tại những con người như hẳn

1 buổi sáng, như bao buổi sáng. Nhật Hạ lơ đãng đưa mắt ngó những người bạn tù quây quần bên nhau kể chuyện tiểu lâm mà thương hại cho họ quá. Họ cũng giống như anh, 1 phút lơ đãng không phân biệt được giữa đen và trắng. Thì 1 anh công an mặc cảnh phục bước vào

-Nhật Hạ, anh có người nhà cần gặp. Mời anh theo tôi

Ai đến thăm mình chứ? Trước mắt anh thấp thoáng hình bóng mẹ. Phải, chỉ có bà thôi. Chỉ có bà mới đủ lòng rộng lượng bao dung tha thứ cho anh

Nhưng, thật không ngờ, Nhật Hạ đưa tay lên dụi mắt thầm hỏi mình có mơ không? Sao trước mắt anh đầy đủ cả. Cha, mẹ, Tiểu Băng và cả luật sư Hoa Tiên nữa. Chẳng ai mắng chửi anh, cũng chẳng có ánh mắt thù hận khinh khi nào. Tất cả là sự cảm thông là tình thương ruột thịt. Ai cũng muốn động viên anh và khuyên anh tự thú. Riêng Hoa Tiên, cô sẽ đứng trước bồi thẩm đoàn cãi cho anh nhẹ tội

Lòng anh được vuốt ve, an ủi trước những tấm lòng không còn thù hằn, oán giận, hôm nay Nhật Hạ đứng trước toà, lòng thanh thản kể lại đầu đuôi câu chuyện không 1 chút dối gian. Và môi sẵn sàng nở nụ cười lãnh án. dù sao đây cũng là cái giá anh phải trả cho lòng tham, cho 1 phút si mê, nông nổi...

Cả hội trường im phăng phắc, những đôi mắt đồng tình chia sẻ. không nói ra nhưng mỗi người trong số họ đều gợi lên câu hỏi liệu trong đời, có 1 giây, 1 phút nào, họ giống người thanh niên đang đứng trước vành móng ngựa kia. Vì đồng tiền bán rẻ tình thâm. Tự mình đánh mất đi bản chất lương thiện vốn có của mỗi con người

Bồi thẩm đoàn đưa mắt nhìn nhau. Sự thật đã rõ ràng, kẻ sát nhân đã tự thú nhận tội lỗi của mình, sao họ vẫn chần chừ chưa muốn tuyên án vội. Phải chăng, tội lỗi của Nhật Hạ hôm nay đáng thương hơn đáng trách. Và kẻ chủ mưu kia giờ này vẫn ngang nhiên sống ngoài vòng pháp luật?

-Thưa quý toà - Lợi dụng lúc lòng nhân của các bồi thẩm đoàn bị lung lay, Hoa Tiên cất tiếng - Thân chủ của tôi tuy phạm tội sát nhân, nhưng xin quý bồi thẩm đoàn xét tới hoàn cảnh động cơ đưa thân chủ tôi đến bước đường cùng mà giảm nhẹ án hình

Nói là nói như vậy chứ Hoa Tiên biết là hy vọng thắng rất mong manh. Dù muốn dù không, Nhật Hạ cũng giết 1 mạng người và tiếng nức nở của Tiểu Băng kia là lời buộc tội hùng hồn nhất

-Thưa quý toà, trước khi tuyên án, tôi muốn nói lời cuối cùng

Nhật Hạ chột cất tiếng. Mọi người đưa mắt nhìn anh chăm chú

-Thưa ba - Anh quay về hướng ông Nghĩa - Dù ba không thật sự sinh ra con, nhưng trong trái tim con, ba thật sự là người cha tôn kính nhất. Với bao nhiêu lỗi lầm đã xảy ra, con thật không dám mong ba tha thứ. Con chỉ dám nói 1 câu thôi. Con xin lỗi ba và mong ba tha thứ cho mẹ con. Mẹ con là 1 người đàn bà nhân hậu, bà thật sự không phản bội bạ Mà là...

-Nhật Hạ - Sợ anh phơi bày chuyện xấu sẽ làm bà phải thẹn trước đám đông, Minh Nghĩa đưa tay chặn lại - Con đừng nói nhiều, trong thâm tâm của ba, con đã là con của ba, trước sau không thay đổi. Ba không hề giận con, ba chỉ trách ba vì 1 phút hờ ghen nông nổi bỏ mặc con nên đã gián tiếp hại con. Nên, nếu phải xin lỗi thì chính ba, ba mới phải xin lỗi con Nhật Hạ à.

-Tiểu Băng - Nhật Hạ lại hướng mắt sang cô gái khóc trên vai mẹ mình. Giọng anh chùng xuống ảm đạm - Anh biết, trong giờ phút này, có nói gì cũng bù đắp lại cho em được, nên anh cũng không dám mong em tha lỗi. Càng không dám xin lỗi em. Anh chỉ biết nói 1 câu thôi. Là anh hối hận nhiều, nhiều lắm! VÀ anh cũng van xin em đừng vì anh mà giận lây Nhật Tú. Dù nó là em của anh, dù giống anh như 2 giọt nước, nhưng tâm hồn nó không xấu xa tồi tệ như anh

Nghe nhắc đến Nhật Tú cả khán phòng bỗng xôn xao quay đầu tìm kiếm. Ủ nhỉ? Sao Nhật Tú không đến dự phiên tòa xử đặc biệt này. Anh đã được mời với tư cách nhân chứng. Vậy mà anh lại không đến dự. Vô tình quá! Họ chắc lười thăm trách anh như vậy

Còn Tiểu Băng, cô nghe mâu thuẫn quá

Sao cô vừa muốn tòa xử anh thật nặng cho xứng với nỗi hận thù anh đã giết ba cô, lại vừa lo sợ tòa sẽ tuyên án xử. Cô không muốn anh phải chết

Trong việc này, nếu xét ra cô cũng là người có lỗi. Dù muốn, dù không cô cũng gián tiếp đẩy Nhật Hạ đến hố sâu. Lâm đến tình cảnh này cũng bởi cô ỡm ờ không phân định được tình cảm trái tim mình. Cô đẩy anh ra khi anh cần được kéo trở về hơn bao giờ hết

Hoa Tiên đưa mắt ngăn lời Nhật Hạ sắp phát ra. không cần anh phải cảm ơn. Tôi đến với anh trong cương vị 1 luật sư 1 người bạn của Tiểu Băng, và vì 1 chút áy náy trong tâm hồn nữa. bởi tôi đã không xứng đáng là 1 người bạn tốt. Tôi quay lưng bỏ mặc thay vì niềm nở, ân cần giảng giải cho anh biết đâu là lẽ phải. Nhật Hạ, nếu anh bị tuyên án tử, tôi sẽ áy náy suốt đời. Vì, nếu như tôi đừng hắt hủi anh biết đâu sự việc đã không xảy ra tồi tệ.

-Cứ đứng tự trách mình thì giải quyết được gì? Giết người tất phải đền mạng. Lẽ đương nhiên rồi, chân lý đó lẽ nào mọi người còn chưa hiểu

Cả hội trường im phăng phắc chợt bị khuấy động bởi 1 giọng ồm ồm. Bồi thẩm đoàn đưa mắt nhìn nhau

Còn Hoa Tiên, gương mặt cô tái mét, chân tay rời rã khi vừa nhận ra chủ nhân của giọng nói vô tình nghĩa ấy. Thiếu Kỳ, sao hắn xuất hiện đúng lúc vậy? không thiếu và không thừa 1 chút nào

Trong sự nghiệp luật sư, cô đã coi Thiếu Kỳ là sát tinh của mình dù chỉ mới 1 lần đối mặt với hắn trước bốn tòa. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy. Sự xuất hiện không đúng lúc của hắn làm cô bối rối, mất tự tin vào bản thân mình. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc Nhật Hạ nguy đến nơi

Mà hắn từ đâu xuất hiện? 1 năm mấy nay, cô yên ổn làm ăn cũng nhờ sự biến mất đột nhiên của hắn. Nghe bạn bè

bảo hẩn đi nước ngoài tu nghiệp. Đủ thời gian chưa mà về nước kịp thời phá bĩnh cô như vậy?

Như đoán được thắc mắc của cô, Thiếu Kỳ bước ra giữa hội trường, cúi đầu chào chánh án cùng đoàn bồi thẩm

-Xin kính chào - Rồi anh nghiêm trang nói - Lẽ ra tôi không có quyền cãi khi chưa học xong khóa tu nghiệp của mình. Nhưng thưa ngài chánh án cùng đoàn bồi thẩm, Nhật Tú đây là người bạn thân nhất của tôi. Tôi không thể từ chối khi anh ta khẩn khoản nhờ tôi

Đã biết tiếng, biết mặt và biết cả tính liêm minh công chính của anh nên bồi thẩm đoàn dễ dàng chấp nhận anh là luật sư cho Nhật Tú hay rõ ràng hơn là làm luật sư cho người đã chết Khải Thành

-Tôi không đồng ý - Hoa Tiên như chạm phải nước sôi khi nghe thư ký thông báo quyết định của toà - Nếu muốn được cãi, hẩn phải được sự đồng ý của Tư Pháp

-Vâng, thưa cô - Thiếu Kỳ bước lại gần Hoa Tiên cười ngạo nghễ - Biết cô thế nào cũng vắn vẹo, tôi đã đến xin lệnh và được tư pháp đồng ý rồi đây - Vừa nói anh vừa móc tờ quyết định ra, khiêu khích đặt nó xuống trước mặt cô - Sao? Còn gì nữa?

-Tôi - Hậm hực, Nhưng Hoa Tiên chỉ biết thở ra bất lực. Hẩn đã quá tinh ranh để cô không còn bắt bẻ.

-Chịu thua rồi hả? - Cất tờ quyết định vào túi, Thiếu Kỳ đột nhiên đổi giọng nói nhỏ vào tai Hoa Tiên - Câu được cá mập rồi, xong vụ này nhớ chia cho anh Hai nhé?

Anh Hai? Như có ánh chớp vụt loé lên. Thì ra là hẩn! Hoa Tiên đã biết hẩn là ai rồi, là tay anh chị đã đẩy đưa cô đến gặp Trần Liêm và Nhật Tú. Thì ra trong vụ này, hẩn đã nhúng tay từ đầu. Hèn gì... trông hẩn tự tin lắm

-Thôi, chúng ta tiếp tục. - Ngài chánh án gõ nhẹ cây thước xuống bàn - Thiếu Kỳ, với tư cách 1 luật sư, toà đồng ý cho anh hỏi bị cáo vài câu

-Vâng, xin cảm ơn - Thiếu Kỳ cúi đầu chào rồi tự tin bước đến chiếc ghế của mình - Tôi không hỏi bị cáo, tôi chỉ muốn mời nhân chứng duy nhất có mặt lúc hung thủ gây án và yêu cầu ông ta kể lại diễn biến từ đầu

Hắn giở trò gì thế nhỉ? Hoa Tiên chau mày không hiểu nổi. Cần gì phải rắc rối rườm rà mời thêm nhân chứng? Chỉ với khẩu súng bị bắt quả tang, với thi thể ông Thành, hắn thừa sức đưa Nhật Hạ và cái chết. Vậy mà... cô lạ lùng nghe toà đồng ý 1 yêu cầu vô nghĩa

- Được, toà cho mời nhân chứng

Thiếu Kỳ vẩy tay làm hiệu. Cánh cửa bên hông toà bật mở và... đám đông rùn rùn đứng dậy. Xen lẫn trong đám người có tiếng hét thất thanh sợ hãi. Phiên toà bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên

Người đi xem kinh hãi, phần chủ tọa cũng chẳng khác gì. Trong hàng bồi thẩm đoàn đã có người không nén được, đứng bật lên khỏi ghế. Đôi mắt ngài chánh án mở to, mồm há hốc như thể đang ngậm 1 quả tru(ng gà

Hoa Tiên cũng vậy, cũng sững sờ tê liệt. Trong cuộc đời chưa bao giờ cô cảm thấy bất ngờ hơn cái bất ngờ Thiếu Kỳ vừa đem đến. Cây viết rời khỏi tay, cô không hay mình cũng đang từ từ đứng lên khỏi ghế

1 giây, 2 giây rồi nhiều giây trôi qua trong tình lặng sững sờ. Mọi người cứ tưởng mình hoá đá với tất cả máu đông đặc trong cơ thể. Và họ chỉ giật mình sức tỉnh, kịp hoàn hồn nhờ tiếng Tiểu Băng hét to lạnh lạnh thất thanh

-Ba! Ba chưa chết sao? - Rời ghế nhân chứng, cô chạy ào lên ôm lấy ông khóc lớn

Trạng thái lơ lửng dần biến mất trong mỗi con người. Biết đưa tay vuốt tóc con như vậy, ông ta không thể là ma được. An tâm, họ ngồi xuống ghế xem tiếp diễn biến của phiên tòa

-Thiếu Kỳ, chuyện này là thế nào? Tại sao nạn nhân còn sống? Người chết là ai chứ? - Ngài chánh án đưa tay sửa lại gọng kính trên sống mũi, ông như vẫn chưa thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ, sửng sốt

-Thưa quý tòa - Thiếu Kỳ từ tốn đứng lên, hiền hoà nói - Chúng ta sẽ rõ ràng câu chuyện sau khi nghe nhân chứng kể xong - Mời ông

-Vâng - 1 tay ôm con gái, ông Thành cúi đầu chào tất cả mọi người rồi buông giọng kể.

Câu chuyện có lẽ nên bắt đầu từ lời cầu xin của Trần Minh Nghĩa. Ông đã nhờ Nhật Tú để mắt đến con mình, cũng như cảnh tình anh về con người của Trần Liêm

Nghe lời ông, Nhật Tú đã trở về lén giấu máy ghi âm, thu tất cả những mẫu chuyện hàng ngày của ông và Nhật Hạ. Và cũng vì thế mà anh kịp thời phát hiện ra âm mưu của cha mình. Thời gian cấp bách quá, Nhật Tú chỉ kịp chạy đi cầu cứu với Thiếu Kỳ

-Chỉ còn 2 tiếng để chuẩn bị thôi ư? - Thiếu Kỳ hỏi đăm chiêu sau khi nghe xong cuộn băng ghi âm của Nhật Tú. Có 1 cách rất đơn giản là đem cuốn băng đó đến đồn cảnh sát, xin lệnh bắt Trần Liêm. Nhưng Thiếu Kỳ không muốn thế, anh cần bắt trọn 2 ký á phiện mà theo kế hoạch ông sẽ nhận nó vào 3 giờ chiều nay

Làm cách nào để chu toàn tất cả, vừa cứu ông Thành, vừa bắt trọn ổ bọn buôn lậu đồ cổ và á phiện? Suy nghĩ mãi, anh nghĩ ra 1 cách

Cách này xét ra táo bạo vô cùng, nhưng tính anh thích phiêu lưu. Hơn nữa, suy đi nghĩ lại chẳng còn cách nào vẹn toàn hơn. Ngay lập tức, anh và Nhật Tú đến gặp ông Thành, kể cho ông nghe đầu đuôi câu chuyện và nhờ ông hợp tác

Đầu tiên, anh hoá trang cho mình giống ông Thành. Điều này không khó lắm, anh đã học qua 1 khoá hoá trang của kịch nghệ. Và thường xuyên dùng chiêu này chọc mọi người

Tiếp theo đó, thông báo chuyện này cho ban chuyên án, nhờ họ cho lời kê khai giả khi khám nghiệm, xác nhận đúng thi thể thay vì báo cáo đó là 1 hình nộm bằng rơm

Khó nhất là việc qua mắt Tiểu Băng. Cô bé cứ khóc gào đòi vào với cha 1 viên cảnh sát phải nói dối với cô, thi thể đó còn phải khám nghiệm, cô không được chạm tay vào

Tiếp sau đó, vì cô quá thương cha, bất ngờ bị bệnh nên mọi việc diễn ra dễ dàng hơn. Nhật Tú đã thay cô lo tang sự.

Ngỡ ông Thành chết thật, lại tổng được Nhật Hạ vào tù, Trần Liêm nghe rảnh rang chân tay lắm. Ông tiếp tục phi vụ cuối cùng trước khi đáp máy bay về Mỹ. Phi vụ lớn nhất của ông

Đó là việc chuyển hơn 15 cỗ vật quốc gia an toàn về Mỹ. Và thay vì trả bằng tiền mặt, phía bên kia sẽ trả cho ông bằng bạch phiến

Nhìn cha càng ngày càng lún sâu vào tội lỗi, Nhật Tú đau lòng lắm. Anh rất muốn cứu ông nhưng lại không thể tiết lộ bí mật của Thiếu Kỳ. Vụ án này nghiêm trọng lắm, anh không có quyền làm hỏng

Anh chỉ có thể bóng gió xa xôi, khuyên cha bỏ phi vụ làm ăn đó, cũng như giải nghệ đi, làm ăn buôn bán bình

thường như bao nhiêu người dân lương thiện khác. Nhưng ông vẫn không nghe, vẫn điên cuồng lao vào săn cổ vật. Mặt hàng ấy, các nước Châu Âu người ta chuộng lắm, đòi giá bao nhiêu cũng được

Tại sao phải kiếm tiền? Mà tiền là cái gì? Nhật Tú không hiểu nổi. Cuộn mình vật vã trong chăn, hình dung ra cảnh cha đang bị các anh công an đuổi bắt Nhật Tú đau đớn lòng tự hỏi. Tại sao con người ta bắt chấp lương tâm, đạo đức để giành về những đồng tiền tanh hôi ấy? Và bao nhiêu tiền để con người cho là đủ, là vừa với giấc mộng làm giàu?

Anh thật không giải thích được. Động cơ gì đã khiến ba của anh, 1 tỷ phú của nhiều công ty lớn với các chi nhánh nằm rải rác trên thế giới phải lao vào các phi vụ bất lương? Với số của cải đó, ông không phải làm, chỉ ngồi chờ lãi ngân hàng cũng đủ sống 1 đời vương giả rồi

Còn nếu bảo buồn, bảo đời vô nghĩa khi chỉ biết ngồi không hưởng thụ thì ông kinh doanh đi. Bất kể mặt hàng gì cũng có thể đem lại lợi nhuận cho ông mà? Tại sao ông lại phải phiêu lưu, hại mình như vậy?

Reng, reng, reng...

Chuông điện thoại reo vang. Đầu dây bên kia Thiếu Kỳ vừa báo cho anh biết, Trần Liêm đã bị bắt với đủ đầy tang chứng

Thế đấy, kết quả của 1 lòng tham vô đáy. Bôn ba, thủ đoạn, tranh giành rồi cuối cùng cũng hoàn tay trắng. Nhật Tú thấy ngậm ngùi thương hại cho cha và cho cả con người trên thế gian này nữa. Tại sao họ không bằng lòng với hạnh phúc thật của mình mà chạy theo ảo tưởng?

Ông Thành kể xong câu chuyện từ lâu mà hội trường vẫn không có phải ứng gì. Lặng người đi vì câu chuyện bất ngờ cũng có, mà bồi hồi tự gặm lại bản thân cũng có. Phải có, lòng tham, thói ích kỷ nhỏ nhen chỉ đưa con người đến chỗ tự huỷ diệt mình thôi. Chân lý giản đơn này, sao mãi đến tận hôm nay họ mới nhận ra được vậy?

-Thế - Viên chánh án chột cất giọng khàn khàn - Trần Liêm đã bị giam à? - Hỏi xong, ông mới thấy mình ngớ ngẩn, hỏi 1 câu thừa

-Vâng - Nhật Tú trả lời với đôi mắt hoe hoe đỏ - Nhưng vì cha tôi là công dân Mỹ, nên sẽ được giao trả về nước để được xử theo luật pháp hiện hành

-Vậy còn anh? - Hoa Tiên hỏi mà dạ lại nao nao - Tôi sẽ theo ba tôi về bên ấy - Ngưng 1 chút vì ghen lời, anh tiếp - Rồi sau khi toà xử xong vụ án của ba tôi, tôi sẽ lo thủ tục bàn giao toàn bộ tài sản về cho bác Nghĩa

-Anh ở lại đi Nhật Tú - Tiểu Băng chột cất lời và đó cũng là ước muốn của tất cả mọi người có mặt trong phòng xử án

- Đúng đó Nhật Tú, ở lại đi con - Ông Nghĩa bước lên, đặt tay lên vai anh trù mẩn - Theo Trần Liêm về nước, liệu có ích lợi gì trước sau gì rồi ông ta cũng bị xử tử với các tội trạng của mình. Hãy ở lại đi, dù không sang, không dưỡng ta cũng hứa xem con như Nhật Hạ, như con ruột của ta

- Dạ, cảm ơn bác đã có lòng nghĩ đến - Nhật Tú nhẹ nắm lấy tay ông, đôi mắt buồn xa vắng - Dù con biết với tội trạng ấy ba con dù có thoát chết cũng bị xử chung thân, con cũng phải theo người để làm tròn bổn phận 1 đứa con. Với danh phận 1 luật sư, con sẽ cố cãi cho ba con

được nhẹ bớt phần nào tội lỗi. Xin cảm ơn tất cả mọi người đã quan tâm. Xin vĩnh biệt!

Giơ tay chào mọi người lần cuối. Nhật Tú bước ra cửa, đôi mắt buồn nhìn bà Hân ngập tràn bao thương mến. Mẹ Ơi, vậy là đến phút cuối cùng mẹ vẫn không nhận ra con, không ban cho con 1 lần tiếng gọi yêu thương triu mến. Nhưng, mẹ Ơi, dù mẹ không thương, không nhận nhìn nơi trời Mỹ con cũng sẽ luôn nhớ về mẹ, nhớ những kỷ niệm yêu thương ngọt ngào mẹ đã dành cho, khi ngỡ con là Nhật Ha.

-Nhật Tú - Bà Hân bỗng kêu to, chạy theo khi bước chân anh đặt qua ngạch cửa - Con đừng đi - Bà ôm anh vào lòng, khóc nức nở - Dù mẹ không biết con có phải là con ruột của mẹ không? Và nếu quả thật con là con của mẹ thì mẹ vẫn không biết vì sao và bằng cách nào mẹ có được con thì trái tim của mẹ vẫn nhận ra con là con của mẹ. Ngay từ lần đầu tiên con bước vào nhà mẹ, Nhật Tú, con đừng đi

-Mẹ à, bấy nhiêu cũng đủ an ủi cho con lắm rồi - Nhật Tú ôm lấy bà cười mãn nguyện - Con sẽ nhớ mẹ, nhớ đến hết đời con. Mẹ Ở lại ráng giữ gìn sức khỏe. Con đi

Hôn nhanh lên má bà, Nhật Tú bước đi vội vã như trốn chạy. Anh sợ những tình cảm yếu mềm kia sẽ cản bước anh. Anh không đủ can đảm kéo dài thêm phút giây bịn rịn

-Nhật Tú - Bà Hân gọi theo anh, tim thắt đau trong ngực. Đúng rồi, đúng anh là con của bà rồi. Nhưng tại sao? Mắt bà mờ lệ.

-Thôi vào đi em - 1 vòng tay ấm quấn ngang vai. Ngẩng đầu lên, bà nhìn thấy mắt ông cũng đỏ hoe

-Cậu ấy đã đi rồi - Bà nói như thể ông từ đầu vừa đến vậy
- Sao em lại nghe lưu luyến quá. Cứ như cậu ấy là con của em vậy

- Đừng khóc em - Lau mắt cho bà, ông diu bà trở vào phòng xử án - Hãy để cậu ta làm tròn trách nhiệm của mình - Ngừng 1 chút, ông nói thêm - Nhật Tú là 1 thanh niên tốt, anh cũng mến cậu ta nhiều

-Thôi, chúng ta tiếp tục - Viên thư ký gõ nhẹ cây thước xuống bàn nhắc mọi người tập trung trong lúc lòng lại băng khuâng tự hỏi. Rồi chánh án, rồi bồi thẩm đoàn sẽ quyết định sao, cái vụ lại kỳ chưa từng có này?

Nạn nhân sống lại, kẻ chủ mưu bị bắt. Tất cả quá rõ ràng, lời tuyên án có thể sẵn sàng nở trên môi chánh án. Thế nhưng... Ông lại không tuyên án mà bỗng hỏi

-Nhật Tú là ai nhỉ? Anh ta có phải là em của Nhật Hạ không? Sao bà Hân lại bảo mình không hề biết đến sự hiện diện của anh ta trong cõi đời này? - Hỏi xong, ông bỗng cười bẽn lễn - Xin lỗi, tôi hỏi vì hiếu kỳ thôi, xin ban thư ký đừng ghi vào biên bản

Những cây bút được đặt xuống bàn và những cặp mắt trông lên chờ đợi. Ai cũng nôn nao như ngài chánh án, muốn vén tấm màn bí mật bí mật kia. Sự thật Nhật Hạ là con ai? Bà Hân có ngoại tình với Trần Liêm không? Duyên cớ gì bà lại không nhận Nhật Tú, đứa con song sinh của bà?

-Tôi không biết - Bà Hân đáp với 1 giọng bi thương, thành thật - Tôi thật sự không biết vì sao mình lại có 1 đứa con bất ngờ như vậy

-Nhưng tôi biết - Ông Thành đột nhiên lên tiếng rồi quay sang ông Nghĩa - Xin lỗi, tôi xin lỗi vì phải phơi bày chuyện riêng tư thầm kín của anh ra trước mọi người.

Nhưng tôi không đành lòng nhìn Gia Hân mãi đeo mang oan ức. Vì dù tha thứ cho bà, tâm sự Ông vẫn trĩu nặng nỗi nghi ngờ. Vì sao Nhật Hạ lại mang trong người dòng máu của Trần Liêm? Thừa quý toà - Ông bước lên bục nhân chứng, sang sảng nói - Câu chuyện tôi sắp kể đây chính là bí mật tôi phải đổi bằng chính mạng sống của mình. Vì nó mà Trần Liêm suýt giết chết tôi

-Câu chuyện như thế nào?

Chẳng những mọi người nôn nóng, mà Minh Nghĩa cũng hồi hộp nghe. Ngụm nước bọt nuốt nhanh trong cổ, vậy mà ông Thành như muốn trêu người, cứ chậm rãi từ từ

-Từ lúc nhận ra Minh Nghĩa và được Tiểu Băng kể cho nghe câu chuyện ly kỳ, ghen tuông của gia đình Nhật Hạ, tôi đã suy nghĩ nhiều, thật nhiều rồi rút ra kết luận. Nhất định có ẩn tình, Gia Hân không bao giờ phản bội chồng. Mà dù có thì người tình đó không thể nào là Trần Liêm được

Cho nên tôi đã âm thầm mượn thám tử điều tra, tìm đến bệnh viện năm nào Gia Hân đã sinh con

Sau 1 thời gian dài vất vả cuối cùng tôi cũng tìm gặp được bác sĩ đỡ đẻ cho Gia Hân ngày ấy. Và bây giờ xin quý toà theo tôi ngược dòng thời gian trở về 28 năm trước

Từ lúc bỏ thành phố trốn đi, bấm đốt ngón tay đã 4 năm rồi. 4 năm trời ròn rã, cực khổ sống đói nghèo đối với 1 thiên kim tiểu thư như Gia Hân quả là 1 cực hình. Nhưng cô lại không thấy buồn, thấy khổ. Bởi cùng chia xẻ những đắng cay cơ cực đó với cô là Minh Nghĩa, người mà cô đã yêu thương, nguyện đem hết đời mình ra thương yêu, chăm sóc

Để có tiền sống qua ngày, Minh Nghĩa xin đi dạy ở 1 trường tiểu học, cô thì nhận đồ gia công về may. Cuộc sống không khá giả nhưng dần ổn định. Mái tranh nghèo đầy ắp tiếng cười và tình yêu thương, nhân ái. Trong cay đắng, nghèo nàn họ vẫn nghe hạnh phúc ngọt ngào của đôi tim hoà chung nhịp, biết sẻ chia, thông cảm. Họ dần là niềm mơ ước của mọi người. Vẫn có thể viết thư về nhà xin tiền ba, Gia Hân biết thế nhưng không nỡ làm chồng tự ái. Minh Nghĩa rất tự trọng, anh không chấp nhận đồng tiền của gia đình vợ cũng như anh sẽ tràn đầy mặc cảm nếu bỗng dưng cô biến thành trụ cột của gia đình. Minh Nghĩa cũng thế, anh thừa sức đến ngân hàng, ký vài chi phiếu vào tài khoản của chạ Nhưng không, anh muốn dựng lên 1 mái ấm từ đôi tay lao động của bản thân mình. Và ngày lại ngày, cuộc sống cứ trôi đi

Hạnh phúc sẽ được nhân lên gấp bội nếu như trong nhà giờ đây vang lên tiếng trẻ. Gia Hân biết chồng rất mong con qua đôi mắt anh ngời lên mỗi lúc nựng 1 đứa bé hàng xóm sang chơi. Anh bế nó, dạy nó nói mà nụ cười rạng rỡ

-Anh à, chúng mình có con nghe? - Cô nói với anh trong 1 đêm ân ái mặn nồng - Em thấy đã đến lúc chúng ta không cần kế hoạch làm gì nữa. Kinh tế đã ổn định và vì... - Cô bỗng ngập ngừng không dám nói, sợ chạm vào tự ái của anh

Nhưng Minh Nghĩa đã không tự ái, anh cười trêu cô - Và vì anh đã già phải không? - Rồi anh tặc lưỡi trêu cô - Về vấn đề này em đừng ngại, dù thành ông già 7, 8 mươi, anh vẫn đủ sức cho em 1 bầu cu týt. Chỉ sợ em không chịu nổi thôi - Anh cười hềnh hệch ra chiều đắc ý trước đôi má đỏ bừng lên vì xấu hổ của Gia Hân

1 tháng, 2 tháng rồi nhiều tháng trôi qua trong mỗi mòn hy vọng, HG đã đếm từng ngày, chờ mong 1 dấu hiệu báo

tin. Đã có lúc, cô làm Minh Nghĩa phải mừng hụt vì những lần nôn tưởng tượng. Bao nhiêu mòn mỏi đợi chờ, vậy mà...

Ngỡ cơ thể mình có vấn đề, cô đã âm thầm đi khám bệnh. Bà bác sĩ khám cho cô lần ấy đã mỉm cười bảo cơ thể cô vẫn bình thường, có thể làm mẹ sinh con như bao cô gái khác

Vậy thì vấn đề ở Minh Nghĩa rồi sao? Nghe lời bác sĩ, Gia Hân về khuyến khích Minh Nghĩa đi khám thử. Minh Nghĩa cười nhạo cô "Từ từ rồi mình cũng có con mà" Song để chiều cô, anh cũng đi đến bác sĩ. Gia Hân đến lấy xét nghiệm của chồng, xem xong cứ thần thờ

Thật đáng buồn! Vấn đề của anh không thuộc về tuổi tác mà thuộc bẩm sinh. Tinh dịch của anh không có tinh trùng. Đồng nghĩa với việc anh không thể có con dù 18 hay tám mươi cũng vậy

Đau đớn, bàng hoàng, Gia Hân trở về nhà với nỗi chết lặng sững sờ. Vậy là từ nay không còn trông mong hy vọng. Trọn cuộc đời này, cô và anh sẽ chẳng có đứa con nào

-Em sao vậy? - Minh Nghĩa lo lắng hỏi khi thấy cô cứ ngây người ra như khúc gỗ trước những âu yếm vuốt ve - không được khỏe? À hay là... - Đôi mắt anh long lanh sáng, bàn tay nhẹ vuốt xuống bụng cô - 1 cu tý đang hành em trong đó?

-Em không biết nữa - Mỉm cười mà Gia Hân nghe thắt đau trong ngực. Thương chồng quá, anh sẽ đau đớn biết chừng nào, khi biết mình là kẻ vô sinh. Giấu nỗi đắng cay, chua xót vào lòng, cô hôn anh như cuồng dại

Gắng gượng vui qua mắt chồng. Gia Hân lấy làm lạ cho mình. Thật không hiểu nổi, từ lúc biết anh bị bệnh vô

sinh, cô đã không thấy giận hay oán trách anh. Mà ngược lại, cô càng yêu anh nhiều hơn nữa. Còn anh hầu như đã quên phút việc đi cùng cô đến bệnh viện, vẫn vô tư cần mẫn đi làm kiếm tiền để xây dựng cái tổ ấm ngày càng chắc hơn. đêm đêm, lặng nhìn anh yên lành vô tư trong giấc ngủ, cô đã phải nén lòng đừng khóc. Nước mắt chực tuôn trào mỗi lúc nghe anh tha thiết hỏi

-Có chưa em?

1 lần trở lại bệnh viện, cô nhìn vị bác sĩ như nhìn 1 vị thần cao cả. Vị thần ấy sẽ ban phép nhiệm màu, cứu cô thoát khỏi tình huống éo le này

-Hiện nay, khoa học đã có thể dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nếu cô không ngại, hãy về bàn với chồng vấn đề này. Chúng tôi sẽ lấy tinh trùng 1 người đàn ông khác cấy vào người cô

-Nhưng người đàn ông đó?

Gia Hân thoáng hoang mang. Vị bác sĩ cười hiền

-Xin cô cứ yên tâm. Đó là 1 người đàn ông mà cô không bao giờ biết tên biết mặt. Cũng như ông ta cũng chẳng bao giờ biết tinh trùng của mình được cấy cho những ai. Đứa bé đó sẽ là con của cô, của vợ chồng cô

Trở về nhà, Gia Hân phải 1 mình vật vã đấu tranh. Đúng hay sai khi cô quyết định giấu chồng đi thụ tinh nhân tạo?

Anh có trách em không? Gia Hân thầm hỏi, mấy lần muốn nói sự thật với chồng rồi lại không nỡ. Anh sẽ mất lòng tin giữa cuộc đời. Và đối với cô, anh sẽ không còn tự nhiên như trước nữa

Với anh, bảo về quê thăm 1 cô bạn thân bị bệnh, Gia Hân đi thẳng lên thành phố làm thủ tục để được cấy tinh

Rủi ro làm sao, hôm ấy cũng đúng vào lúc Trần Liêm đưa mẹ đi tái khám. Thấy Gia Hân, hấn ngạc nhiên rồi âm thầm theo dõi. Hỏi 1 bác sĩ quen, biết cô đi thụ tinh nhân tạo, hấn vui trong lòng lắm. Hả hê như chính mình vừa lập được 1 kỳ công vậy

Rồi bỗng nhiên hấn nảy ra 1 ý, dùng tiền lo lót cho vị bác sĩ quen, bảo ông ta cấy tinh trùng của mình cho cô thay vì dùng tinh trùng trong ống nghiệm

Vì đồng tiền mờ mắt và cũng vì xét thấy sự việc không nghiêm trọng lắm, vị bác sĩ đã nhận lời. Nhận lời để rồi không ngờ với 1 phút quay lưng với lương tâm nghề nghiệp của mình, ông đã tạo nên nghiệp chướng. 1 oan tình, 1 án mạng suýt xảy ra cũng vì lòng tham vô đáy của con người.

-Có chuyện ấy thật sao? - Tiếng thốt ngỡ ngàng của Minh Nghĩa đã cắt ngang lời kể của ông Thành. Mọi người nhìn thấy ông đang bức tóc mình hồi hận - Trời ơi, sao tôi lại có thể hồ đồ ngu muội như vậy được? Bác sĩ làm chi mà chuyện đơn giản cũng đoán không ra. Gia Hân! - Ông quay sang bà giọng ngập tràn cảm xúc - Anh xin lỗi vì đã có lúc nghĩ oan em. Nhưng... tại sao em lại giấu anh? Tại sao em lại âm thầm chịu đựng?

-Vì em yêu anh

Giọng bà nhỏ run run như làn khói mỏng nhưng gợi vào lòng người bao cảm xúc ngọt ngào đến như ngài chánh án, nổi tiếng lạnh lùng nghiêm khắc, mà còn phải rút khăn lau nước mắt, thì hỏi chi người đến dự phiên tòa chứ? Họ không ngờ mình được nghe và nhìn tận mắt 1 tình yêu cao thượng

-Thế còn... - Viên thư ký ngập ngừng. Lẽ ra anh không có quyền hỏi chen vào khi tòa chưa tuyên án. Nhưng anh

không thể nén lòng khi chưa biết rõ. Sự thật về đứa con oan Nhật Tú là thế nào? Tại sao anh quả quyết cho bà Hân là mẹ trong lúc bà lại bảo không hề biết đến sự hiện diện của anh trong cuộc đời này?

-Chuyện cũng không mấy hoang đường lắm - Ông Thành tiếp tục câu chuyện bị gián đoạn của mình - Nhật Tú quả thật là em song sinh của Nhật Hạ, là đứa con mà bà Hân đã sanh ra

-Con tôi? - Trong tay chồng, bà Hân kêu lên ngỡ ngác - Nhưng sao tôi không biết vậy?

-Bà làm sao biết được khi đó là cả 1 âm mưu - Ông Thành trả lời bà - Ngay vào tháng thứ sáu, lúc bà siêu âm, Trần Liêm đã biết bà có thai song sinh trong bụng. Hấn mừng lắm, tiếp tục bảo vị bác sĩ quen trao kết quả siêu âm song thai thành 1 thai rồi canh sẵn ở phòng sản phụ. Đợi bà sanh ra Nhật Tú là hấn ẵm đi ngay

-Hèn gì? - Bà Hân lẩm bẩm - Hèn gì lúc đó vị bác sĩ đỡ cho tôi cứ bảo tôi sanh khó, còn sót nhau. Tôi không ngờ lá nhau tôi rạn ra trong cơn mê loạn lại là Nhật Tú. Trời ơi! - Bà chợt gục xuống vai ông khóc nức lên - Tôi còn 1 đứa con nữa. Vậy mà... tôi lại đành tâm không nhận nó. Nhật Tú... Nhật Tú ơi... mẹ có lỗi với con nhiều lắm

-Nín đi em - Ông nhẹ vuốt tóc bà an ủi - Con nó chắc cũng hiểu, không trách em đâu. Rồi đây, khi toà xử xong vụ án của Trần Liêm, đợi con nói nguôi ngoai, 2 vợ chồng mình sẽ làm 1 chuyến du lịch đến thăm con. Em anh tâm đi, lá rụng về cội, nước đổ về nguồn, đã là mẹ con ruột thịt, lo gì không nhìn nhau được chứ

-thật không anh?

Bà ngẩng đầu lên nhìn ông, đôi mắt đầy lệ long lanh tia hy vọng. Ông mỉm cười nhẹ gật đầu

-Thật, còn bây giờ - Ông lau nước mắt cho bà khẽ thì thầm - Chúng ta hãy lo cho Nhật Hạ, đứa con nông nổi kia đang cần đến tình thương và vòng tay bảo bọc của chúng ta

Nghe ông nhắc bà mới như chợt nhớ quay đầu lại. Lòng quặn thắt nhìn đứa con xanh xao đứng trong vành móng ngựa. Dù muốn dù không, con cũng phải đền tội con làm

-Xin mọi người đứng lên nghe toà tuyên án

Tiếng ghế sập vào nhau nghe lách cách, hàng người rùn rùn đứng dậy, mắt hướng nhìn về bồi thẩm đoàn, ai cũng hồi hộp chờ nghe toà phán xử. Cầu mong sao Nhật Hạ chỉ bị xử phạt nhẹ thôi. trong án tình này, anh là nạn nhân, đáng thương hơn đáng trách

8 tháng tù ư? Dòng người lặng đi 1 phút khi giọng ngài chánh án vang sang sáng rồi bỗng ùa lên như bầy chim vỗ tổ. Họ hài lòng với mức án toà tuyên phạt. Vui vẻ cặp tay nhau, miệng không ngớt bình luận vụ án lạ lùng, họ tản hàng về. Cả hội trường rộng thênh thang bỗng chốc vắng tanh, chỉ còn lại mấy nhân vật chính

-Khoan đã - Tiểu Băng chợt hét to khi thấy Nhật Hạ bị 2 viên cảnh sát dắt đi. Cô khẩn khoản - Xin 2 anh thư thả, tôi muốn nói chuyện với phạm nhân 1 chút

1 cái gật đầu hội ý, 2 viên cảnh sát bước sang bên nhường chỗ. Tiểu Băng bước lại gần nhẹ nắm tay anh. Giọng cô trùi mẩn

-Nhật Hạ! Sao anh không nói gì đi?

-Nói gì? - Cúi thấp đầu, giọng anh trầm đục - Tôi thật không xứng đáng. Quên tôi đi Tiểu Băng

- Đừng nói vậy mà anh! - Tiểu Băng hờn dỗi - Em yêu anh, yêu từ ngày đầu gặp gỡ. Anh có còn nhớ không Nhật

Hạ?

Làm sao mà anh quên được, Nhật Hạ cắn chặt môi mình. Trước mắt anh như vẫn còn hiện lên vẻ ngổ ngược của Tiểu Băng, cứ nhất định, khẳng khẳng cố bảo anh nhất được cái bóp đen đưng tờ di chúc

Tờ di chúc. Nhật Hạ thoáng rùng mình. Sao lại là anh mà không ai khác? Định mệnh chăng? Tự nhiên anh lắc đầu

-Không, tôi không nhớ, Tiểu Băng quên đi. Tất cả là quá khứ

-không! - Tiểu Băng bướng bỉnh lắc đầu - Em sẽ không quên, và kiên nhẫn chờ anh, chờ đến khi nào anh chịu hiểu mới thôi

-Tùy Tiểu Băng! - Ánh mắt buồn thảm hướng về phía 2 viên cảnh sát như muốn bảo họ hãy nhanh chóng đưa anh rời khỏi chốn này

-Nhật Hạ, con không từ giã ba mẹ sao? - Minh Nghĩa cất lời khi thấy anh dậm bước đi - Lẽ nào đến giây phút này con vẫn còn giận ba mẹ?

-Con không giận, cũng như chẳng có tư cách gì để hờn giận cả - Dừng chân Nhật Hạ trả lời - Ba mẹ hãy quên con đi, 1 đứa con bất hiếu. Con thật không xứng đáng. - Ngưng 1 chút, nuốt nổi nghẹn ngào vào cổ, anh nói tiếp - Cha mẹ hãy tìm Nhật Tú, nó xứng đáng hơn con

-không! - Bà Hân nhào lên ôm lấy anh khóc lớn - Dù con là ai, con phạm tội gì, con vẫn là con của mẹ. Nhật Hạ, mẹ đã tha lỗi cho con. không phải bây giờ mà từ lâu rồi

-Mẹ ơi! - Nhật Hạ bật khóc trên vai bà - Con hối hận, hối hận nhiều lắm

-Rồi sẽ làm lại từ đầu con à! - Ông Nghĩa bước lại gần đặt tay lên vai anh trùi mẩn - Tất cả vẫn chờ con ở phía

trước. Tương lai, cha mẹ, bạn bè và cả tình yêu nữa. Can đảm lên con

-Ba! - Nhật Hạ lại ngả đầu lên vai ông như ngày nào còn nhỏ dại - Ba thật sự là ba của con

-Ừ! Ngoan, đừng khóc nữa! Đàn ông con trai gì mà... bết quá - Nói vậy mà nước mắt ông lại đầm đìa trên má

-Vâng, con không khóc, con nghe lời ba, can đảm làm lại từ đầu. Thưa ba mẹ con đi

-Kìa con! - Ông chột nắm vai anh kéo lại rồi nói nhỏ vào tai - Tạm biệt người ta đi chứ

-nhưng mà con! - Nhật Hạ thẹn thùng. Ông Nghĩa đập mạnh xuống vai anh

-Con sao? Cái thằng... chẳng giống cha nó chút nào. Ngày xưa yêu mẹ mày, tao đâu có cù lằn như vậy

- Đi con! - Bà Hân nhẹ đẩy vai con khuyến khích - Tiểu Băng nó yêu con thật tình đó. Đừng bỏ qua cơ hội

-Nhưng Nhật Tú... con không muốn... - Nhật Hạ vẫn ngần ngừ, ông Nghĩa thở hắt ra

-Ba không thiên vị, song tình yêu là chuyện không thể sẻ chia nhường nhịn. Con đừng thêm 1 lần lằm lằm để rồi phải hối hận sau này

-Thật vậy hả ba? - Nhật Hạ hỏi rồi làm như miễn cưỡng bước lại gần Tiểu Băng, từ nãy giờ cứ đứng giậm hờn bẻ mấy ngón tay, gương mặt bầu lên phụng phịu

-Tiểu Băng - Nhật Hạ cất tiếng rụt rè trong cái dá mắt nhiều ý nghĩa của cha - Anh...

-Tôi hỏng có nghe đâu - Bịt kín 2 tai, Tiểu Băng dậm chân như đứa trẻ - Người ta đã bảo tôi quên rồi, còn nói gì nữa chứ

-Cho anh xin lỗi - Nhật Hạ nhẹ gỡ tay cô xuống, ôn tồn nói - Anh... chỉ vì quá yêu em nên anh mới nông nổi, hồ đồ như vậy. Tiểu Băng chờ anh nghe...

Rất muốn nói không cho đã nư cơn giận, nhưng thấy 2 anh công an bước lại gần, đưa mắt bảo thời gian không cho phép họ nán lại lâu hơn nữa. Sợ anh đi mà chưa kịp nghe lời hứa của mình, cô la lên vội vã

-Vâng... em chờ, em chờ mà...

-Anh nghe rồi Tiểu Băng - Nhật Hạ mỉm cười, vẫy tay chào tất cả mọi người rồi bước đi thanh thản. Phía sau lưng, tiếng Tiểu Băng gọi với theo cuống quýt

-Nhật Hạ, em yêu anh, em sẽ đến thăm anh, em sẽ... - Rồi như chợt nhớ ra mình đã la quá to giữa nơi công cộng, cô bỏ ngang câu nói, xấu hổ bỏ chạy đi trong tiếng cười giòn giã của cha, của tất cả mọi người hiện diện trong hội trường toà án

Đừng mắc cỡ Tiểu Băng, rồi cậu và Nhật Hạ sẽ thành đôi, sẽ hạnh phúc, sẽ yêu thương quấn quýt bên nhau đến cuối đời như cha mẹ, như bao nhiêu cặp tình nhân đã yêu nhau và đã cưới nhau trên thế gian này. Nhìn theo bóng Tiểu Băng khuất xa dần Hoa Tiên mỉm cười thầm chúc rồi như chợt nhớ ra, cô bâng khuâng tự hỏi: Người ta đã yêu nhau như vậy đó, còn cô thì bao giờ mới có tình yêu?

Nghĩ đến đây, không hiểu sao cô bỗng quay đầu lại như tìm kiếm. Tít cuối góc phòng, Thiếu Kỳ đưa tay vẫy rồi mỉm cười rất lạ.

Quên mất giận hờn, Hoa Tiên nghe tâm tư mình xao động. Má bỗng hồng, tim bỗng đập nhanh bối rối, để cô phải bồi hồi lảng tía nhìn đi nơi khác. Trên bầu trời xanh, những áng mây yên bình trôi chậm chậm. Xoá bỏ hết hận

thù, biến mất đi lòng tham lam, ích kỷ. Ôi cuộc sống này,
sao bỗng thấy mến thương...

CHƯƠNG MỘT: SAO LẠI TỪ HÔN -

Con người có khi buồn mà cũng có khi vui, chẳng khác nào Trời có bữa mưa mà cũng có bữa nắng. Cây cỏ nhờ có mưa rồi có nắng mới sỡ sỡ tươi tốt mà kết quả đơm hoa. Con người có buồn rồi có vui thay đổi mới ắn nhẫn mà sống lâu, chớ bắt buồn luôn luôn hoài, Trời lại sợ người ta say mê dâm dật mà chết yếu, rồi thành ma thành quỷ càng hại hơn nữa.

Có lẽ vì định luật như vậy nên một lúc nọ bầu Trời đương thanh bạch tình cờ mây đen giăng mù mịt, mặt biển đương lặng trang thành linh nổi sóng gió ồ ào.

Con người dẫu buồn dẫu vui mà thấy quang cảnh đổi thay bất ngờ thì ai cũng giựt mình, ngỡ ngẩn, rồi phần nhiều chộn rộn lảng xảng, dẫu này tìm chỗ đặng ẩn thân, dẫu nọ vạch đường cho tiện bước. Hạng thanh niên tân tiến khắp trên địa cầu đều bị hoàn cảnh lôi cuốn, nên tinh thần rộn rục, tâm chí lung lay, bởi vậy nhiều người ở chung trong một nhà mà cũng hết đồng ý đồng tình, hưởng chi sống khắp nơi ngoài bốn biển làm sao mà được nhứt tâm nhứt đức.

Giữa lúc xôn xao chen lẫn, dẫu hay dẫu dở nào ai có chịu nhịn chịu thua. Mỗi người đều lo vạch đường vạch lối mà đi cho hợp với chí hướng của mình, từ Đông qua Tây đâu đó đều chăm nom bươi móc sách xưa truyện mới mà dò xem ý tứ của tiền nơn đặng noi theo, bởi vậy nhiều học thuyết lạ lùng, nhiều chủ nghĩa kỳ quái mới phát hiện ra lở xổ như nấm mọc trong rừng, như mạ gieo ngoài ruộng.

Đọc tiểu thuyết TỪ HÔN (viết và xuất bản năm 1937, nhà xuất bản LỬA HỒNG tái bản năm 1952) nhiều bạn đã

thấy lúc đó ở Sài Gòn gần chợ Thái Bình, có ba cậu thanh niên học thức ở chung một nhà, mà một cậu thì thờ chủ nghĩa "Vô vi vô tự", một cậu lại bày chủ nghĩa "Tự trọng tự cao", còn một cậu giản dị nên theo chủ nghĩa "Vô khả vô bất khả". Ở chỗ khác còn có nhiều chủ nghĩa khác nữa, nào là "Xã hội nhơn sanh", nào là "Gia đình dân tộc", nào là "Túng dục tự tứ", nào là "An mạng lạc thiên", nào là "Bác ái từ bi", nào là "Xá sanh thủ nghĩa" có đủ thứ hết, không thể kể cho xiết.

Hôm nay chúng tôi tọc mạch giới thiệu với các bạn một cậu thanh niên trí thức khác. Cậu này cũng sống đồng thời với ba cậu trong quyển tiểu thuyết TỬ HÔN. Cậu này cũng ở gần đó, ở bên phía Vĩnh Hội, ngang chợ Cầu Kho. Vì bốn tánh lạc quan nhưng khiêm nhượng nên cậu lấy hai chữ "Thứ Tiên" mà đặt bút hiệu.

Cậu Thứ Tiên nghe người ta tuyên bố chủ nghĩa này chủ nghĩa nọ lảng xảng, cậu trề môi mà nói thiên hạ khéo bày đặt cho rộn ràng, họ cãi trời, họ vong bổn, nên họ mới đi sai đường lạc lối. Theo ý cậu thì trên đời chẳng có chủ nghĩa nào cao quý, đáng phụng thờ cho bằng chủ nghĩa "Ái Tình". Chủ nghĩa Ái tình là một chủ nghĩa thiên nhiên kỳ cựu, chủ nghĩa của tạo hóa đặt ra từ khi mới có loài người phát hiện trong thế gian. Sở dĩ tạo hóa đặt ra chủ nghĩa ấy là vì tạo hóa phân định có âm có dương, có đàn bà có đàn ông, có cái có đực, có mái có trống, trên mặt địa cầu tức thị phải có ái tình để cho muôn loài thương yêu nhau đặng sống chung cho êm ấm, đặng sanh sản thêm cho đông đảo mà giúp đỡ cậy nhờ nhau. Cậu cảm thấy cái chủ nghĩa thiêng liêng của tạo hóa đó là chủ nghĩa cần thiết của loài người hơn các chủ nghĩa khác hết thảy.

Tại con người có tánh hăng hờ, thứ gì mà được thưởng thức hằng ngày thì hay khinh thường, rồi lại thêm nhàm

chán. Hơn nữa cái đẹp mà trải qua nhiều đời, lớp thì bị nhờn tâm biến chuyển, lớp thì tấn hoá đẩy đưa, vẻ đẹp lần lần phải lợt phai. Bởi vậy Ái tình là cây trụ cốt thiên nhiên của xã hội loài người, là cơ động lực mạnh mẽ của nhơn sanh chủng tộc mà bị người ta quên lửng, không được người phụng thờ quý trọng nữa, nó mới lạc mất chánh nghĩa thiêng liêng của nó. Mãi đến thế kỷ hai mươi này người ta lại còn khinh thị Ái tình đến nỗi xem Ái tình là một thứ tình tồi tệ là một chứng bệnh hiểm nguy. Người ta dẫn tích vua Kiệt, vua Trụ, vua U, vua Lệ, mà dạy con em phải xa lánh Ái tình, nói rằng nó sẽ làm cho người ta mất nước, sập nhà, nhơ danh, táng mạng. Bây giờ còn có mấy người nhằm nhí hoặc tham lam họ cây Ái tình mà lừa gạt để họ thỏa mãn nhục dục hay là họ mưu lợi cầu danh mà thôi.

Tại như vậy mà Ái tình là một mối tình cao cả, đáng tôn sùng, bị người đời làm lạc nghĩa nó hóa ra thấp hèn, rồi chịu khinh bỉ. Đã biết con người đến tuổi nào và thuộc bậc nào cũng có mang Ái tình ngấm ngấm trong thâm tâm, nhưng vì thiên hạ cho Ái tình là tật xấu xa, hoặc bệnh nguy hiểm, bởi vậy ai cũng giấu diếm, nhiều khi lừa Ái tình hừng hực trong lòng mà cũng không dám hở môi hay mở miệng.

Cậu Thứ Tiên không phải có óc thủ cựu hay là ý muốn lập dị, nên trái với thiên hạ, cậu xứng lên làm tông đồ cho chủ nghĩa Ái tình không đúng nghĩa, làm cho tình cao thượng hoá ra tình thấp hèn nên cậu cương quyết phải định nghĩa Ái tình lại cho chánh đáng cho hợp với ý của Tạo hóa. Cậu hăng hái hiến thân để phá tan thành kiến tồi tệ làm cho Ái tình lem luốc thấp hèn và nâng đỡ Ái tình mà đặt lên lại địa vị tối cao, dầu phải thất công tổn của bao nhiêu cậu cũng không nệ.

Muốn đuổi theo chủ nghĩa phụng sự Ái tình cho đặc lực, cậu Thứ Tiên lãnh viết bài phóng sự cho một tờ nhật báo lớn ở Sài Gòn đăng thừa chức vụ ấy cậu điều tra chỗ hiểu lầm, cậu giảng giải chánh nghĩa cao quý cho già trẻ hay gái trai đều sáng suốt mà nhận định Ái tình, nếu biết nuôi cho thành thiết chơn chánh với ý trí thanh tao thì nó giúp cho con người quảng đại tâm chí, vuông tròn nghĩa vụ giúp cho thế giới an lạc hòa bình, giúp cho gia đình êm ấm mà hưởng mùi hạnh phúc nức nồng, nếm tình thân yêu lai láng không hờn giận oán thù, không hiểm nguy đau khổ.

Thiết trót mấy tháng cậu Thứ Tiên hoạt động rất mạnh mẽ. Cậu viết bài mà đăng báo để tán dương đức tánh cao thượng của Ái tình. Cậu đi từng xóm mà tuyên bố chủ nghĩa Ái tình là chủ nghĩa cần ích cho nhơn sanh. Đã mấy lần rồi cậu có lên diễn đàn mà giảng giải tâm lý của Ái tình, cậu khuyên nam nữ đồng bào chẳng nên khinh thường Ái tình, phải dùng nó mà xây dựng gia đình trăm năm, chớ đừng cậy nó mà giúp vui trong một lúc. Nghe cặp tình duyên nào yêu nhau rồi lại lẳng lơ muốn rời rã, hoặc hăng hái toan phối hiệp mà bị thân tộc cản ngăn, thì cậu chịu khó giúp kế giúp lời để phá tan trở ngại. Hay nhà nào sắp đăng lời cáo phó lên mặt báo cho thân tộc xa gần hay biết rồi cậu còn thí công đến dự tiệc cưới đăng tán tụng Ái tình là nền tảng thiên nhiên của gia đình và chúc mừng cho hai họ trăm năm vững bền tơ tóc.

Tuy cậu tận tâm nỗ lực phụng sự và đắp bồi Ái tình không kể mệt mỏi, song một tay khó vỗ cho kêu, lời nói hay mà nói ra giữa bãi sa mạc mênh mông làm sao mà có tiếng dội. Bởi vậy mặc dầu hoạt động ráo riết mà bồi đắp Ái tình, lượn sóng phá hoại cứ tràn tới như nước bể bờ, cậu chặn cản đầu này, nó tràn vào đầu nọ, cậu chạy chọt lẳng xăng mà coi lại không có hiệu quả gì hết. Trong khoảng

vài ba bữa, có khi mỗi ngày, các tờ báo cũng vẫn còn đăng tin cặp vợ chồng này đã nộp đơn xin phân ly, cặp vợ chồng kia đã được án phá ôn thú. Chị đàn bà này vì ghen tương nên tự tử, hoặc chế dầu mà đốt chồng hoặc tra thuốc độc mà giết chồng. Anh đàn ông kia vì yếm cực nghinh tân nên bỏ vợ con bơ vơ nghèo khổ. Cậu trai này gạt gái gieo tình, làm cho lem luốc tiết trinh, rồi ngánh mặt đi tìm chỗ khác mà gây tai hại nữa. Cô gái nọ đã nặng lời nguyện ước với chung tình rồi thấy người khác giàu sang hơn thì phụ tình cũ mà gây duyên mới. Cậu Thứ Tiên đứng trước những tình cảnh trái ngược với chủ nghĩa của cậu như vậy thì cậu bực tức hết sức, bực tức nhưng không chán nản. Trái lại cậu càng hăng hái mà đi tới, cậu cương quyết làm hoà, làm cho thiên hạ thấu hiểu chánh nghĩa của Ái tình đặng tôn sùng Ái tình mà đem lại mỹ tục thuần phong cho an nhà lợi nước.

Cậu hăng hái đuổi theo chủ nghĩa đến nỗi ngày thiên hạ nghỉ ngơi mà cậu cũng không nằm nhà.

Sáng chúa nhật cậu Thứ Tiên thay đồ tử tế rồi xuống ghe đò đi qua chợ Cầu Kho kiểm xe xích lô ra Bến Thành đặng chung chạ với nữ tú nam thanh mà giải bày chủ nghĩa. Đi ngang qua trường "Nữ Lưu học hiệu" cậu thấy cô Cẩm Hương là Hiệu trưởng đương đứng ngoài cửa trường mà ngó thiên hạ lại qua, cậu chào cô và hỏi:

- Cô mạnh khỏe hả cô Đốc?
- Cám ơn. Mạnh luôn, mạnh nên mới ra đứng đây mà chơi được chớ.
- Thấy cô đứng đó tự nhiên tôi biết cô mạnh. Nhưng theo điệu xã giao lịch sự hễ gặp nhau phải hỏi thăm sức khỏe vậy mà. Thế cô đã chọn chủ nghĩa "trở trâu" mà thờ hay sao nên cô trả lời trặc treo như vậy hử?

- Còn nói chủ nghĩa nữa! Thiệt mấy ông này sanh chứng bày đặt nhiều chuyện quá!

- Không phải sanh chứng. Đời này phải chọn một chủ nghĩa để có dẫn đường lối mà đi cho hợp với tâm chí của mình. Tôi phải làm theo người ta, tôi chọn chủ nghĩa phụng sự Ái tình, là chủ nghĩa thiên nhiên, kỳ cựu, hữu ích cho đời hơn các chủ nghĩa khác. Tôi tưởng cô cũng phải có chủ nghĩa rồi chứ.

- Tôi do lương tâm, do lẽ phải mà làm, không cần chủ nghĩa gì hết.

- Vậy chứ không phải cô thờ chung một chủ nghĩa với tôi hay sao?

- Chủ nghĩa gì mà thờ chung?

- Chủ nghĩa Ái tình.

- Cha chả! Bây giờ ông thả dê ăn tới sân của tôi nữa hay sao?

- Không. Tôi nói thiệt chứ đâu phải chọc ghẹo. Tôi có vợ mà. Lại cô tuổi lớn đáng chị tôi. Tôi thờ chủ nghĩa Ái tình. Tôi là tông đồ của chủ nghĩa đó. Có lẽ nào tôi gây Ái tình bậy bạ như họ hay sao mà cô nghi. Tôi tưởng cô thờ chung một chủ nghĩa với tôi, là vì hôm trước cô gặp tôi, cô cho tôi hay sắp có đám cưới và cô hứa cô sẽ gửi hồng thiệp mời tôi. Chừng nào mới cưới? Hôm nay tôi có ý trông, sao chưa thấy thiệp? Còn chờ gì nữa? Hể gây Ái tình thì cưới phút cho rồi? Ngày nào cũng là ngày trời, có ngày nào tốt hơn ngày nào đâu mà chọn lựa.

- Ạ! Đám cưới tôi nói với ông hôm trước đó hư rồi.

- Sao vậy?

- Họ từ hôn rồi.

- Ai từ hôn? Cô từ hay là đàn ông từ?

- Không phải đám cưới của tôi. Đám cưới tôi nói đó là đám cưới cô bạn học trò của tôi. Tôi đứng làm mai mà thôi.

- Làm mai gì dở vậy? Sao lại để hồng đi? Mà đằng gái từ hôn hay là đằng trai?

- Đằng trai.

- Ủa! Trai gì mà khờ vậy? Gái không chạy sao trai lại chạy đi? Thế khi chàng không yêu nàng mà tại cô dụ dỗ nên chàng chịu, rồi chàng nghe lại hoặc tánh hạnh nàng không tốt hoặc cha mẹ nàng không xứng đáng, nên chàng tháo trúc chớ gì.

- Không phải vậy. Nàng có sắc đẹp, lại con bà Huyện giàu có nữa. Nàng yêu chàng đắm đuối. Chàng cũng yêu nàng hết sức nữa. Nhưng chàng viết thư mà nói tại hai đằng thành thiệt yêu nhau đó nên chàng hổ thẹn mà từ hôn.

- Cái gì kỳ vậy? Yêu nhau thì cưới, có chỗ nào quấy đâu mà hổ thẹn nên từ hôn?

- Mời ông vô nhà chơi, vô ngồi đặng tôi nói hết công việc cho ông nghe. Tôi sẽ cho ông đọc bức thư từ hôn nữa.

Cậu Thứ Tiên theo cô Cẩm Hương vô phòng khách. Cô Cẩm Hương mời khách ngồi, kêu người nhà biểu rót bưng ra hai tách trà rồi cô ngồi ngang mặt thứ Tiên mà nói:

- Việc này làm cho tôi bực tức ba bốn bữa rồi ăn ngủ không được.

- Tôi chưa hiểu duyên cớ, mà vừa nghe sơ qua tôi cũng giận. Yêu nhau sao lại không chịu cưới?

- Vậy mới trái đời. Ngược ngạo quá! Tôi làm mai tôi thất công gần cả tháng, mà tôi lại còn phải xuất tiền nhà mà cho mượn đặng may áo quần, sắm giày vớ, mua lễ vật, trả tiền xe, tổn hao tôi gần bạc ngàn chớ ít sao. Chừng

đàng gái người ta biểu chọn ngày cưới thì viết thư lên gửi mà từ hôn rồi trốn đi mất, không cho tôi hay biết gì hết! Ông nghĩ coi đáng tức hay không?

- Cô bị điểm gạt cô đặng sắm vi kiến đủ rồi nó đông chớ gì.

- Có phải điểm đâu. Điểm gì mà khờ quá vậy. Thiệt ban đầu mới hay tin tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi xét kỹ lại, vợ yêu mà mẹ vợ cũng cứng quá, nếu điểm thì làm đám cưới riết đặng về đó nằm chống cằm mà ăn, sướng như tiên, dại gì lại từ hôn bỏ mà trốn.

- Mà ai ở đâu kỳ cục vậy. Cô nói thiệt cho tôi biết đặng tôi kiểm mà điều tra coi tại duyên cớ nào mà trốn. Tôi đem chủ nghĩa của tôi ra tôi giảng cho cậu ta nghe, rồi tôi dặt cậu ta về đặng làm đám cưới.

- Cha chả! Ông làm được như vậy con Bạch Yến nó mang ơn ông lắm. Tội nghiệp hôm nay nó thương nhớ, nó khóc không ráo nước mắt. Mà tôi đây cũng cảm ơn ông nữa. Chớ tôi tốn bạc ngàn mà vô lỗi thiệt tôi tức tôi quá.

- Mà ai đâu xin cô nói cho rành rẽ đặng tôi biên rồi tôi đi kiểm dùm cho.

Cậu Thứ Tiên lấy cuốn sổ tay với cây viết máy ra mà chờ nghe đặng biên.

Cô Cẩm Hương mới nói: "Tôi có quen với cậu Châu Tất Đắc là con của ông Phủ Đào hồi trước ở dưới Long Xuyên! Hồi nhỏ cậu học tại Sài Gòn đây được mấy năm cha mẹ gửi ở nhà tôi, vì vậy nên tôi coi cậu cũng như em cháu". Lúc đó ông Phủ có tiền mới cho cậu qua Tây mà học cho mau. Cậu đi được năm sáu năm gì đó thì ông Phủ mất, bà Phủ đánh giầy thép kêu cậu về. Cậu có bằng Tú Tài kỳ nhứt qua kỳ nhì cậu thi rớt nên phải tiếp học lại đặng có thi nữa. Té ra chưa kịp thi mà cha mẹ kêu về, nên cậu

phải bỏ mà về. Vì không có anh em, lại lúc ấy gia đạo khiếm khuyết không thể ở học thêm nữa được. Về ở nhà chừng vài năm thì bà già cậu mất nữa. Còn trơ trọi một mình, cậu buồn, nên bán hết đồ đạc mà trả nợ cho mẹ, còn dư chút đỉnh cậu bỏ túi đi lên Sài Gòn. Tuy chưa có đủ bằng Tú Tài toàn phần, song theo học lực của cậu thì cậu đi làm việc mà nuôi sống có lẽ không khó. Ngặt tâm trí với đầu óc của cậu không giống người ta. Với bằng Tú Tài phần thứ nhứt tự nhiên làm việc lương bổng ít hơn người có bằng toàn phần. Cậu bất bình, cậu nói cậu có học toán gần hai năm, cậu không chịu ăn lương thua mấy người may mà thi đậu. Cậu không thềm làm việc sở nào hết. Cậu làm quen với hai thầy ở gần chợ Thái Bình rồi hai thầy mời cậu ở chung trong một căn phố chật hẹp, thiếu vệ sinh, thiếu tiện nghi, vật gì cũng thiếu cả. Hai thầy đó một thầy làm giáo sư trong một trường tư thục, còn một thầy làm việc cho một hãng buôn mà lại ham tập viết văn. Ông Giáo sư thì kiếm mấy học sanh giàu mà muốn học riêng toán pháp cho cậu Tất Đặc dạy. Còn thầy làm việc hãng buôn thì xúi cậu viết bài rồi thầy đem cho mấy nhà báo đăng, họ trả tiền bút phí cho cậu xài. Cả ba người không có vợ con, không có bồi bếp, mà chung sống với nhau như vậy coi bộ cũng vui. Lúc có tiền nhiều thì dắt nhau lại tiệm lại quán mà ăn cơm. Bữa nào thiếu tiền mua bánh mì lạp xưởng về nhà ăn với nhau rồi uống nước lạnh cũng được, đồ đạc thì không có gì lắm đã đành, mà áo quần thì cũng lôi thôi chỉ có một bộ đồ nỉ, để trong ba người mà người nào cần phải đi đám tiệc thì lấy mà bận. Đó ba người chung sống cảnh đời kỳ cục như vậy đó, mà ai cũng vui, chớ không biết buồn. Tuy họ đồng tâm chí với nhau, song đầu óc họ lại khác hẳn. Mỗi người có một chủ nghĩa riêng, ai thờ chủ nghĩa nấy, không ai chịu phục ai".

Cậu Thứ Tiên bèn chặn cô Cẩm Hương lại mà nói: "À! Có chủ nghĩa riêng! Xin cô chậm chậm mà nói tên họ với chủ nghĩa của mỗi người cho tôi biên đăng tôi nhớ."

Cô Cẩm Hương nói:

- Cậu Châu Tất Đắc quen với tôi, cậu thờ chủ nghĩa "Vô vi" bởi vậy cậu không chịu cực xác, không ưa mệt trí.

- Cha chả. Nhiệm học thuyết của Lão Tử, Trang Tử chớ gì. Còn hai cậu kia?

- Có việc làm mai cho cậu Tất Đắc cưới vợ tôi tới lui tôi mới quen với hai cậu kia. Cậu Giáo sư tên Võ Lộ, cậu thờ chủ nghĩa "Vô khả vô bất khả".

- Muốn làm "Thánh chi hoà", nên bắt chước cụ Liêu Hạ Huệ hồi đời xưa.

- Còn cậu làm việc hăng buôn tên Nguyễn Tự Cao cậu theo chủ nghĩa "Tự cao tự trọng".

- Chọn chủ nghĩa như vậy cho hợp với tên của cha mẹ đặt, mà có lẽ ý cũng muốn làm "Thánh chi thanh" như Bá Di Thúc Tề không thèm ăn thóc của nhà Châu. Nếu ba cậu đều thành thật mà chết sống với chủ nghĩa thì tôi không dám chê mặc dầu cả ba chủ nghĩa đó thấp hơn chủ nghĩa Ái tình của tôi, thấp hơn nhiều. Mà thôi, cô nói tiếp cho tôi nghe coi tại sao có việc làm mai rồi lại có việc từ hôn nữa.

Cô Cẩm Hương nói:

- Hôm Sài Gòn tổ chức cuộc hội chợ, tôi có dọn một gian hàng trong đó mà chưng bánh mứt. Một buổi tối tôi gặp cậu Tất Đắc vô xem hội chợ. Tôi mời cậu tại gian hàng của tôi mà uống trà. Bà Huyện Hớn, là một góa phụ giàu sang ở trên Tân Định, có biệt thự, có phố xá, có ruộng đất, mà chỉ có một đứa con gái tên là Bạch Yến, vốn học

trò cũ của tôi. Cô Bạch Yến mới hơn hai mươi tuổi, có nết na, có sắc đẹp, mà chưa có chồng; hai mẹ con mặc quần áo thiệt đẹp. Bạch Yến đeo xoàn thiệt lớn, mẹ con cũng dắt nhau đi xem hội chợ, rồi cũng ghé gian hàng tôi mà chơi. Tôi giới thiệu cậu Tất Đắc bữa đó bạn bộ đồ nỉ xám coi cũng thiệt sang trọng. Tôi chưng cậu là Bác Vật, chưng nhậu cho cậu oai. Hai đảng làm quen với nhau rồi ngồi ăn bánh uống trà mà luận thế tục. Cậu Tất Đắc xỏ ra những lý luận nghiêng trời động đất theo chủ nghĩa vô vi, vô tư lự của cậu, làm cho mẹ con cô Bạch Yến cười ngất nga ngất nghèo, vui lại khen cậu nói nhằm lý, chớ không phải khinh ngạo chê cậu nói điên nói khùng. Bạch Yến cứ đeo theo chọc cho cậu nói rồi biểu tôi dắt đi xem cho đủ các gian hàng đặng có dịp mà nghe cậu nói chuyện thêm nữa. Đi chơi với nhau khắp hết, thấy đã khuya nên bà Huyện mới tính từ biệt mà về, nhưng bộ mẹ con còn tiếc nên mời tôi với cậu Tất Đắc bữa nào có dịp đi lên phía Tân Định thì ghé mà uống trà nói chuyện chơi nữa. Tôi hiểu biết mẹ con bà Huyện có thiện cảm với cậu Tất Đắc rồi, bởi vậy chừng mẹ con bà đi xa, tôi mới uôm thử bụng cậu, tôi hỏi cậu như muốn cưới Bạch Yến thì tôi làm mai giùm cho. Cậu trề môi lắc đầu mà nói cưới vợ rồi có con lòng thòng phải làm mệt nhọc mà nuôi. Việc đó trái với chủ nghĩa của cậu nên không bao giờ cậu có nghĩ tới việc cưới vợ. Cậu nói rồi cậu từ tôi mà đi liền. Sáng bữa sau Bạch Yến xuống trường thăm tôi mà nói bà Huyện biểu hỏi coi cậu Tất Đắc hồi hôm đó là con của ai ở đâu, cậu có bà con với tôi hay không. Tình thiệt tôi nói cậu là con của ông Phủ Đào hồi trước ở Long xuyên. Lúc cậu còn nhỏ cha mẹ gửi ở nhà tôi mà đi học nên tôi thương cũng như em cháu chớ không có bà con. Sau cậu có qua Pháo mà học năm sáu năm, vì cha mẹ lần lượt chết hết nên cậu phải trở về xứ. "

Cậu Thứ Tiên nghe nói tới đó thì cậu cười mà nói:

- Cậu Tất Đắc tuyên truyền chủ nghĩa đã có hiệu quả rồi. Nhờ chủ nghĩa mà cậu sống khỏi cực nhọc, bây giờ sắp có vợ đẹp và giàu nữa, hèn chi cậu thờ chủ nghĩa của cậu là phải lắm.

- Vậy mà cậu không chịu mới kỳ chớ! Mẹ con bà Huyện có cảm tình với cậu đã thấy rõ ràng. Vả quan phủ hồi trước thanh liêm nên ông qua đời không có để sự sản gì cho vợ con hết. Thấy cậu Tất Đắc vất vả tôi thương, bởi vậy bữa sau tôi qua chợ Thái Bình kiếm cậu tôi hỏi gặt lại như cậu bằng lòng cưới cô Bạch Yến thì tôi làm mai giùm cho cậu có chỗ nương dựa khỏi cực khổ tấm thân. Tôi gặt đủ ba cậu ở nhà hết. Nghe tôi nói chuyện làm mai thì cậu Tất Đắc liền chưng chủ nghĩa mà bắt bẻ, không chịu có vợ mà phải làm cực khổ đặng nuôi vợ con. Tôi nói người ta giàu có, người ta sẽ nuôi cậu, chớ ai cầu cậu nuôi. Cậu Tự cao mới bài chủ nghĩa cậu mà cãi với tôi, cậu nói làm trai phải giữ nhơn phẩm, ai đành mong đàn bà nuôi mà nói chuyện vợ giàu. Nếu húng hính ra vô để cho vợ nuôi, như nó nuôi mèo nuôi chó trong nhà thì còn mặt mũi nào mà ngó thiên hạ. May có cậu Võ Lộ đem chủ nghĩa "Vô khả vô bất khả" của cậu mà tiếp tôi. Cậu cắt nghĩa chịu cưới vợ hay là không chịu hai lẽ ấy, muốn lẽ nào tự ý, lẽ nào cũng có cái hay lộn với cái dở. Chớ còn mình phải nuôi vợ hay là vợ sẵn lòng nuôi mình, việc đó không thành vấn đề. Vợ chồng thì nuôi nhau. Vợ có tiền còn mình không có thì nó nuôi mình. Chừng mình có tiền còn nó không có thì mình nuôi nó lại. Nếu vợ giàu nó có tiền nhiều nó biểu mình đừng làm gì hết cứ ăn no rồi nằm chơi để cho nó nuôi có phải nó đại nó chịu lỗ đâu. Nó nuôi cơm nước tốn hao có bao nhiêu. Mình đút cơm cho nó cái đó mới quý giá chớ. Nếu nó không biết sanh con thì lỗi về phần nó, lỗi nó phải chịu, nó có trách mình được đâu.

- Võ Lộ cắt nghĩa như vậy thì đúng theo chủ nghĩa của cậu thiệt.

- Ủ, nhờ cắt nghĩa kỳ cục như vậy cậu Tất Đặc mới chịu cưới cô Bạch Yến. Nhưng cậu than nếu người ta hỏi cậu làm sở nào, cậu không có làm gì hết sợ người ta chê họ không gả thì cậu mất thể diện. Tôi nói tôi bảo lãnh việc đó đừng lo họ chê. Vì đêm trong hội chợ tôi đã giới thiệu cậu là Bác Vật. Vậy cậu cứ khoe cậu có bằng cấp Bác Vật thuộc về hầm mỏ, có hội đi tìm mỏ vàng mỏ bạc trên Lèo năn nỉ cậu giúp sức. Cậu đã hứa lời. Người thay mặt cho hội đã viết thư về trụ sở bên Pháp rồi chỉ còn đợi ban Quản trị của hội trả lời thì cậu đi lên Lèo tìm mỏ.

- Dùng chức như vậy mà cưới vợ giàu thì hợp lý lắm. Sau có đổ bể thì thiệt là đào mỏ chớ đâu phải dối.

- Vậy chớ sao. Có vậy mới trúng theo trong kinh nói: "Cái giả đó là thiệt, cái thiệt lại là giả". Nhưng có đổ bể đâu mà lo. Tôi biết bà Huyện giàu có, mà bà có một đứa con. Hễ bà chịu gả thì bà có cho đi lên Lèo đâu mà sợ, mỗi tháng có lương bạc muôn bà cũng không ham. Cậu Tất Đặc lại than không có áo quần cho tốt, mà cũng không có tiền bạc làm sao cưới vợ cho được. Tôi hứa tôi bao cho cậu hết thảy, dầu tốn mấy ngàn tôi cũng xuất cho. Nhưng tôi giao chừng cưới Bạch Yến được rồi thì òn ỷ với vợ kiểm tra lại cho tôi hai ngàn mà thôi. Cậu chịu, nhưng cậu buộc tôi lại, nếu cưới không được thì huề, cậu khỏi trả gì hết. Cậu viết tờ giao kết cho tôi cầm. Tôi mới dắt cậu đi may mấy bộ đồ Tây thiệt bảnh, sắm giày nón đủ bộ vận hết, rồi tôi lên nói với bà Huyện. Bà sẵn lòng chịu gả, nhưng cương quyết bắt rể ở với bà, không chịu cho đi Lèo.

- Vậy thì trúng kế rồi.

- Trúng ngay. Bà Huyện chọn ngày với tôi rồi dắt cậu lên ăn cơm. Bà có mời khách ít người như đi lễ cầu thân. Chủ

khách đều quý trọng cậu Tất Đắc, ai cũng gọi cậu là Bác Vật ngon lành. Giữa đám đông bà Huyện lại nói công khai bà không cho cậu lên Lèo mà tìm mỏ tìm mòng gì hết. Bà biểu viết thơ mà rút lời hứa lại. Ăn cơm tối rồi khách đàn ông về hết, còn mấy bà ở lại đánh bài chơi với tôi. Tất Đắc với Bạch Yến dắt nhau ra vườn hoa mà trò chuyện coi bộ mùi lăm. Hai người hẹn hò với nhau rồi tới chủ nhật hai người xuống nhà tôi mà nói chuyện đặt định ngày cưới. Tôi tính chước đi Sài Gòn để cho hai người nói chuyện thông thả cả một buổi sớm mai. Vậy mà về rồi bữa sau Tất Đắc viết thư gửi cho Bạch Yến mà từ hôn, thiệt không biết sao mà nói được. Bạch Yến tiếp được thư lật đặt lên xe đem xuống cho tôi đọc. Cô khóc tức tui thiệt tội nghiệp hết sức. Tôi giận quá, tôi dắt Bạch Yến lên chợ Thái Bình mà kiếm, thì hai cậu Tự Cao với Võ Lộ nói Tất Đắc tom góp áo quần vô hoa ly mà đi hồi khuya, không cho biết đi đâu chỉ nói không thềm ở đất Sài Gòn nữa, mà đến chết cũng không trở về đây. Bạch Yến nghe như vậy cô tối tắm mà mặt muốn xiu. Tôi phải đỡ cô lên xe dìu dắt cô về trường đặt an ủi cô. Cô nằm khóc hoài, cô nói nếu có ai chịu đi kiếm Tất Đắc mà đem về cho cô thì tốn hao bao nhiêu cô cũng chịu. Tôi cũng phiền quá. Tôi đã tốn gần bạc ngàn chẳng nói làm chi. Cậu Tất Đắc báo hại cho tôi mất lòng tin cậy mẹ con bà Huyện, cái đó mới khổ cho tôi lung lăm. Tôi an ủi rồi đưa Bạch Yến về đặt tôi xin lỗi với bà Huyện. Tôi phải hứa tôi kiếm. Ngặt tôi làm sao bỏ trường mà đi kiếm cho được.

- Trong bức thư viết để lại mà đi, Cậu Tất Đắc có nói rõ tại cơ nào mà cậu từ hôn hay không?

- Có chớ. Cậu thú thiệt cậu là thằng điếm cậu dùng chước giả dối gạt tôi mà cậy tôi làm mai đặt cưới Bạch Yến, chớ thiệt cậu không có bằng Bác Vật, mà cũng không ai cậy lên Lèo mà tìm mỏ gì hết; chớ chi mẹ con bà Huyện

là người háo danh háo lợi thì cậu gạt luôn để "đào mỏ" như thiên hạ cho có vợ đẹp mà âu yếm, cho có mẹ vợ giàu mà cậy nhờ. Chẳng dè được gần gũi mấy lần, cậu nhận thấy bà Huyện là người đúng đắn thành thật thương yêu cậu. Còn Bạch Yến lẳng mạn đa tình, say mê lời dụ dỗ mà yêu cậu một cách mù quáng, tại vậy nên cậu hồi tâm bất nhẫn, không nỡ mang mặt nạ mà thực hành chước giả dối được. Tại Bạch Yến yêu cậu mê mẩn, mà bây giờ cậu cũng yêu cô đắm đuối nữa, nên cậu kính trọng tình yêu rồi cậu hổ thẹn về cách giả dối, cậu phải dứt tình mà từ hôn đăng xa lánh cho khỏi thẹn với người yêu.

- Nếu vậy thì cậu này biết nâng cao Ái tình, cậu cũng thờ một chủ nghĩa với tôi mà. Tôi phải tìm cho được cậu đăng tôi nói chuyện rồi lập thế biến tình giả ra tình thật cho hai đàng sum hiệp trăm năm mà vui thú gia đình. Chớ chi tôi được xem bức thơ từ hôn, tôi xem xét ý tứ châu đáo, thì tìm gặp tôi nói chuyện mới dễ.

- Tôi có chép một bốn tôi cất đây. Để tôi lấy cho ông xem. Bốn chánh cô Bạch Yến giữ.

Cô Cẩm Hương mở tủ lấy bốn trao cho Thứ Tiên. Cậu xem sơ qua rồi cậu xin cho mượn đem về cậu chép một bốn nữa, hứa bữa sau cậu sẽ trả bốn này lại cho cô. Cô Cẩm Hương thấy ý Thứ Tiên sốt sắng muốn kiếm giùm Tất Đắc thì cô tính làm vui lòng khách nên cô nói:

- Ông cất luôn bốn đó mà đi kiếm dùm luôn cũng được, khỏi chép thất công. Để tôi biểu Bạch Yến chép một bốn khác cho tôi. Mấy bữa rày tôi tức quá nên đọc đi đọc lại hoài nên gần thuộc lòng. Ông kiếm được Tất Đắc thì tôi cảm ơn ông lắm.

- Tôi phải kiếm cho được tôi mới nghe. Ngay bây giờ tôi phải đi qua chợ Thái Bình đăng làm quen với hai cậu Tự

Cao với Võ Lộ mà nói chuyện. Với cô thì họ giấu, còn với tôi chắc có lẽ họ nói thiệt. Mà tôi có cách nói chuyện tôi dụ họ lần lần làm cho họ tin rồi việc gì kín cho mấy đi nữa họ cũng nói hết.

- Ừ, ông rán nói giùm. Ông muốn gặp cô Bạch Yến hay không?

- Nếu tôi được nói chuyện với cô Bạch Yến và bà Huyện Hớn thì càng hay. Tôi dò tình ý hai mẹ conặng tôi điều tra cho dễ.

- Bữa nay chúa nhựt tôi rảnh. Tôi muốn mời ông chiều nay lối 4 giờ, trời mát ông đi với tôi lên Tân Định đặng thăm hai mẹ con bà Huyện.

- Được, đúng 4 giờ tôi sẽ qua đây. Bây giờ tôi phải đi qua chợ Thái Bình.

Cậu Thứ Tiên cáo từ mà đi. Cô Cẩm Hương đưa khách ra cửa, trong lòng mừng thầm, mừng có người sốt sắng giúp mình mà tìm Tất Đắc.

Kho ebook online

<http://isach.info>